

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TUI T. SUTHERLAND

ATEŞTEN KANATLAR

GİZLİ KRALLIK

aspendos

TUI T. SUTHERLAND

ATEŞTEN KANATLAR

GİZLİ KRALLIK

“Kehanete göre beş genç ejder bu savaşı durduracak.
Ve o beş ejder biziz.”

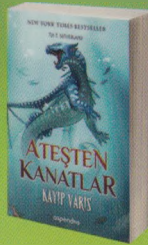
Yedi ejder kabilesi, kaybolmuş, kadim bir hazinenin sahibi olmak için nesillerdir savaşmaktadır. Barış Pençeleri adlı gizli bir grup, savaşa kehanetin yardımıyla son vermek istemektedir. Gerçekleşmesi için büyük fedakârlıklar gereken bir kehanetin yardımıyla...

Beş yavru ejder kehanetin gerçekleşmesi için toplanır ve gizli bir mağarada yetiştirilir. Kendi istekleri dışında, savaşın sonunu onların getireceğine karar verilmiştir.

Ejder Kehaneti'nin üçüncü kitabında Glory, sıradan bir YağmurKanat olmayı, dünyayı kurtarmak ve savaşı sonlandırmak adına reddeder. O kehanetin bir parçası değildir... O kehaneti yeniden yazabilecek kadar güçlü olduğunu anladığında tehlikeye koşar, zehrini akıtır ve barış için savaşmayı ilke edinir kendine. Glory... o artık bir liderdir..

1. KİTAP

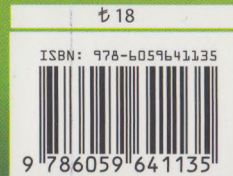
2. KİTAP

4. KİTAP

 [instagram.com/AspendosYayinevi](https://www.instagram.com/AspendosYayinevi)
 [facebook.com/AspendosYayinevi](https://www.facebook.com/AspendosYayinevi)
 twitter.com/AspendosY

aspendos

Ateşten Kanatlar Serisi - III
Gizli Krallık

Orijinal Adı: Wings of Fire III - The Hidden Kingdom

Yazarı: Tui T. Sutherland

Çevirmen: Mehtap Var

Editör: Gökçe Soysal

Kapak Uygulama: İlknur Muştu

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2015, Tui T. Sutherland

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-605-9641-13-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.

Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

ATESTEN KANATLAR SERİSİ

3. KİTAP

GİZLİ KRALLIK

TUI T. SUTHERLAND

Çeviri
Mehtap Var

aspendos

Queen Diamond's Palace

Ice Kingdom

Sky Kingdom

Queen Scorpion's Stronghold

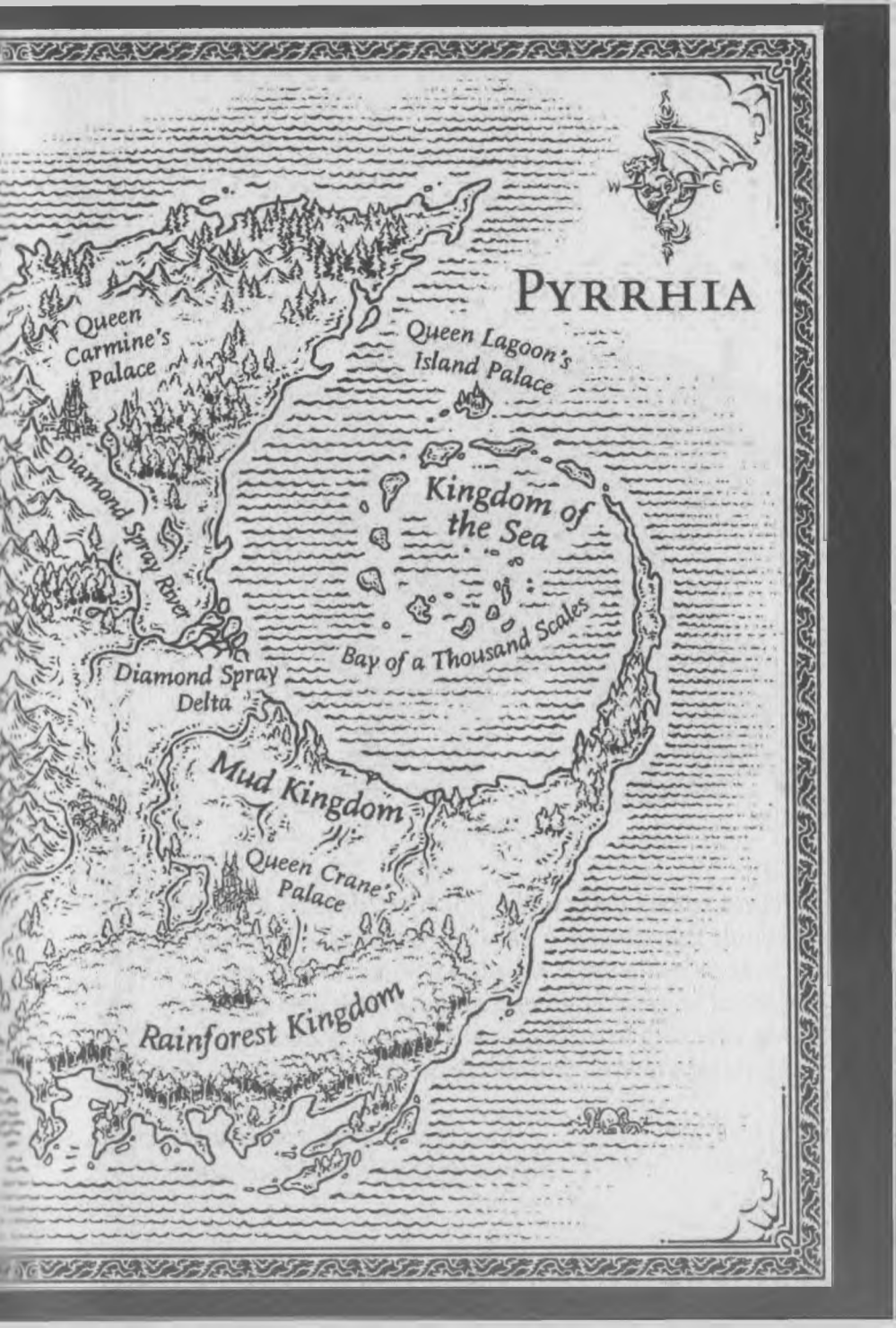
Clouds of the Mountains

Kingdom of Sand

Jade Mountain

Queen Vigilance's Palace

Night Kingdom

PYRRHIA

Queen Carmine's Palace

Queen Lagoon's Island Palace

Kingdom of the Sea

Bay of a Thousand Scales

Diamond Spray Delta

Mud Kingdom

Queen Crane's Palace

Rainforest Kingdom

Diamond Spray River

PARMIS

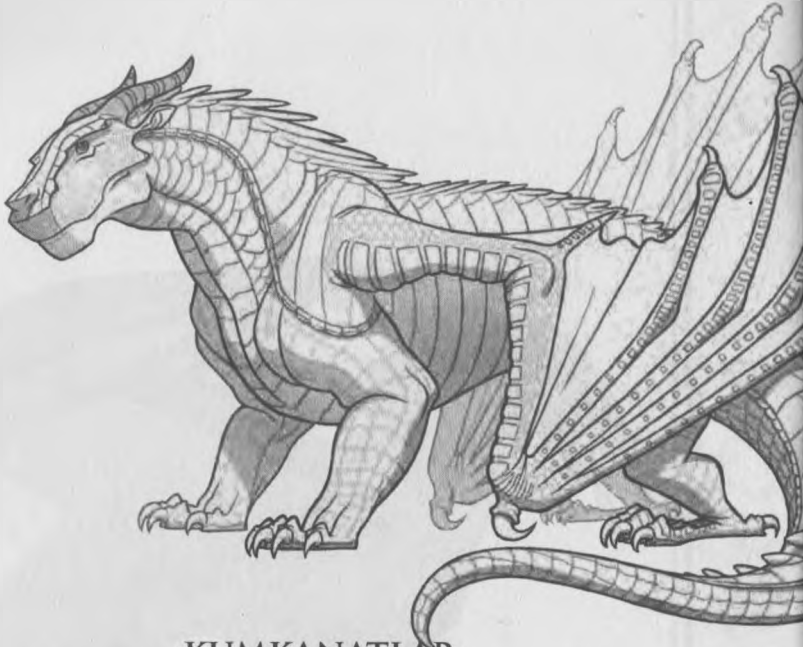
GECEKANATLAR

Fiziksel özellikleri: Mora yakın siyah pulları vardır ve yıldızlı bir gökyüzü gibi görünen kanatlarının altında yer yer gümüş renkli pullar bulunur. Çatal dilleri siyahtır.

Yetenekleri: Ateş püskürtebilir ve gölgelerde kaybolabilirler. Bazıları, yumurtalarından zihin okuma veya geleceği görme yetisiyle çıkarlar. (İkisinin birlikte görüldüğü nadir olur.)

Kraliçeleri: Kraliçe Vigilance

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

KUMKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Çöl kumu gibi soluk altın renkte ya da beyaz pulları vardır. Kuyruklarının ucunda bulunan iğne zehirlidir. Çatal dilleri siyahtır.

Yetenekleri: Su olmadan uzun süre dayanabilirler. Düşmanlarını, akrepler gibi, kuyruklarının ucundaki iğneyle zehirlerler. Ateş püskürtebilir ve kamufler olmak için çöl kumuna gömülebilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Scorpion

Bilinen Animus Ejderleri: Jerboa (Nerede yaşadığı bilinmemektedir.)

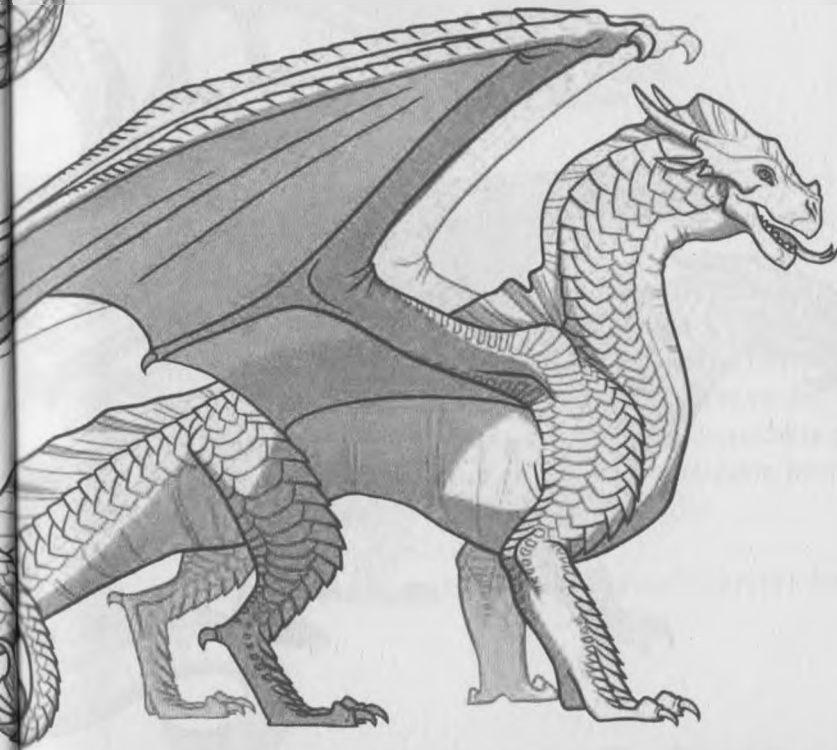
ÇAMURKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Kalın, zırlı ve kahverengi pullarının arasına kehribar ve altın renginde pullar saçılmıştır. Büyük ve düz başları vardır. Burun delikleri burunlarının üstünde bulunur.

Yetenekleri: Çok üşümemiş ya da ıslanmamışlarsa, ateş püskürtebilirler. Nefeslerini bir saat boyunca tutabilirler. Büyük çamur birikintilerinde kaybolabilen bu ejderler genellikle çok güçlüdür.

Kraliçeleri: Kraliçe Crane

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

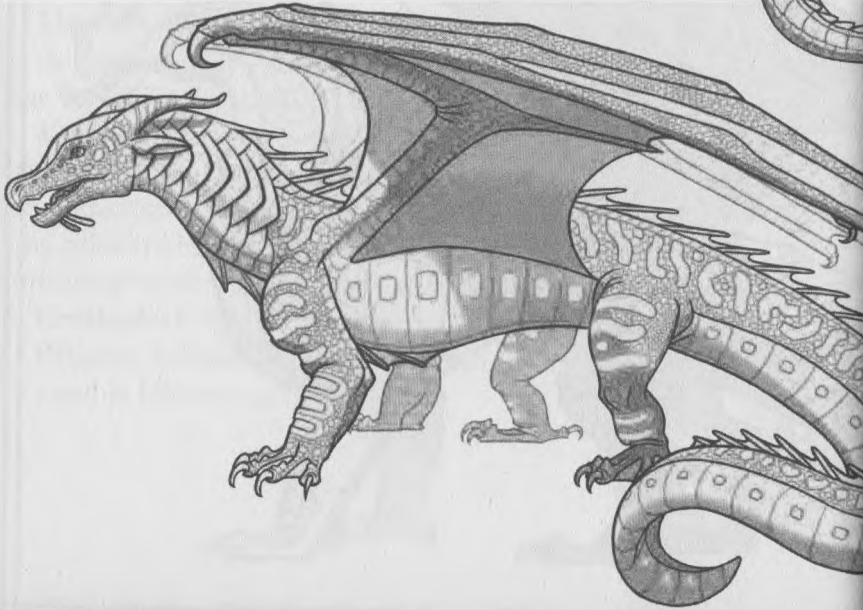
GÖKKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Kırmızıya yakın altın rengi pulları vardır. Kanatları devasadır.

Yetenekleri: Çok hızlı uçabilirler ve iyi savaşırlar. Ateş püskürtebilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Carmine

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

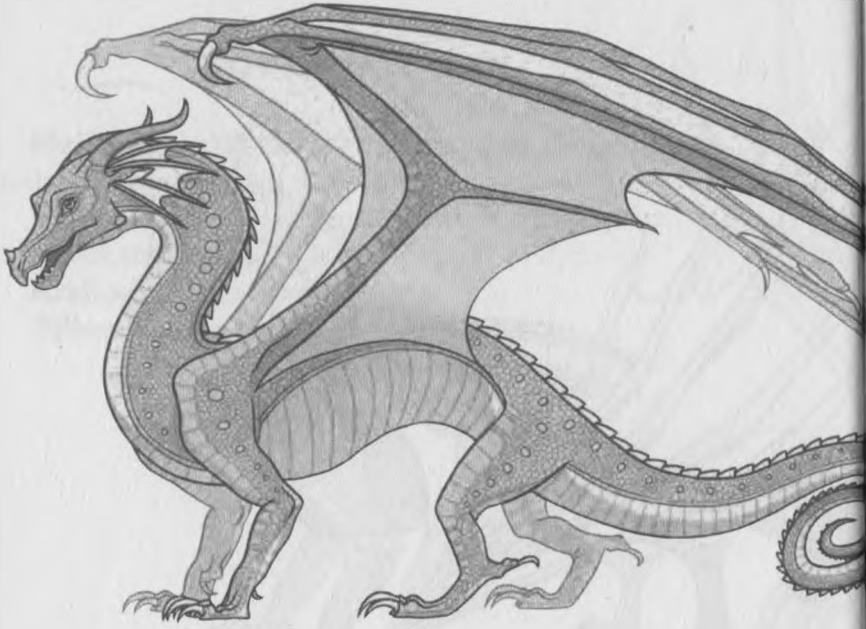
DENİZKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Mavi, yeşil ya da akuamarin taşı renginde pulları vardır. Pençeleri perdelidir ve boyunlarından perde kulakları sarkar. Kuyruklarında, burunlarında ve karınlarında, karanlıkta parlayan şeritler vardır.

Yetenekleri: Su altında nefes alabilir, karanlıkta görürler. Güçlü kuyruklarının tek bir vuruşuyla kocaman dalgalar çıkarabilirler. Harika yüzücülerdir.

Kraliçeleri: Kraliçe Lagoon

Bilinen Animus Ejderleri: Kraliçe'nin erkek kardeşi Albatross.

BUZKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Ay gibi gümüş renkte ya da buz gibi soluk mavi renklerde pulları vardır. Pençeleri buz üzerinde yürümeye elverişlidir. Çatal dilleri mavidir. Kuyrukları, gittikçe, bir kırbaç kadar incelir.

Yetenekleri: Sıfırın altındaki hava sıcaklığına ve parlak ışıklara dayanabilirler. Dondurucu buz nefeslerini kullanırlar.

Kraliçeleri: Kraliçe Diamond

Bilinen Animus Ejderleri: Kraliçe Diamond ve oğlu Prens Arctic.

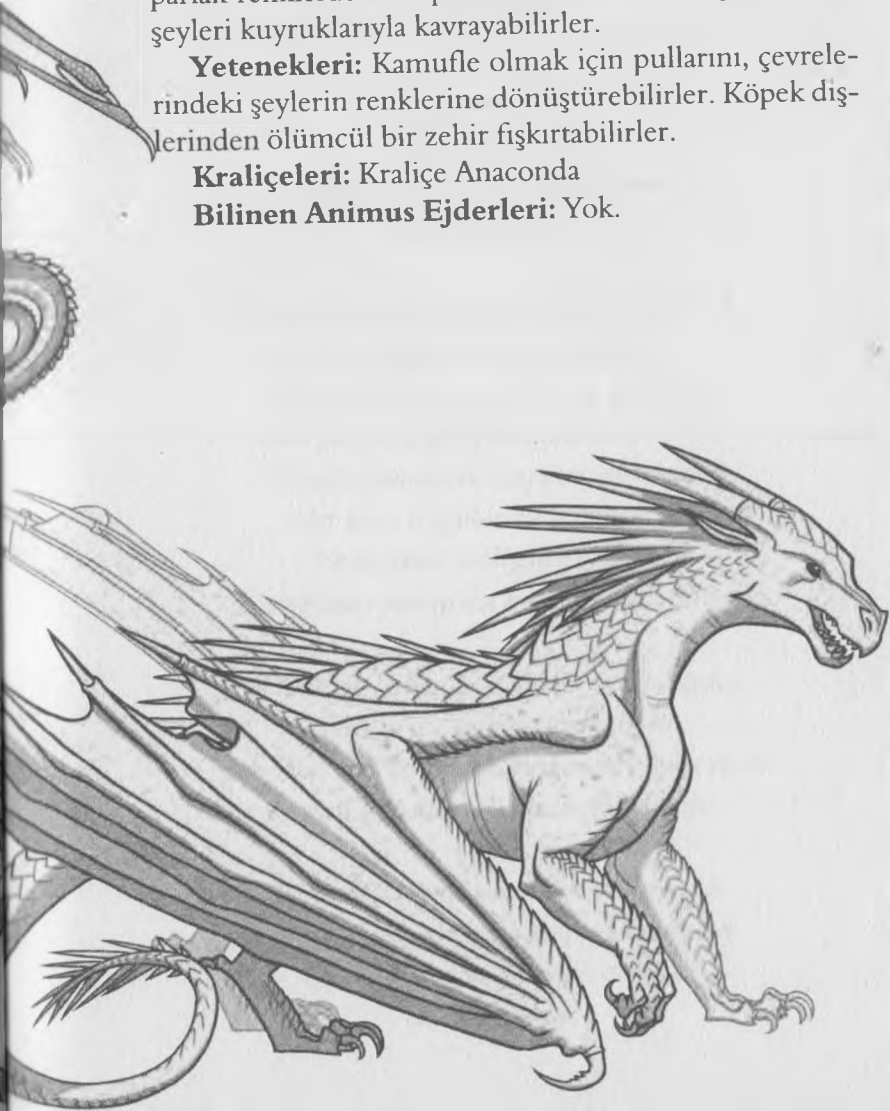
YAĞMURKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Genelde cennet kuşları gibi parlak renklerde olan pulları sürekli renk değiştirir. Bir şeyleri kuyruklarıyla kavrayabilirler.

Yetenekleri: Kamufle olmak için pullarını, çevrelerindeki şeylerin renklerine dönüştürebilirler. Köpek dişlerinden ölümcül bir zehir fişkırtabilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Anaconda

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

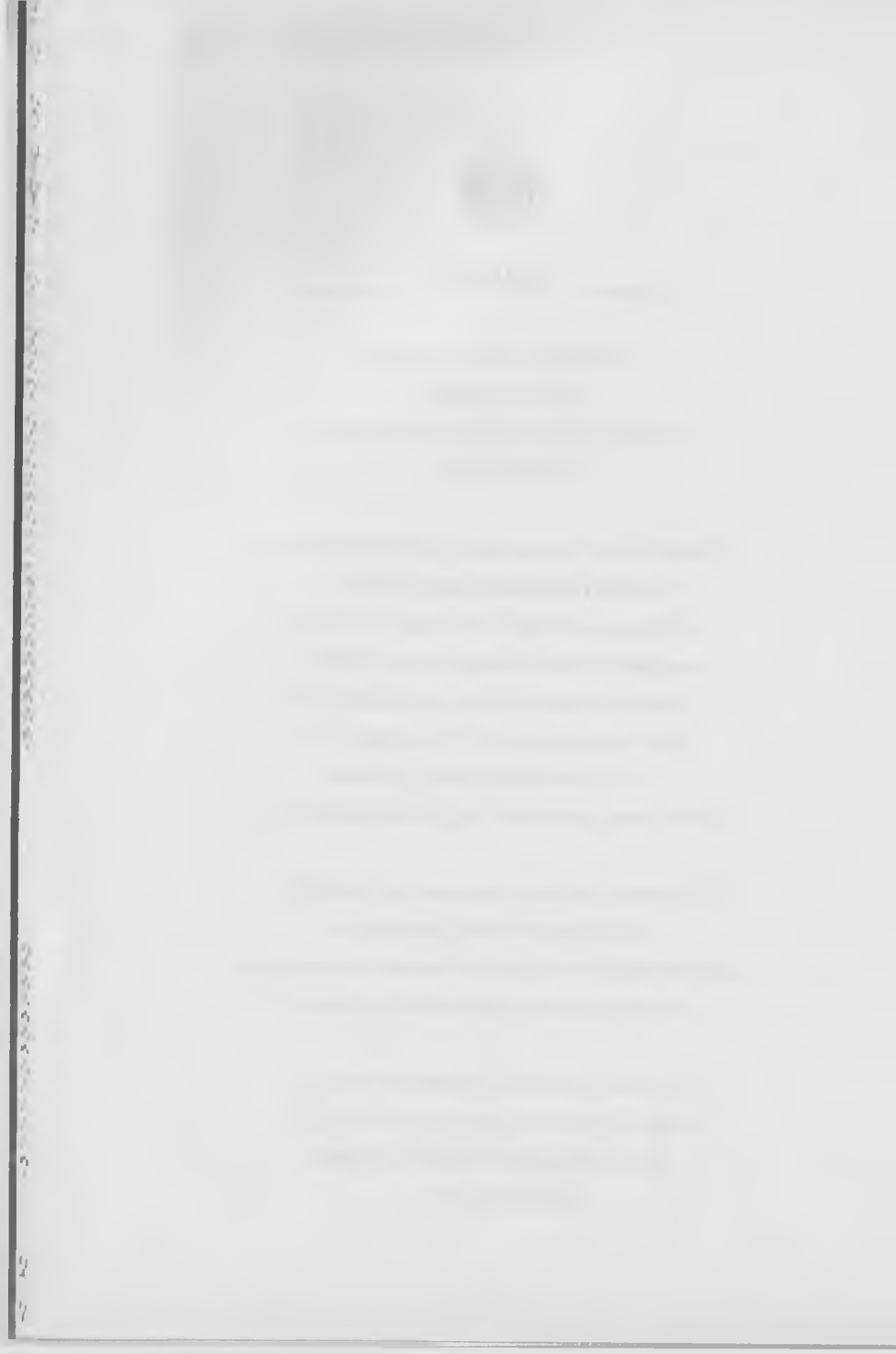
ÖNSÖZ

*Savaşın yirminci yılında
ejderler gelecek.
Toprak kan ve gözyaşıyla ıslanınca
ejderler gelecek.*

*DenizKanat'ın masmavi yumurtasını bul.
Gecenin kanatları sana gelecek...
Dağın tepesindeki en büyük yumurta
sana gökyüzünün kanatlarını verecek...
Topağın kanatları için, çamurun içinde
ejder kanı renginde bir yumurta ara.
Ve düşman kraliçeden gizlenen
KumKanat yumurtası keşfedilmeyi bekliyor.*

*Kabartan, yakan ve kavuran üç kraliçeden
ikisi ölecek ve biri öğrenecek ki
daha kuvvetli ve yüksek bir kadere boyun eğerse
ateşin kanatları gücüne sahip olacak.*

*En parlak gecede beş yumurta kırılacak.
Savaşı durdurmak için beş ejder doğacak.
ışık saçmak için karanlık doğacak.
ejderler geliyor...*

GİRİŞ

Beş ejder yine dövüşüyordu.

Genç ejderler kayalıklarda zıplarken güneş yeşil, kırmızı ve altın sarısı pullarına vuruyor, pençelerini ve dişlerini parlatıyordu. Beş çatallı fil öfkeyle tısladı. Kıyıya vuran dalgalar, ejderlerin çığlıklarını bastırmamak için sönük bir ses çıkarıyor gibiydi.

Utanç verici bir durumdu ama yapacak bir şey yoktu. Nautilus endişeli bir şekilde yanındaki kocaman, siyah ejdere baktı. Yavru ejderler bağırışmaktan henüz onu fark edememişlerdi. Morrowseer'ın Nautilus'un aklından geçenleri okuyabildiği apaçık ortadaydı. Nautilus da aynı yeteneğe sahip olmayı diliyordu.

Etrafta daha çok Barış Pençesi ejderi olmasını da diliyordu; ama GeceKanat'ın geldiği haberi yayıldığı an birden hepsinin iş çıkmıştı. Barış hareketinin kayalıklar arasındaki gizli buluşma yeri bu sabah boşaltılmıştı. Ara sıra mağaraların birinden bir ejder burnu beliriyor, Morrowseer'ı gördüğü an hemen gözden kayboluyordu.

Barış Pençeleri'yle yaşayan birçok genç ejder olmasına rağmen, kayalıklarda beş yavru dışında hiç ejder yoktu.

Ama görünüşe bakılırsa hiç kimse yavru ejderlere Morrowseer'ın onları incelemeye geldiğini söylememişti.

"Hımm," dedi Morrowseer. "Çok çevikler."

"Bu ejderler hep ikinci plandaydı," dedi Nautilus kendini savunarak. "Onlara ihtiyacımız olacağını düşünmemiştik. Sadece ilk beşliden birine ya da ikisine bir şey olursa bunları kullanırız, diye düşünmüştük. Bu yüzden onları pek eğittiğimiz söylenemez."

"Fark ettim." KumKanat Viper bir çatlağa düşüp ÇamurKanat hemen onun üzerine konarken, Morrowseer koyu gözlerini kıstı. Viper hızla dönüp toslayarak Ochre'nin kuyruğunu ısırınca, Ochre acı içinde bağırды.

"Özür dilerim," dedi Nautilus. Bu işin nereye varacağını anlamıştı. İlerledi, Viper'ın kulaklarına vurdu ve diğerleri kuyruğunu yakmadan küçük DenizKanat ejderi Squid'i yakaladı.

"Kesin şunu!" diye tısladı. "Gözlem altıdasınız!"

Kırmızı GökKanat ejderi Flame susup kayalıklara göz gezdirdi. Morrowseer ışığın altına geçip aşağılayıcı bir ifadeyle ona baktı.

"Biliyordum!" diye çığlık attı küçük GeceKanat. Fatespeaker ejder, gururla kanatlarını çıkararak taş sütundan aşağı zıpladı. "Bir GeceKanat'ın buraya geldiğini biliyordum! Böyle bir şeyin olacağını size söylemedim mi?"

"Söyledin mi?" Ochre büyük, kahverengi kafasını kaşdı.

"Hayır," dedi Viper.

Nautilus'un arkasında belirerek, "Sanmıyorum," dedi Squid.

“Diyelim ki bunu söyledin... Aynı zamanda bir deprem olacağını, Barış Pençeleri’nden yeni birinin geleceğini ve bu hafta kahvaltıda martıdan başka şeyler yiyeceğimizi de söylemiştin,” dedi Flame. “Bunların hiçbiri gerçekleşmediğine göre artık neden sözlerine kulak asmadığımızı anlamış olman gerek.”

“Biliyordum!” dedi Fatespeaker sevinçle. “Güçlerimi kullanarak geleceği gördüm! Bize *harika* bir kahvaltı getirdiğini de görmüştüm. Getirdin, değil mi?” Morrowseer’ın yanına geçti.

Morrowseer yavaşça gözlerini kırptı. “Hımm. Nautilus, seninle biraz konuşabilir miyiz?”

Morrowseer’a adım adım yaklaşırken, “Ben de gelebilir miyim?” diye sordu siyah ejder. “Daha önce hiç GeceKanat’la tanışmamıştım. Buna rağmen kabilenin tüm üyeleriyle aramızda güçlü bir bağ olduğunu hissediyorum.”

“Burada kal.” Morrowseer pençesiyle çenesine bastırıp onu diğer yavru ejderlerin yanına itti. Fatespeaker kuyruğunu pençelerine dolayıp somurtarak oturdu.

Morrowseer kayalardan aşağı, diğerlerinin duyamayacağı bir yere doğru ilerledi. Nautilus hemen arkasındaydı. Fakat DenizKanat ejderi kuyruğuna kenetlenmiş onu bir türlü bırakmıyordu. Morrowseer yüzünü buruşturup Squid’e baktı.

“Onu diğerleriyle yalnız bırakamam,” dedi Nautilus özür dileyerek. “Onları ne zaman başıboş bıraksam biri gelip Squid’i ısırtıyor.”

“Ya da hepsi,” dedi minik, yeşil ejder burnunu çekerek.

Morrowseer düşünceli bir tavırla dilini dışarı çıkarıp içeri soktu ve, "Kehanet ejderlerini Barış Pençeleri'ne emanet etmek bir hataymış. Hem gerçek hem de sahteleri," dedi.

"Kimi?" diye sordu yavru ejder.

"Şşt," dedi Nautilus pençesiyle yavru ejderin ağzını kapatarak. Morrowseer'ın yüzündeki bakışı görünce de apar topar, "Unuttun mu, Squid? Size kehaneti öğretmiştik. Hani tüm kabilelerin katıldığı bir savaş vardı?"

"Sonlandırmak istediğiniz savaş," dedi Squid. "Çünkü biz iyi ejderleriz! Barış istiyoruz!"

"Evet," dedi Nautilus. "Doğru. Kehanete göre altı yıl önce dünyaya gelen bir DenizKanat, bir GökKanat, bir ÇamurKanat, bir KumKanat ve bir GeceKanat savaşı bitecek. Burn, Blister ya da Blaze'i yeni KumKanat kraliçesi seçecekler."

"Ah," dedi Squid. "Hey, ben altı yıl önce dünyaya geldim."

"Gerçekten mi?" dedi Morrowseer. "Üç yaşına gibi görünüyorsun."

"Ama çok olgun bir karaktere sahibim," dedi Squid. Sanki bunu çok defa başkalarından duymuş da herkesin bildiğindeneminmiş gibi davranıyordu.

"Ve arkadaşların da altı yaşında," dedi Nautilus.

"Onlar benim arkadaşım değil," diye homurdandı Squid. "Fatespeaker dışındakiler serseri. O da delinin teki."

Morrowseer, GeceKanat ejderi Fatespeaker'a baktı. Taş bir sütunun üzerinde oturup onlara doğru iyice eğilen ejder, dengesini kaybedip düşecek gibi duruyordu.

“Peki, Squid,” dedi Nautilus. “Ya sen kehanetteki ejderlerden biri olsaydın? Sence nasıl olurdu?”

DenizKanat birden heveslenerek Morrowseer’a baktı. “Hazinem olacak mı?”

“Güçlü ve ünlü bir ejder olacaksın,” dedi Morrowseer. “Sana söylenenleri yerine getirirsen.”

“Peki ya hazine?” diye üsteledi Squid.

Morrowseer şüpheyle Nautilus’a baktı. “Bu ejder benimle pazarlık mı ediyor?”

“Hazinelere severim,” dedi Squid. “Barış Pençeleri hazineleri olmadığından hiç havalı değil.”

“Daha yüce bir amacım olduğu için maddi şeylerin peşini bıraktım,” dedi Nautilus. “Barış, altın ve mücevherden çok daha önemli.”

“Eh,” dedi Squid. “Altını tercih ederim.”

“Bizim sana söylediğimiz KumKanat kraliçesini seçecek misin?” diye sordu Morrowseer. “Eğer onu seçersen altın konusunda anlaşabiliriz.”

“Peki,” dedi Squid gözleri parlayarak. “Ama Flame gelmesin. O burada kalmalı.”

Morrowseer, “Neden? GökKanat’ın nesi var?” diye sordu Nautilus’a.

“Bir şeyi yok,” dedi Nautilus. “Bugün kavga ediyorlardı, ondandır.”

“Her gün kavga ediyoruz!” dedi Squid. “Çünkü o huy-suz bir ejder!”

“GökKanat’ın burada kalması tartışmaya açık bir konu değil,” dedi Morrowseer.

“Sensin tartışmaya açık olmayan,” dedi Squid.

“Squid, biraz kibar davran,” dedi Nautilus bezgin bir ifadeyle.

“Bu yaptığıma pişman olacağım gibi geliyor,” dedi Morrowseer suratını asarak. “Ama bundan sonra kehanet ejderlerini ben eğiteceğim. Bu işi elinize yüzünüze bulaştırmışsınız. Benim gibi bir rehber ihtiyaçları olduğu kesin.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Nautilus. Birden pulları ürperdi. Squid’e baktı. Belki de kehanet ejderlerine yedek olarak başka bir DenizKanat seçmeliydi. *Eğer Morrowseer, Squid’i incitirse, eğer ona bir şey olursa... Annesi beni öldürür,* diye düşündü Nautilus.

“Benimle gelecekler demek oluyor,” dedi Morrowseer kuyruğunu yere vurarak.

“Nereye?” diye sordu Squid.

“Gidince görürsün,” dedi Morrowseer. “Ve soru sormayı bırakıp sana söylenenleri yerine getirmeye çalışsan iyi edersin.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Squid. “Ama Flame ve Viper konusunda bol şans diliyorum.” Bir süre duraksadı. “Tabii Fatespeaker konusunda da.”

“Bekle, hayır,” dedi Nautilus. GeceKanat aklından geçenleri okuyamasın diye zihnini gürültüyle doldurmaya çalıştı. “Onları alamazsın. Sadece kendi kabilenden olan Fatespeaker’ı alabilirsin - diğerleri Barış Pençeleri’nin çocukları. Onları götürmene izin vermezler.”

“Ochre dışında,” dedi Squid. “Annesinin pek umursayacağını sanmıyorum. ÇamurKanatlar böyledir.”

“Kapa çeneni,” dedi Morrowseer. Siyah gözlerini kısarak Nautilus’u süzdü.

Düşünme, düşünme, düşünme, diye içinden tekrar ediyordu Nautilus.

“Üç ay aşkına,” dedi Morrowseer tiksinierek. “Bu ejder senin oğlun.”

Nautilus başını öne eğdi. Barış Pençeleri yedek ejderler yetiştirmeye karar verdiğinde bu iyi bir fikir gibi gelmişti. Squid en parlak gecede olmasa da, ona yakın bir zamanda dünyaya gelmişti. Bu yüzden herkes yavru ejdere ayrıcalıklı davranmıştı.

“Elbette onun oğluyum,” dedi Squid. “Ne kadar tuhaf bir tesadüf değil mi? İnanamıyorum. Barış Pençeleri liderinin oğlu *ve* aynı zamanda da kehanet ejderiyim.” Göğsünü kabarttı. “Düşündüğümünden çok daha önemli biriyim.” Her zamanki gibi diğer ejderlerin ne kadar önemli biri olduğunu duymaktan nefret ettiğini unutarak kasıla kasıla arkadaşlarına doğru yürüdü. Birazdan ağzına bir pençe darbesi yiyeceğinin farkında değildi.

Nautilus işlerin birden bire nasıl böyle sarpa sardığını düşünerek oğluna bakıyordu. Barış Pençeleri neden Morrowseer’la işbirliği yapmıştı? Neden kehanete bulaşmışlardı? Gerçek ejderleri nasıl kaybetmişlerdi? Bu soru onu deli ediyordu.

Yavru ejderler gizli bir mağaraya hapsedildiğinde Kestrel, Dune ve Webs bu beşine sahip çıkabilirdi. Ama ejderler kaçmış, büyük ihtimalle GökKanat Kraliçesi Scarlet’ı öldürmüş, GökKanat Krallığı’nı altüst etmiş, Kraliçe Co-

ral'ı dostlarından soğutmuş, DenizKanat Sarayı'nı yıkmış ve bir kez daha Pyrrhia'nın tenhalarında gözden kaybolmuştu.

Üstüne üstlük kimseyi cezalandıramıyorlardı. Webs, Barış Pençeleri'nin elinden kurtulup kayıplara karışmış, Kestrel ve Dune ise ölmüştü. Ejderlerin nerede olduğunu ve başlarını bir daha hangi belaya sokacaklarını hiç kimse bilmiyordu.

"Ne tesadüf," dedi Morrowseer. Bu duruma pek şaşır-mış gibi durmuyordu.

"Şey," dedi Nautilus. "Neden olmasın, diye düşündüm kendi kendime. Tabii ki bu beş ejder en parlak gecede dünyaya gelmedi. Zaten o zaman gerçek kehanet ejderleri onlar olurdu. Ama yaşları tuttuğuna göre ayrıntıları kimse bilmek zorunda değil."

"Yumurtadan çıkarken görenler oldu ama," diye dü-şündü Morrowseer. "Tüm görgü tanıklarını öldürmek en temizi olur."

Nautilus'un benzi attı. *Aileleri de görgü tanığı sayılır mı?* Kafasındaki bu düşünceyi bastırmaya çalıştı.

"Bu işi zamanı gelince hallederiz," dedi Morrowseer. "Henüz bu ejderlerden hangilerini kullanacağımızı, han-gilerini gözden çıkaracağımızı bilmiyoruz." Suratını asıp Squid'i sorguya çeken Fatespeaker'a baktı.

Nautilus bayılacak gibi oldu. "Gözden çıkarmak mı?"

Morrowseer kahkaha attı. "Tamam, tamam. Seninkini tek parça hâlinde geri getirmeye çalışacağım." Yüzünü bu-ruşturdu; Nautilus onu daha önce hiç bu kadar hâlinde

memnun görmemişti. “Ama barış her şeyden önemli değil mi, DenizKanat? Onlara savaşın sona ermesi için her şeyi feda edeceklerini söylemiyor musun?”

“Evet ama...”

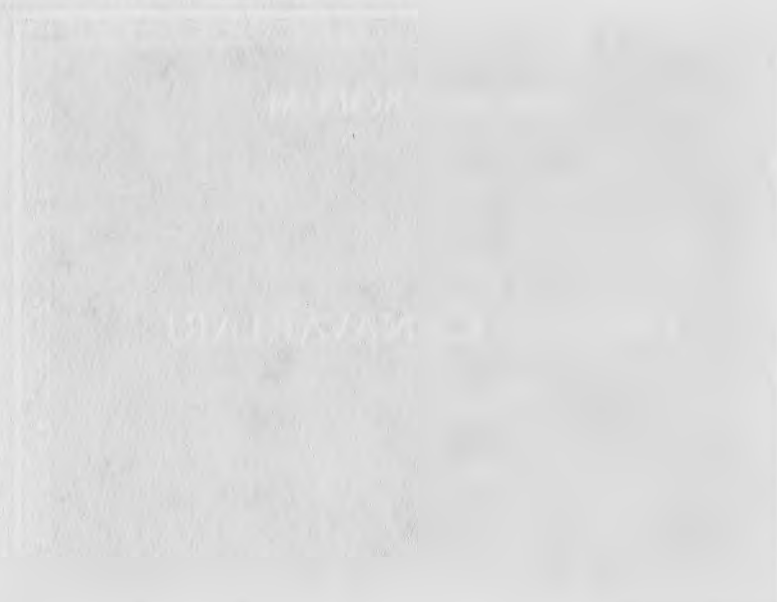
“Bu ejderleri kullanma fikri senden çıktı. Gerçek ejderlerden istediğimizi alamayacağımızı anladığımız göre oldukça güzel bir plan.” Morrowseer yavaşça tısladı. “En tehlikeli olanların işini bitireceğiz. Seçilen yedek ejderleri de kendim eğiteceğim.”

Morrowseer’ın gülüşüyle Nautilus tepeden tırnağa irkildi.

“Sonra da kehanetin gerektiği şekilde gerçekleşmesini sağlayacağız.”

BİRİNCİ BÖLÜM

ORMAN CANAVARLARI

1

Beş gündür yağmur yağıyordu.

Glory yağmurdan nefret ediyordu.

Arkadaşları sürekli bir YağmurKanat olarak bu havanın hoşuna gitmesi gerektiğini söylese de, onlara aldırış etmiyordu.

Evet, bu hava hiç mi hiç hoşuna gitmiyordu. Dağın altındaki mağarada yaşarken hiç yağmur görmemişlerdi. Bu şiddetli yağmur hiç durmayacak gibiydi, bir doğa olayı olmaktan çok uzak gibi görünüyordu. Ayrıca ejderleri sırlı-sıklam ediyordu.

“Gerçek” bir YağmurKanat’ın bu havayı sevmesi gerektiği umurumda değil, diye düşünürken yağmur damlaları burundan akıp pullarının arasına giriyor, kanatlarını ıslatıp ağırlaştırıyordu. Bence onlarda bir sorun var. Hiçbir mantıklı ejder uçmayı bu kadar zorlaştıran bir havayı sevemez.

Üç ay aşkına, umarım hepsi mantıklı ejderlerdir. Umarım hikâyelerdeki gibi değildir.

Herkes YağmurKanatlar’ın tembel ve işe yaramaz olduğunu söylüyordu. Fakat kabile ormanın derinliklerinde, kimsenin göremeyeceği yerlerde yaşadığı için söylentiler

yalan olabilirdi. Glory söylentilerin yalan olmasını gerçekten çok istiyordu.

Silkinip gökyüzüne baktı. Daha çok güneş istiyordu. Mağaradan ayrılıp güneş ışığı pullarını ısıttığı an güneşi ne kadar sevdiğini anlamıştı. Güneşli günler geçirmeye hayır demezdi doğrusu.

Ama burada yağmur, çamur, biraz daha yağmur ve biraz daha çamur vardı.

“Biraz durabilir miyiz?” dedi Webs nefes nefese. “Dinlenmem gerekiyor.” Çamurun içinde yuvarlanarak bir ağacın altında biraz daha kuru bir yer bulmayı başardı.

Mavi-yeşil ejder yere uzanırken Glory gözlerini kısıp onu süzdü. Diğer ejderler de durup birbirlerine baktılar. Bugün sırf Webs için yürümek daha kolay diye uçmak yerine yürüyerek ilerlemişlerdi. Ama yine de neredeyse on adımda bir durmak istiyordu. Glory, Webs’in ormana gitmelerini istemediğinden şüpheleniyordu.

Ama neden? diye düşündü. Acaba sakladığı bir şey mi var? Yoksa ailemle mi ilgili?

Yumurtasını YağmurKanat kabilesinden çalan ejder olan Webs, kökenleriyle ilgili pek çok şey biliyor olmalıydı.

Clay, Webs’in yanına gidip yarasına baktı. Şimdiye dek yarayı okyanus suyunda ıslatılmış deniz otuyla sarmışlardı; fakat artık su bulmaları imkânsızdı. Webs’in kuyruğuna yakın zehirli yara, siyah pullarla çevrili derin bir yarık hâline gelmişti ve siyahlıklar her geçen gün daha da artıyordu. KumKanat zehrinin nasıl iyileştirebileceğini hiçbiri bilmiyordu.

Blister'in Webs'i öldürmek isteme sebebini de bilmiyoruz. Evet, ben korkunç bir ejder olduğumu düşünüyorum; ama Blister onu tanımıyor bile. Glory, Starflight'a baktı. Hayatında tanıdığı en zeki ejder oydu ve yüzlerce ejder daha tanısa onun hâlâ en zekisi olacağına inanıyordu. Starflight'ın Webs ve Blister hakkında bir görüşü olup olmadığını merak ediyordu.

Clay telaşla kuyruğunu çamura vurdu. "Umarım YağmurKanatlar ona yardım edebilir," dedi. "Bu onların zehriyle aynı değil. Ama en azından belki KumKanat zehri hakkında bilgileri vardır."

Glory kanatlarını sallayıp uzaklara baktı. Bu olanlara aldırış etmiyordu. Diğer küçük ejderler eski korumalarını kurtarmak zorundalarmış gibi yanlış bir sadakat hissine kapılmıştı.

Biri onu öldürmeye çalışırken Webs'in orada öylece durduğunu hatırlayan tek ejder Glory'ydi.

Yumurtasını çalma fikri de ondan çıkmıştı. Kehanete göre bir GökKanat yumurtası gerekiyordu; ama Barış Pençeleri, GökKanat yumurtasını kaybedince Webs yerine bir YağmurKanat koymaya karar vermişti. Glory'nin ailesinden ve yuvasından uzak bir mağarada büyümesinin, sebebi oydu. Kehanet ejderi olmamasına rağmen isteklerini yerine getirmek zorunda kalmıştı.

Diğerleri için her şey çok daha kolaydı. Ama Glory için... Eğer dünyayı kurtarması gerekiyorsa, neden kehanet bir YağmurKanat'tan söz etmiyordu? Ve kaderinde dünyayı kurtarmak yoksa yaşamının anlamı neydi?

Belki de hepsi korkunç bir hataydı; ama böyle düşününce aklına Webs'i paramparça etmekten başka hiçbir şey gelmiyordu. En iyisi bu konuyu hiç düşünmemektir. Neler olacağını bekleyip görecekti.

Şimdi yuvasına dönüyordu.

Glory'nin üstündeki dal birden yere düşünce başından aşağı bir ton su sıçradı. Tıslayarak geri kaçtı ve başını kaldırıp ağaca baktı.

"Şışt," dedi Tsunami yukarıdan. Aşağı atlayıp bataklığa bakındı. "Bu yolda birkaç ÇamurKanat var; ama bu havada bizi görmeleri imkânsız."

Bataklığın üzerindeki sis tabakasından ağaçlar, dumanla kaplı ejder boynuzları gibi görünüyordu. Gökyüzü göz alabildiğine griydi ve yağmur inatla yağmaya devam ediyordu. Glory, Tsunami'yle aynı fikirdeydi. Bu havada bir başka ejderi görmeyi bırak, kendi kanat uçlarını bile zor görüyordu.

"Yine de saklanmalıyız," dedi Starflight endişeyle. "Kraliçe Moorhen'in sarayına yalnız bir günlük yolumuz kaldı. Eğer yakalanırsak..."

"Yine hapse gireriz," diye iç çekti Clay.

Şimdiye dek tanıştıkları tüm kraliçeler onları esir almaya çalışmıştı. Kraliçe Scarlet'ın Gök Krallığı'ndaki hapishaneden Glory'nin zehri sayesinde kurtulabilmişlerdi. Ve o âna dek Glory'nin böyle bir gücü olduğundan haberi bile yoktu.

Çatallı dilini dişlerinde gezdirip gökyüzüne baktı. Hâlâ Glory'nin saldırısından sonra Kraliçe Scarlet'a ne olduğu-

nu bilmiyorlardı. Glory, Scarlet'ın hayatta olduğunu ve korkunç bir intikam planı yaptığını düşünüyordu.

Oradan kaçtıktan DenizKanat Kraliçesi Coral'ın, yani Tsunami'nin annesinin yanına sığınmışlardı. Tabii ki Coral da en sonunda onları esir almaya karar vermişti. Glory bu duruma hiç şaşırılmamıştı. Konu kehanet olunca, aileye bile güvenmek zorlaşıyordu. Herkesin savaşı bitirme konusunda kendine göre farklı bir yöntemi vardı.

Bu yüzden ÇamurKanat Kraliçesi Moorhen onları burada görürse, öylece geçip gitmelerine izin vermeyecekti.

ÇamurKanat kraliçesi, Çamur Krallığı'nın güney kıyısına yerleşmişti. Glory, Pyrrhia haritasını hatırlayınca birden her şey farkında varıp ürperdi. Eğer Starflight haklıysa, yani bir günlük yolları kaldıysa, ormana ulaşmalarına da bir gün kalmıştı. Yani Glory'nin kabilesine.

İşte sonunda bir yere ait olacağım. YağmurKanatlar kehanet ejderi olup olmadığımı önemsemem.

“Glory,” diye bağırdı Tsunami. “Parlak sarı pullarını görebilirler. Hemen kamufle ol.”

Glory pullarında beliren altın sarısı desenleri fark etti. Bu rengi şimdiye dek pek görmemişti; fakat bildiği kadarıyla heyecanlanınca ya da mutlu olunca ortaya çıkıyordu. Pullarının kontrolü dışında renk değiştirmesinden nefret ediyordu. Pulları sürekli renk değiştiriyordu. Kimse anlamasın diye her duygusunu bastırmak zorundaydı.

Tüm dikkatini bataklığa verip pençelerinden akan çamura baktı. Sis in kanatlarında dolaşıp pullarının arasına girdiğini ve gökyüzünde yuvarlanan gri bulutlar gibi yayıldığını hayal etti.

“Ve yok oldu,” dedi Tsunami.

“Hâlâ orada,” dedi Sunny. Glory’ye yaklaşırken kanda-
dına çarptı. “Gördün mü? Orada işte.” Pençesini uzatıp
Glory’ye dokunmaya çalışırken Glory geri çekildi. Sunny
bir süre havadaki hareketlenmeyi hissetti ama sonra vaz-
geçti.

Küçük KumKanat son birkaç gündür hiç olmadığı ka-
dar sessizdi. Glory, Sunny’nin de yağmurdan pek hoşlan-
madığını düşünüyordu. Çöl ejderleri öldürücü sıcakta ve
parlak gökyüzünün olduğu bölgelerde yaşamaya alışık-
tı. Sunny gibi tuhaf görünümlü bir KumKanat bile kabilesi-
nin özelliklerini taşıyordu.

Havadan bir tek Clay memnundu. Bataklıkta içinde
çamura batıp yürümeye çalışırken yalnız bir ÇamurKanat
memnun olabilir.

Starflight birden başını çevirdi. “Bir koku alıyorum. Sa-
nırım buraya gelen biri var,” diye fısıldadı. Tüm bedeni
titriyordu.

“Sakin ol,” diye fısıldadı Tsunami. “Clay, sen beni ve
Sunny’yi sakla. Starflight, gölgelik bir yer bul ve GeceKa-
nat güçleriyle donup görünmez ol. Glory, sen de Webs’i
koruyabilirsin.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Glory hemen. Webs’in ha-
yatını kurtarmaya hevesli olduğu söylenemezdi. “Ben
Sunny’yi alırım.” Ejderlere dokunmaktan hoşlanmıyordu;
ama Sunny en azından Webs’ten daha iyiydi.

“Ama...” dedi Tsunami ayağını teklemeyerek.

Glory onu duymazlıktan geldi. Kanadını kaldırıp al-

tın sarısı ejderi yanına çekti. Kanadını indirince, Sunny, Glory'nin gri pulları arasında kayboldu.

"Yok artık," dedi Clay. "Çok tuhaftı. Sis Sunny'yi yiyip yutmuş gibi oldu." Yemekten bahsedince karnı guruldadı ve ÇamurKanat utançla ayaklarını sürüdü.

Starflight çamurun içinde pençelerini oynatarak Sunny'nin az önce durduğu yere baktı.

"Her şey yolunda," dedi Glory. "Şimdi iyi bir ejder gibi verilen emirlere uy yoksa Tsunami seni ölü yiyicilere yem eder."

Tsunami öfkeyle ona baktı; ama Starflight hemen gidip koyu bir ağaç oyuğu buldu ve pulları karanlığa karıştı.

Artık sesi Glory de duyabiliyordu. Onlara doğru yaklaşan devasa pençe sesleri. Sunny'nin pullarından gelen sıcaklıktan biraz rahatsız olmuştu.

Onlar konuşurken Webs hiç kıpırdamadı. Çaresiz bakışlarla çenesini kuyruğuna yaslayıp ağaçların altına uzandı.

Clay, Tsunami'i Webs'in yanına kadar götürdü ve çamur rengi kanatlarıyla ikisini birden sakladı. Pek etkili bir çözüm değildi; bir tarafta mavi bir kuyruk, diğerindeyse mavi-yeşil bir kanadın ucu dışarıda kalmıştı. Ama sisin arasında çamur yığını gibi görünüyorlardı. Kısa süreliğine bu şekilde idare edebilirlerdi.

Şlap. Şlup. Şlap. Şlup.

"Bu bölgede çalışmayı hiç sevmiyorum," diye homurdandı sert bir ses. Glory neredeyse yerinden zıplayacaktı. Ses, iki ağaç öteden geliyor gibiydi. "Şu korkunç ormana fazla yakın."

“Ormanın tamamen terk edildiğini söyleyemeyiz,” dedi başka bir ses. “Kuşların ve tembel YağmurKanatlar’ın orada yaşayan tek canlılar olduğunu biliyorsun.”

Glory irkilmemek için kendini zor tuttu. YağmurKanatlar’ın tembel olduğunu dağın altına yaşarken gardiyanlardan işitmişti; ama bunu bir yabancından duymak onun için acı verici bir durumdu.

“Bu doğru olsaydı kraliçemiz orada avlanmamıza izin verirdi. Ama oranın güvenli olmadığını biliyor. Ve gece oradan gelen sesleri duydun. O çığlıkların YağmurKanatlar’dan geldiğini mi söylüyorsun yani?” dedi ilk ses.

Çığlıklar mı? Sunny konuşulanları daha iyi işitmeye çalışır gibi Glory’nin kanatları altına başını hafifçe çevirdi.

“Ölü bedenlerden bahsetmiyorum bile,” diye mırıldandı.

“O sesler orman canavarından falan gelmiyor,” dedi ikinci koruma. Ama söylediğinden emin olmadığı her hâlimden belliydi. “Savaş yüzünden. Bizi korkutmak için yapılan saldırılar.”

“Burada mı? Neden DenizKanatlar ve BuzKanatlar birkaç ÇamurKanat öldürmek için bunca yol gelsin ki? Başka yerlerde daha büyük çatışmalar var.”

“Biraz daha hızlı yürüyelim,” dedi ikinci ses endişeyle. “Burada aslında üç ya da dört kişilik gruplar hâlinde dolaşsak çok daha iyi olur.”

“Kesinlikle katılıyorum.” *Şlap. Şlup. Şlap. Şlup.* “Peki GökKanatlar’ın bu durumuyla ilgili ne düşünüyorsun. “Sence Ruby mi yoksa...”

Glory tüm dikkatini onlara verdi; ama ÇamurKanat askerleri uzaklaşırken sesleri sisin içinde kaybolup gitti. Onları takip edebilirdi. Bu GökKanat durumu derken neden bahsettiklerini çok merak ediyordu. Birkaç dakikalığına uzaklaşsa belki arkadaşları yokluğunu fark etmezdi.

Kanadının altından çıkarken, “Hemen döneceğim,” diye fısıldadı Sunny’ye.

Sunny gözlerini kocaman açıp kuyruğundan yakaladı. “Gitme!” diye fısıldadı. “Burası güvenli değil. Dediklerini duydun.”

“Orman canavarları hakkındakini mi?” Glory gözlerini devirdi. “Canavarlardan pek korkmadım açıkçası. Çok uzaklaşmayacağım.” Pençeleri çamurda ses çıkarmasını diye yalnız kuru bölgelere basarak askerlerin arkasından ilerledi.

Bataklıkta tuhaf bir sessizlik vardı; sis tüm sesleri içine hapsediyordu. ÇamurKanat adımları olduğunu düşündüğü sesin ardından ilerledi. Ama birkaç dakika sonra ayak seslerini de duyamaz oldu.

Durup etrafı dinledi. Yağmur damlaları ağaç dalları arasından süzülüyordu. Çamura düşen damlalar, bataklık çıkırıyor gibi bir ses çıkarıyordu.

Sonra bir çığlık tüm sessizliği bozdu.

Glory birden korkunca boynundaki pullar kızardı ve sırtında açık yeşil zikzaklı şeritler oluştu. Korkusunu yenip pullarını griye döndürmeye çalıştı.

“Glory!” diye bağırdı Sunny arkasından.

Kapa çeneni, diye düşündü Glory öfkeyle. Dikkat çekme. Yerimizi belli etme.

Diğer ejderler de aynı şeyi düşünüp onu susturmuş olacak ki, Sunny bir daha bağırmadı.

Tabii az önceki çığlık onlardan gelmediyse. Ama o ses ejderlerden gelmiş olamazdı. Arkadan değil, ön taraftan gelmişti.

Glory tekrar pullarının rengini kontrol etti ve hızla ağaçların arasına dalıp çığlığın geldiği yöne koştu.

O kadar koyu bir sis vardı ki, tam iki kez çamur yığınınna çarpacak gibi oldu. Ama pençesi ejder kuyruğu gibi bir şeye çarpınca, geri çekildi.

İki kahverengi ejder yerde yatarken yağmur etraftaki kanı temizliyordu. Boğazlarına o kadar acımasız bir darbe almışlardı ki, kafaları bedenlerinden ayrılacak gibiydi.

Glory etrafa baktı ama yağmurdan başka hiçbir hareket yoktu.

ÇamurKanat askerleri ölmüştü ve bunu kimin yaptığına dair hiçbir ipucu yoktu.

2

“Neden canavarların olduğu, çığlıkların yükseldiği ve ejderlerin öldüğü bir yere gittiğimizi bana söyler misiniz?” diye sordu Clay.

“Başka bir yere de gidebilirdik,” dedi Starflight. “Mese-la BuzKanatlar’a?”

“BuzKanatlar! Evet!” dedi Clay. Harika bir plan. Hadi oraya gidelim. Buz Krallığı’nda esrarengiz ejder ölümleri yoktur, değil mi? Orada hangi hayvanlar var? Penguenler mi? Birkaç penguenle dövüşsem onları yenebilirim. Öyle değil mi? Ne kadar büyükler ki? Belki de bir tanesini ancak yenebilirim.”

“Evet, oraya gidip soğuktan donarız,” dedi Glory. Bir söylendi ve birkaç ölü ejder yüzünden yuvasına bu kadar yaklaşmışken korkup kaçacak değildi. “Mükemmel bir plan, Starflight. Özellikle ormanın burnumuzun dibinde ve Buz Krallığı’nın dünyanın öbür ucunda olduğunu düşünürsek.”

“Üstelik Webs, Buz Krallığı’na kadar dayanamaz,” diye araya girdi Sunny. Korkuyla ağaçlara baktı; ağaçlar ilerledikçe uzuyor gibiydi.

İlerledikçe hava da ısınıyordu. Glory tepedeki sarmaşıkların arasından parlayan birkaç renk görüyordu. Görüldüğü parlak sarı, mor ve mavi renkli şeyler kuş ya da çiçek olabilir; fakat ÇamurKanat kahverengisinden uzaklaştıkları kesindi. Glory tam emin olmasa da ormana vardıklarını düşünüyordu.

Bataklıktaki yamuk yumuk pençelere benzeyen ağaçlardan ve ölü ÇamurKanatlar'dan yarım gün uzaktaydılar. Tsunami durup çevreyi araştırmak istiyordu; ama Starflight iki ölü askerin yanında görülürlerse başlarının belaya gireceğine diğerlerini ikna etmişti. Askerlerin katili de fazla uzaklaşmış olamazdı. Bunu düşününce Webs bile tüm gece uçu. Güneş doğunca da tekrar yürüyüp yiyecek aramaya başladılar.

Glory, "Gördünüz mü?" dedi Clay ve Starflight'a. "Sunny bile sizden daha cesur, sizi leş yiyiciler."

"Sunny *bile mi?*" diye öfkeleni KumKanat. "Bu da ne demek oluyor. Ben zaten cesurum! Hem de her zaman!" Kuyruğunu yere vurdu ve Clay başını okşamaya çalışırken geri kaçtı.

Pulları, yaprakların arasından süzülen güneş ışığında parlıyordu. Glory'nin pulları renkten renge giriyordu. Tüm pulları yeşile dönüşmüştü; aralarda da bal sarılı halkalar vardı. Ağaçlarla ve gün ışığıyla aynı renge bürünmek çok hoşuna gitmişti.

Yakında orada olacağım, diye düşündü heyecanla. Ama beklentilerimi çok yüksek tutmamalıyım. Belki de hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmaz. Benden nefret eden gardiyanlarla sağın altında

bir mağarada yaşamaktan daha iyidir umarım. Bu kadarı fazlaya kaçmak sayılmaz.

Sol taraftan bir çıtırtı geldi; Glory döndü ve tek gördüğü şey ağaçtan sarkıp uykulu gözlerle ona bakan gri bir tembel hayvandı.

“Buradan korktuğumu daha önce söylemiş miydim?” dedi Clay.

“Bin kez falan,” dedi Glory.

“Keşke ÇamurKanatlar’ın neden bahsettiklerini bilseydim,” dedi Sunny. “Ormanın dibinde yaşayıp neden tehlikeli olduğunu nasıl bilmezler?”

“Eğer orman bu kadar tehlikeliyse YağmurKanatlar orada nasıl yaşıyor?” dedi Glory.

Webs hafifçe burnunu çekti; uzun zamandır sesi çıkmıyordu. “Çünkü YağmurKanatlar’dan bahsediyoruz. Muhtemelen henüz fark etmemişlerdir,” diye mırıldandı.

Glory ona baktı. “Galiba diğer tarafına da zehirli iğne saplayalım istiyorsun,” diye hırladı.

Tsunami dönüp Webs’in çenesini kavradı. Büyük DenizKanat elinden kurtulmaya çalışsa da, Tsunami onu sıkıca tutup gözlerinin içine baktı.

“Tamam, bu kadar yeter. Ne biliyorsan anlat artık,” dedi. “Sen ormana daha önce geldin. Ormanda canavar türü bir şey var mı?” Sertçe çenesini sarstı. “Eğreltiotu gibi boynunu bükmeyi kes ve ne biliyorsan anlat!”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Webs.

“Kuyruğuna bas,” dedi Glory. “Ya da yarasını dokun. O zaman konuşur.”

“Çirkinleşme,” dedi Sunny. Burnuyla Webs’in omzunu dürttü. “Webs, bildiğin bir şey varsa lütfen bize söyle. Sonuçta sen de güvende değilsin.”

Webs iç çekerken Tsunami onu serbest bıraktı.

“Canavarla ilgili bir şey bilmediğime yenin ederim,” dedi. “Glory’nin yumurtasını çalmaya geldiğimde hiçbir şey görmedim. Her şey çok kolay olmuştu. En parlak geçeden bir önceki geceydi, bu yüzden hangi yumurtaların çatlayacağı belliydi. Hemen birini kapıp dağlara geri döndüm. Bırak canavarı, bir YağmurKanat’la bile karşılaşmadım.”

“Ailem yuvayı korumuyor muydu?” diye sordu Glory.

Webs başını öne eğip iki yana salladı.

Bu çok saçma, diye düşündü Glory. Ama sonra aklına yumurtasını birkaç ineğe Barış Pençeleri’ne satan Clay’in annesi geldi. Clay’i hiç özlememişti ve yuvasına dönmesini de istemiyordu. Glory kendi ailesinin öyle olmamasını ümit ediyordu.

Fakat hem Clay hem de Tsunami hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de tüm ejderlerin sonu böyledir. Özellikle de yıllarca anne ve babanı hayal ederek yaşıyorsan.

Aslında Glory ailesinin mükemmel olmasını beklemiyordu. Sadece diğer YağmurKanatlar’la tanışmak ve tembel bir kabile olmadıklarını herkese kanıtlamak istiyordu. YağmurKanatlar renk değiştiren pulları ve gizli zehirleriyle düşünüldüğünden çok daha güçlü bir kabile olmalıydı.

“Sen altı yıl önce buradaydın. Belki de canavar yeni gelmiştir,” dedi Clay.

“Belki de,” dedi Webs. “Barış Pençeleri buraya başka kimseyi göndermedi.”

“Ben de size daha fazla bilgi veremeyeceğim,” dedi Starflight endişeli bir sesle. “Orman ve orada yaşayan ejderlerden parşömenlerde neredeyse hiç bahsedilmiyordu.”

Glory bunun farkındaydı. YağmurKanatlar’la ilgili her şeyi gözden geçirmiş ve sonunda pek bir şey öğrenememişti. Yalnız *Ormandaki Tehlike* adına bir parşömende zehirli yılanlardan, ölümcül böceklerden ve yutan bataklıktan söz ediliyordu. Ama bu parşömende bile YağmurKanatlar’dan pek bahsedilmiyordu. ÇamurKanat askerlerini öldürecek büyüklükteki yaratıklar hakkındaysa hiçbir bilgi yoktu.

Dalların arasından bir çıtırtı duyunca hepsi bir anda havaya fırladı.

“Sadece bir maymundu,” dedi Glory pulları renk değiştirmesin diye sakinleşmeye çalışarak. “Ya da bir tukan falandır.”

“Tukanları yiyebilir miyiz?” diye sordu Clay büyük bir hevesle.

“Yakalayabilirsek,” dedi Tsunami. Kanatlarını uzatıp dalların ve yaprakları incelemeye koyuldu.

Güneş çıktığından Glory’nin açlığı geçmişti. Her gün ışığı dokunuşuyla bir inek yemiş kadar doyuyordu. Birdenbire gelen suçluluk hissiyle, Kraliçe Scarlet’ın GökKanat Sarayı’nda Glory’yi bir mücevher gibi sergilemek adına yonttuğu ağacı hatırladı.

Orası çok güneşliydi. Dağın altında yaşarken güneşi hiç

o kadar çok görmemişti. Kraliçe Scarlet, Glory'yi gün ışığına çıkarıp tüm gün pullarının rengini dilediği gibi değiştirmesine izin vermişti. Onunla konuşmaya çalışmamıştı. Ona hiç dokunmamış, hiç hakaret etmemiş, bağırmamış ve kimseyle karşılaştırmamıştı. Scarlet, Glory'den sadece uyuyup güzelleşmesini istiyordu.

Ama bundan hiç hoşlanmamıştım, dedi Glory kendine. Yeni ve farklı bir deneyimdi. Esir olmanın ve başkalarının istediği hayatı yaşamanın yeni ve farklı bir yolu. Ben bir mücevherden çok daha fazlasıyım.

Sanırım Scarlet bunu acı bir şekilde öğrendi.

“GAK! GAK!”

Tsunami, arkasına Clay'i alarak dişlerini gösterip saldırı pozisyonuna geçti. Diğerleri etrafa bakıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu.

“Size söyledim,” dedi Glory. “Ses tukanlardan geliyor. Korkulacak bir şey yok. Hemen tırsıyorsunuz.”

“Neden tırsalım ki?” dedi Tsunami. “Ah, tabii ya. Ölü askerler vardı.”

“En azından gördüklerimi gelip size anlattım,” dedi Glory. “Sen Deniz Krallığı'na gittiğimiz ilk gün tanıdığımız birinin öldüğünü gördün ve bize söylemedin.”

“Gençler...” dedi Starflight.

“O farklı bir durumdu! Kestrel ölmüştü!” diye bağırdı Tsunami. “Size uygun bir şekilde söylemenin bir yolunu bulmalıydım.”

“İyi iş çıkardın,” dedi Glory.

“Gençler!” diye bağırdı Tsunami. Susup ona baktılar.

Ağaçlara bakınarak telaşla dönüp duruyordu. Kısa bir süre sonra Glory, Starflight'ın kimi aradığını anladı. "Sunny nerede?"

Bir sessizlik oluştu.

Sunny gözden kaybolmuştu.

“SUNNY!” diye bağırdı Clay var gücüyle.

“Kızgındı,” diye söylendi Starflight. “Belki de bize kızdığından kaçmıştır.”

“Öyle mi?” dedi Clay. “Neden kızdı ki?” Glory de hatırlayamamıştı.

“Tek başına korkunç bir ormana kaçmak mı?” dedi Tsunami. “Hiç onun yapacağı bir iş değil.”

Glory gözlerini kapatıp beynini yokladı. *Zehirli yılanlar. Ölümcül karıncalar. Ormanın diğer tehlikeleri neydi? Yutan bataklık?* Gözlerini açıp zemini inceledi fakat yerde sadece çamur, ağaç döküntüleri ve birbirine geçmiş kökler vardı. Burası yutan bir bataklık gibi görünmüyordu.

“Sunny! Sunny!” diye tekrar bağırdı Clay.

Tsunami homurdanmaya başladı. “Kimseyi kaybetmeden Gök Krallığı’ndan ve Deniz Krallığı’ndan geçtik. Ormana geleli iki dakika oldu ve biri ortadan kayboldu öyle mi?”

“Kaybolmadı,” dedi Starflight korkudan titreyen sesiyle. “Olamaz! Buralarda olmalı. Daha birkaç dakika önce önümdeydi!”

Glory bakışlarını ağaçlara çevirdi. Bir tembel hayvan daha esneyerek yakınlardaki bir daldan sallanıyordu. Karşısına çıkabilecek en zararsız hayvan gibi duruyordu. Ona bakıp suratını astı.

“Webs, sence ne oldu?” diye sordu Tsunami, Glory’yi izlerken.

Cevap gelmedi. Birden hepsi döndü.

Webs de ortadan kaybolmuştu.

“Olamaz,” dedi Clay kanatlarını çırparak. “Az önce buradaydı. Sunny’nin olmadığını fark ettiğimizde onu gördüm. On saniye falan önce. *On saniyede* kaybolmuş olmaz.”

“Ama kayboldu,” diye bağırdı Starflight. “Gitti işte. Sunny de gitti. Yok oldular.”

“Ah!” dedi Tsunami pençesiyle boynunu tutarak. “Beni bir şey soktu.”

Clay de zıplayıp boynunu tuttu. Starflight’ın gözleri kocaman açıldı, sonra da kendini yere atıp kanatlarını başının üzerine koyarak otların arasında yuvarlandı.

“Ne yapıyorsun sen...” dedi Glory ona bakarak. Sonra bir vızıldama duydu ve hemen ardından bir şey pat diye arkasındaki ağaca çarptı.

Dönünce Clay’in resmen gözlerinin önünde ortadan kaybolmasına şahit oldu. Orman yapraklı kollarını uzatıp onu sarmış ve içine çekmiş gibiydi. Az önce sersem bir ifadeyle gözlerini kırıştırtırken bir anda yok olmuştu. Hemen ardından da Tsunami.

Hah, diye düşündü Tsunami.

Starflight'ın saklanma noktasının hemen yanına gidip boynunu kabarttı. Pullarının turuncuya döndüğünü ve sırtında kırmızı dalgalar oluştuğunu fark ediyordu ama saklamaya çalışmadı. Düşmanının kızgın olduğunu bilmesini dert etmiyordu.

“Yeter artık!” diye bağırdı. “Ortaya çık.”

Kısa bir beklemeden sonra havada bir parlama oluştu ve birden ahududu renginde bir ejder sırtarak yanında belirdi.

Glory daha önce renk değiştirebilen bir ejder görmemişti. Tüyler ürpertici ve rahatsız edici olsa da gördüğü en havalı şey olmalıydı. *Üç ay aşkına*, diye düşündü. *Harika bir şey. Bunu biz yapıyoruz. Benim gibi YağmurKanatlar.*

Koyu mavi ve sarı benekli bir ejder daha geldi. O da sırtıyordu.

Gelen sesler üzerine Glory başını kaldırdı.

Ağaçlarda bir sürü ejder vardı.

Bazı YağmurKanatlar ağaç gövdelerine sarılmış, bazılarıysa kuyruklarıyla dallara tutunmuştu. Bazıları hayal bile edemeyeceği renklerdeydi. Morun koyu tonları, parlak turuncu, açık yeşil ve gözlerini deler gibi parlak bir sarı...

Çok güzellerdi.

“Hey, baksanıza!” dedi ahududu rengi ejder. “Bizi gördüğüne sevindi!” Ejder gülümseyerek ona bakınca Glory pençelerinden kanatlarına doğru pembe halkalar oluştuğunu fark etti.

“Zavallı ejder,” diye mırıldandı koyu mavi YağmurKanat. “Neden pulları bu kadar soluk?”

Glory gözlerini kırttı. *Benden mi bahsediyor?*

“Hey, ona böyle kaba davranma,” dedi ilk YağmurKanat. “Selam, küçük ejder. Ben Jambu. Bu da Liana. Senin adın ne? Neden daha önce seninle tanışmadık?”

“Adım Glory, korkak siyah arkadaşım da Starflight,” dedi. Arkasına bakınca Starflight’ın otların arasından ona baktığını gördü. “Arkadaşlarım nerede?”

Koyu mavi ejder Liana kanadıyla ağaçları gösterdi. Sunny, Webs, Clay ve Tsunami sarmaşıklardan örülmüş dört ağda aşağı sallanıyordu. Hepsi gözlerini kapatmış, balık sürüsü gibi asılı duruyordu.

“İyiler mi?” diye bağırdı Starflight.

“Uyutucu oklar,” dedi ahududu rengi ejder boynundaki keseden minik bir tabanca çıkararak. “Buralarda hiç bulaşmak istemeyeceğiniz üç kurbağa var. Arkadaşlarınız birkaç saat içinde uyanacak.”

“Böyle tanışmak çok daha iyi,” dedi Liana. “Burada birkaç huysuz, kahverengi ejderle tanışmıştık ve selam bile veremedi bizi ısırmağa başlamışlardı. Böyle yapınca uyku sersemiyken yeni ejderlerle konuşma fırsatı buluyoruz.”

“Hem de çok daha eğlenceli,” dedi Jambu. “Birbirimize ok atınca bu kadar eğlenmiyorum.”

“Muhtemelen onlar sizin kadar eğlenmedi,” dedi Glory. “Özellikle de mavi olan. Biraz sinirli olabilir. Şimdiden sizi uyarayım.”

“Peki şimdi bizi esir mi aldınız yani?” dedi Glory somurtarak.

Koyu mavi ejder kakhaha atarken diğer ejderler de kırdamaya başladı.

“YağmurKanatlar kimseyi esir almaz, seni komik şey,” dedi koyu mavi ejder. “Onları esir almak ne işimize yarar ki?”

“Onları sorguya çekebilirsiniz,” dedi Glory. “Onları rehin alabilir, silah karşılığı değiştokuş teklif edebilirsiniz. Tehlikeyi en aza indirebilmek için onları hapsedebilirsiniz.”

Aniden tukan dili konuşmaya başlamış gibi tüm YağmurKanatlar gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu.

“Yani bunlar sadece birkaçı,” dedi omuz silkerek.

“Eğer esir almadıysanız bizi ne yapacaksınız?” dedi Starflight.

“Şey,” dedi ahududu rengi ejder güneşin konumuna bakarak. “Aç olan var mı?”

Sonra ağaçlardan çığlıklar yükselmeye başladı.

Starflight az kalsın pullarından dışarı fırlayacaktı. Glory ormana girmemek için çabalarken pençeleri çamura batıyordu.

Çıglıklar bitince, tüm YağmurKanatlar'ın merakla ona baktığını fark etti.

“İyi misin?” diye sordu Jambu. “Rengine bak! Çok korkmuşsun. Kesinlikle seni daha az korkutma konusunda bir şeyler yapmamız gerek.”

“Korkmadım,” dedi Glory. Dişlerini sıkıp pullarının rengini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Ben korktum,” diye kekeleydi Starflight. “Bu... bu ses de neydi öyle?”

“Ah!” dedi Liana. “Bağırان maymunlar.” Yukarıyı işaret etti ve Glory dalda bir çift kahverengi maymunun durduğunu fark etti. “Birkaç yıl önce bağırmaya başladılar.”

“İlk başta biz de ürkmüştük,” dedi Jambu sevimli bir ifadeyle. “Önceden sadece hırıldıyorlardı ama şimdi sanki öldürülüyormuş gibi çıgık atıyorlar. Zamanla alışsınız.”

“Öyle mi?” diye sordu Glory. Bir yandan bu, Çamur-Kanat askerlerinin ormanda duyduğu seslerin kaynağını

açıklıyordu. Diğer yandan da, askerlerin neden öldüğü hâlâ açığa kavuşmamıştı. Ayrıca neden maymunlar bir anda öncekinden daha değişik bir ses çıkarmaya başlamıştı? Bir de neden YağmurKanatlar bunun tuhaf olduğunu düşünmüyordu?

“Köyümüze gelin,” dedi Jambu. “İsterseniz sizi uyutarak götürebiliriz. Daha rahat edersiniz. Yolda da bir sürü dal var.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Starflight.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Glory aynı anda.

Jambu omuz silkti. “Peki. O zaman bizi takip edin.” Büyük bir keyifle uçmaya başlayıp ağaç tepelerine doğru yükseldi. Diğer ejderler de ardından gitti. Bir gökkuşağı patlayıp renklerini ağaçların üzerine saçıyor gibi görünüyordu.

Glory ve Starflight onları yukarıdaki yeşil günışığı ve kanat fısıltılarıyla dolu gölgeliğe kadar takip etti. Etrafta YağmurKanatlar kadar renkli kuşlar hoplayıp zıplıyordu. Glory ne zaman dursa mor ve altın sarısı kelebekler başına ve pençelerine konuyordu. Belki de onun çiçek olduğunu düşünüyorlardı; Starflight’ın koyu pullarına hiçbiri yanaşmıyordu.

YağmurKanatlar ağaçların üstünde zarif hareketlerle uçuyor, kuyruklarıyla ve kanatlarını açarak ağaçlar arasında süzülüyordu. Uçmaktan çok gökyüzünde yüzmeye benziyordu. Glory bu tekniği becerebileceğinden şüpheliydi.

Fakat bu kadar çok ağaçlı bir yerde ejderlerin dümdüz uçmaları zor olacağından geliştirdikleri mantıklı bir tek-

nikti. Starflight onlara yetişmeye çalışırken sarmaşıklara çarpıp duruyordu. Glory, Starflight'ın diğerleri gibi bayılıp ağda taşınma teklifini reddettiği için pişman olup olmadığını merak ediyordu. Sunny'nin ağının Yağmur-Kanatlar arasında pençeden pençeye uzatılarak taşındığını gördü.

Etrafına bakıp kimsenin onu izlemediğini anladığı an, Glory diğer YağmurKanatlar gibi kuyruğunu dala dolayıp etrafında dönmeyi denedi.

“Neredeyse yapıyordun,” dedi Jambu yanına konarak. Dala onun ağırlığı da binince dengesini kaybedip bir süre ters bir şekilde asılı kaldı. Jambu sırtarak uzanıp ona yardım etti. Arka pençeleriyle dalın dış kabuğuna tutunurken antik ejder pullarına dokunuyor gibi hissetti.

“Sen gerçekten buralardan değilsin,” dedi.

“Hayır,” dedi Glory, Starflight da beceriksizce dalda dönmeye çalışırken. “Yumurtam altı yıl önce YağmurKanatlar'dan çalınmış.”

“Ağaçların arasında süzülmeyi ne zaman istersen sana gösterebilirim,” dedi. “Çabuk kapacağına eminim.” Kanatlarını açıp tekrar uçmaya başladı.

Glory kaşlarını çatıp uzaklaşan ejderin pembe kuyruğuna baktı.

“Evet, tuhafmış,” dedi Starflight içinden sorduğu soruya cevap vererek.

“Değil mi? Hiç umursamıyormuş gibi,” dedi Glory. “Yumurtayı kimin çaldığını, nerede büyüdüğümü falan sormadı. Hatta çalınan bir yumurta olduğunu bilmiyor

gibiydi. Yumurtaların sürekli ortadan kaybolması normalmiş gibi.” Boynunu kaşdı. “Aman, neyse. Belki de öyledir. Belki de tüm yumurtalarını orman canavarına kaptırıyorlardır.”

“Bu düşünce beni hiç rahatlatmadı,” dedi Starflight. Kanatlarını büzüp koca dişli bir yaratıp çıkıp onu yakalayacak gibi aşağıyı gözetlemeye başladı.

Glory, Jambu'nun kaçırılış hikâyesini bu kadar umursamamasına hiçbir rahatlatıcı bahane bulamıyordu. *Belki de ejderlerle ve yumurtalarla ilgilenmeyen tuhaf bir ejderdir. Kabildeki diğer ejderlerin daha ilgili olacağına eminim.*

“Hadi, onlara yetişelim.”

Birkaç kez daha takla atıp ağaçların arasında süzülükten sonra YağmurKanatlar birden yön değiştirip daha yukarı doğru uçmaya başladı. Starflight, baygın arkadaşlarının içinde olduğu ağlar hızla yanından geçerken korkuyla bağırdı.

Sonra ejderler alçalmaya başladı ve Glory sonunda YağmurKanatlar'ın yaşadığı yeri görebildi.

“Ah,” diye derin bir nefes aldı. Havada süzülerek aşağıdaki her şeyi incelemeye başladı.

Tıpkı YağmurKanatlar gibi kamufle olmuş köy, ejderlerin parlak renkleriyle ortaya çıkmıştı.

Sarmaşıklardan yapılmış geniş yollar parlak ve turuncu orkidelerle bezenmişti. Yalnız birkaç ağaç evin alçak duvarları ve örgü tavanları vardı; diğerlerinin tepesi açıktı ve bulut gibi bembeyaz çiçeklerle çevrelenmişti. Glory yolda birkaç sallanan tembel hayvan gördü. Onları her an yiye-

bilecek ejderlerle çevirili olduklarını anlayacak kadar zeki olmadıklarını düşündü.

Burası şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer, diye düşündü Glory gururla. Ve burası benim yuvam.

“Misafirler!” diye seslendi Liana. Clay’in ağının bir ucunu tutuyordu; onu diğer YağmurKanatlar’la dikkatli bir şekilde yirmi ejder genişliğinde bir alana indirdi. Glory onların yanına giderken diğer ejderlerinin yavaşça arka-daşlarını yere indirmesini izledi.

Birden köydeki tüm ejderler kafasını kaldırıp bakınmaya başladı. Glory birçoğunun hamağa benzeyen bir alette sallandığını fark etti. En yakınındakini incelemeye koyuldu. İki ağaç arasına sıkıca örülmüş sarmaşıklarla asılmış, üzeri mor tüyler ve mavi çiçeklerle süslenmişti. İçinde uzanan ejder ancak başını kaldırıncaya görülebiliyordu; pulları etrafındaki yeşil ve mor renklerle harika bir uyum sağlamıştı.

“Zekice,” dedi Starflight başıyla hamağı işaret ederek. Aşağıdaki onlarca kilometre boşluğa bakıp ürperdi. “Böyle bir şey olmadan bu kadar yüksekte uyumak istemezdim. Hamağı nasıl yaptıklarına bir bak. Buradan düşmezsün ve üstelik düşmanların seni azla göremez.”

Glory pullarının daha önce görmediği bir renge büründüğünü fark etti. Parlak morun gurur anlamına geldiğini düşündü. Kabilesiyle gurur duyuyordu. Henüz pek kimseyle tanışmamasına rağmen etkilenmişti. *Gördünüz mü gardiyanlar, diye düşündü. Sizin yüzünüzden yıllarca karanlıkta, kayaların üstünde uyudum! Kim tembelmiş bakın bakalım!*

“Evet, çok güzel değil mi?” dedi Liana, Glory’nin kulağına eğilerek. Glory birden kuyruğunu sallayıp geri kaçtı. Evet, onu rahatsız eden bir şey vardı: Diğer YağmurKanatlar’ın pullarının rengine bakıp aklından geçenleri anlamak istemesi. Duygularını bastırmaya çalışıp pullarını yeşile dönüştürdü.

Liana, Glory’nin tepkisine alınmamıştı. YağmurKanat tepedeki yapraklara bakıp gök mavisi ve bakır renkli beş ejder gölgelikten aşağı düşerken gülümsedi.

“Umarım açsınızdır,” dedi Lirana ejderler pençelerini açarken. Yerde zıplayıp yuvarlanan tuhaf şekilli şeyler Glory’nin arkadaşlarına çarpıyordu. Glory birini eline aldı. Limon yeşili ve yıldız şeklindeydi. Ananas ve fesleğen gibi kokuyordu. Pençesiyle dürterken soyulan bir yiyecek olup olmadığını merak ediyordu.

Mağarada yaşarken ejderler neredeyse hiç meyve yememişti. Meyveler hakkında neredeyse tüm bildiklerini parşömenlerden öğrenmişti. Webs onlara ara sıra birkaç böğürtlen getiriyordu, hepsi bu. Kraliçe Scarlet bir kez ona bir ananas vermişti.

Kraliçe Scarlet’ı düşünme.

Starflight suratını asarak yere baktı. “Hepsi meyve mi?” diye sordu. “Hiç et yok mu?”

Liana suratını buruşturdu. “İsterseniz avlanabilirsiniz,” dedi. “Ama bence avlanmak zaman kaybı.” Tekrar gökyüzüne baktı. “Güneş vakti gelmek üzere. Eğer avlanacaksanız sessiz olun.”

“Güneşlenme vakti mi?” diye sordu Glory.

“Ah, tatlım.” Liana başını iki yana salladı. “Sorunun bu mu?”

“Bir sorunum olduğunu fark etmemiştim,” dedi Glory bir yandan pulları renk değiştirmesin diye uğraşırken. “Normal bir YağmurKanat olduğumu düşünüyorum.”

“Pulların,” dedi Liana. “Çok solgun.”

Glory, dik dik Liana’ya baktı. “Solgun mu?”

“Yani,” dedi Liana üzgün bir tavırla. “Biraz mat. Bizimki gibi değil.” Kanadını uzatıp pullarını gökkuşağı renkleriyle süsledi.

Diğer YağmurKanatlar kadar güzel olmadığımı mı söylüyor? Diğerlerinin pulları ıslık ıslıkken onunkiler o kadar parlak değildi.

Glory bundan ne çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Aslında pek de umurunda değildi. Şimdiye kadar hep güzelliğiyle tanınmış ve bunun GökKanat Krallığı’nda bir ağaca süs olarak asılmak dışında pek bir faydasını görememişti.

“Güneşlenme vaktinden bahsetsene,” dedi omuz silke-rek.

Liana’nın pulları arasında birkaç şerit turuncu ve yeşil belirip sonra tekrar koyu maviye döndü. Turuncu ve yeşil... Eğer pulları aynı şekilde renk değiştiriyorsa bu Liana’nın biraz şaşırdığını, biraz da korktuğunu gösteriyordu. Glory’nin daha fazla tepki vermesini bekliyor gibiydi.

Pul renginden hissettiklerini anlama durumu iki taraflı bir şey, arkadaşlarım.

“Ah,” diye araya girdi Starflight aydınlanmış gibi. “Glory! Sen hep öğle yemeğinden sonra biraz kestiriyor-

sun. Bunun bir YağmurKanat özelliği olduğunu biliyordum. Ama nedenini hiç anlayamamıştım. Neden gün ortasında uyunur ki? Yapacak daha önemli işleriniz yok mu?”

Glory kuyruğunu sallayıp gözlerini kısarak ona bakarken Liana pek alınmış gibi durmuyordu.

“Uyurken güneş pullarımızı besliyor,” dedi. “Bizi daha güçlü, daha mutlu, daha akıllı yapıyor ve güneş sayesinde daha iyi kamufle olabiliyoruz. Bundan daha önemli ne olabilir?”

“Ah,” dedi Starflight tekrar. Glory’yi sonunda çözebilmişti. “Daha mutlu mu? Yani huysuzluğu azaltıyor mu?”

“Kes sesini,” dedi Glory onu iterek. Bazı parçaları zihninde çoktan birleştirmişti. Korumaların hayatı boyunca onu mağarada, güneşten uzak tutması onu güçsüz ve huysuz bir ejdere dönüştürmüştü. Ama diğerlerinin ona acımasını istemediğinden bunu dile getirmemişti.

Acaba güneş görse nasıl bir ejder olurdu? Ona soracak olursanız aksilik Glory’nin en önemli özelliklerinden biriydi.

Aslında Gök Krallığı’nda Kraliçe Scarlet onu tüm gün güneş altında bıraktığında hayatının en mutlu ve huzurlu anlarını yaşamıştı. Tüm hayatı boyunca aç kaldıktan sonra nihayet doya doya yemek yiyebilmek gibi bir histi. Kraliçe Scarlet’ın kötü biri olduğunu ve Glory’yi sadece bir mücevher parçası gibi gördüğünü de biliyordu.

Bir yandan güneş onu tembelleştirdiği ve uykusunu getirdiği için nefret etmişti.

Bir yandan da hayatının sonuna kadar güneş altında yatabilecek gibi hissediyordu.

Birden kendine geldi. “O zaman gidip uyuyun,” dedi Liana’ya. “Biz buradayız.” Ağları taşıyan diğer YağmurKanatlar çoktan üst katlara konmuştu. Bir kısmı güneşli alanlarda yayılmış, bir kısmıysa hamaklara yatmış horlayarak uyuyordu.

“Tamam,” dedi Liana. “Arkadaşlarınızdan önce uyanırız.”

Starflight, “Önce aklındaki soruları sormak istemiyor musun?” dedi Sunny’ye. “Aileni bulmak ve...”

“Acelemiz yok,” dedi Glory sözünü keserek. “Uyumuşlar bile. Birkaç saat bekleyebilirim.” Umursamıyor gibi görünmeyi iyi becerdiğinin farkındaydı. Özellikle de Liana’nın umursamadığını düşünmesini istiyordu.

Aklındaki sorular, duyguları gibi pullarından anlaşılmadığı için şanslıydı. Fakat yeni kabilesiyle geçirdiği ilk anlarda mutsuz görünmek istemiyordu. Ona soracak milyonlarca sorularının olmadığı apaçık ortadaydı. Bu büyük buluşma onun için de önemsizmiş gibi davranabilirdi.

Belki de rahat ve umursamaz davranmak YağmurKanatlar’a özgü bir durumdur. Pyrrhia’daki diğer kabileler gibi endişelenip ortalığı birbirine katmak istemiyorlardır.

Starflight başını uzattı. “En azından canavar olup olmadığını sorabilir miyiz?”

“Canavar mı?” diye güldü Liana. “Canavar diye bir şey yoktur.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Starflight. “O zaman sınırda ÇamurKanat askerlerini öldüren şey neydi?”

“Ah,” dedi Liana. “Şu canavar.”

Starflight’ın gözleri kocaman açıldı ve kanatları kabardı. Liana bir kahkaha patlattı. “Kandırdım!” diye bağırdı. “Ah, harikaydı. Şaka yapıyorum, küçük ejder. Ölü ÇamurKanatlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama burada canavar olmadığından eminim.”

“Sakin ol, Starflight,” dedi Glory. “Kütüphaneleri falan düşün.”

Jambu, “Küçük ejder,” diye seslendi Glory’ye yukarıdan. Glory kırmızı pullarından yansıyan ışığın etkisiyle gözlerini kısarak ona baktı. “Bizimle güneşlenmek ister misin? Hamak ister misin? Ya da düz bir yer?”

Glory arkadaşlarına bakıp gözlerini kırıştırdı. Clay, tüm YağmurKanatlar’ın toplamından daha yüksek sesle horluyordu. Tsunami’nin uyurken bile kaşları çatıktı ve rüyasında biriyle dövüşüyor gibi pençelerini birbirine ke-netlemişti. Sunny bir tavşan gibi bükülmüş huzurla uyuyordu. Webs de aldığı kesik kesik nefeslerle yarı ölü gibi duruyordu.

Zaten arkadaşları yakın zamanda uyanmayacaktı.

“Uyuyabilirsin,” dedi Starflight. “Sorun değil. Onlara ben göz kulak olurum.” Kanatlarını silkeleyip göğsünü şişirirken etrafa korku saçmaya çalışan bir kurbağa gibi görünüyordu.

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır,” dedi Glory. “Küçük bir leş yiyici çığlığı gibi bir ses duyarsam senin seslendiğini anlayıp hemen uyanacağım.”

Glory egzotik meyvelerin birkaçını midesine indirip

Jambu'nun olduğu dala uçarken Starflight burnundan soluyordu.

“Yerde yatacağım,” dedi pembe YağmurKanat'ın yanına konarken.

“Emin misin?” diye sordu. “Ejderler genelde uyurken yuvarlanma tehlikesine karşı hamak kullanır. Yere çarpmadan önce uyanırsın ama düşerken birkaç şeye çarpabilirsin. Yani ölmezsin ama canın acıyabilir.”

“Bir şey olmaz,” dedi Glory. Altı yıl zorla uyutulduğu kayaların hiçbirinden yuvarlanmamıştı. Gök Krallığı'nda aşırı güneşten bayılmak üzere olduğunda bile her zaman mermer ağacın üzerinde dengesini korumuştu.

“Demek sakın uyuyorsun öyle mi?” dedi Jambu. “Rahatlayıp güzel rüyalar görüyor musun?”

“Elbette,” dedi Glory. *Sanki daha yeni tanıştığım bir ejdere rüyalarımı anlatacağım. Ya da rüyalarımda işlediğim suçları.*

“O zaman bizim yanımıza gelebilirsin,” dedi daldan üst üste gelip dev bir tane gibi görünen yapraklarla kaplı kata zıplarken. Oradaki iki ejder uykulu bir şekilde başını salladı. Glory bir tur döndükten sonra güneş ışığından mümkün olduğunca faydalanabilmek için kanatlarını açıp uzandı.

Sıcaklık tüm bedenini kapladı. Gözlerini kapatıp kaslarını gevşetti. *Hayatımın sonuna dek her gün böyle uyuyabilirim.*

şu aptal kehaneti falan unut. Yaşamam gereken kader işte bu.

Glory dinlenmiş ve rahatlamış bir şekilde uyandı; ama orada gözlerini kapatıp yatarken kendine kızmaya başlamıştı.

Tamam, tabii ki. Muhteşem Büyük İhtişamlı Ejder Kehaneti'nin bir parçası değilim. Hiç kimse içinde bir YağmurKanat geçen bir kehanet yazmaz herhalde. Belki de Pyrrhia'daki hiçbir ejder bizden işe yarar bir şey yapmamızı beklemiyor.

Peki bu mu? Tüm gün güneş altında uzanmak mı? Benim, YağmurKanatlar'ın iyi yapabildiği tek şey bu mu?

İçimizde bundan daha fazlası olmalı.

İçimde bundan daha fazlası olmalı.

Kendine kıızıyordu. Yuvasına döndüğü an uykuya dalmak... Arkadaşlarının o ve kabilesi hakkında böyle düşünmesini istemiyordu. YağmurKanatlar'ın güneşlenme vaktinin olmasının iyi bir sebebi olduğunu göstermek zorundaydı. Güneşlenmek onları daha güçlü, daha akıllı, daha vahşi falan yapıyor olmalıydı.

Kanatlarını oynatmaya çalışırken donup kaldı.

Kanadı ve omzunun arasında bir şey vardı. Bir kısmı boynuna kadar uzanıyordu. Güneş ışığından daha sıcaktı; derin derin nefes alıyordu.

Başını çevirip ona baktı.

Üzerinde bir *tembel* hayvan uyuyordu.

Başını yaslayabilmek için tek kolunu boynuna atmış, omzunun kıvrımına göre bükülmüştü. Uzun, gri tüyleri yeşil pullarının üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ve yüzünde tatlı bir gülümseme vardı

Ne kadar gülüncü yaratıklar. Korkusuzlar mı yoksa aptallar mı?

Belki de bu sinsi bir plandır. Sonuçta onu şimdi yiyemezdi. Böyle kokan bir şeyi asla yiyemezdi. Aklına Sunny geldi; muhtemelen onu yiyecek kadar büyük bir şeyin üzerinde uyumaktan o da rahatsız olmazdı.

Tembel hayvanı uyandırmamak için mümkün olduğunca yavaş bir şekilde kafasını kaldırıp yukarı baktı. Onun katındaki diğer YağmurKanatlar hâlâ uyuyordu. Güneş artık tam tepede değildi ama havanın kararmasına birkaç saat daha var gibiydi. Hafif bir esinti başıboş yaprakları oradan oraya sürüklerken, daldaki iki şişman ve mavi ejder miskin miskin sohbet ediyordu.

“Bırrp?” diye öttü tembel hayvan. Kocaman, koyu gözlerini açıp ona baktı ve tuhaf bir kibarlıkla esnedi. “Bırrp.”

“Uyanığım,” dedi Glory. “O yüzden şu an korkup kaçman gerek.”

“Rımmb rırrp rırrlp,” diye ona katıldı tembel hayvan. Pullarına biraz daha sokulup tekrar esnedi.

“Ben buradaki diğer ejderler gibi değilim. İşlerim var,” dedi Glory. “Bütün gün burada uyuyamazsın.”

“Mmm hırrmm,” diye onu onayladı tembel hayvan gözlerini kapatarak.

Jambu kıkırdarken üzerinde uyuduğu katın sallandığını hissetti. Yuvarlanıp tembel hayvana doğru başını salladı. “Seni seçmiş,” dedi. “Çok hızlı oldu.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Glory. “Kimsenin beni seçmesini istemiyorum. Özellikle de bir tembel hayvanın.” Glory oturdu ve hayvan bu kez iki kolunu da boynuna dolayıp kanatlarına sokuldu.

“Seni sevdi,” dedi Jambu. “Şimdi ona bir isim vermelisin. Kraliçenin adını Shaggy.”

“İnanamıyorum! Bir kraliçenin tembel hayvanı olması ne kadar küçük düşürücü bir şey. Ayrıca bu hayvan Shaggy gibi saçma bir isim için fazla sevimli,” dedi Glory ve sonra birden söylediğinden vazgeçti. “Ona isim vermeyeceğim çünkü benim hayvanım olmasını istemiyorum. Onu bir süre daha umursamazsam çekip gidecektir.”

Jambu neşeye güldü.

“Ya da onu yiyebilirim,” dedi Glory. “Onları neden yemiyorsunuz?” Rahatını hiç bozmayan tembel hayvana baktı.

Jambu omuz silkti. “Çünkü sevimliler. Bir de çok tüylüler. Günlerce sindiremezsin.”

Glory tembel hayvanı pençesiyle dürttü. Her yanı tüy kaplıydı.

“Rrrble.” Tembel hayvan gıdıklanmış gibi kıpırdanmaya başladı.

“Seninle oynamıyorum,” dedi Glory. “Git artık. Önemli işlerim var. Ailemi bulmak gibi.”

Jambu başını eğip Glory’ye baktı. Ahududu rengi pul-

larının arasında açık pembe halkalar vardı. Glory hiç bu renge bürünmemişti ve ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bazen sevindiğinde pullarının arasında pembe belirliyordu ama Jambu baştan aşağı pespembeydi. Hiç kimse bu kadar mutlu olamazdı.

“Aileni bulmak mı?” dedi. “Ama nasıl?”

“Senin yardımınla,” dedi Glory. “Yumurtamın ne zaman çalındığını biliyorum. Aşağıdaki DenizKanatlar’dan biri de nereden çalındığını söyleyebilir. Bu kadar bilgi yeterli değil mi?”

“Ha ha!” diye güldü Jambu. Glory’nin şaka yaptığını sanmış gibi duruyordu. Ciddi olduğunu anlayınca gülme-yi kesti. “Sen neden bahsediyorsun? YağmurKanatlar’da aile diye bir şey yoktur.”

Glory hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. *Bunun olabileceğini biliyordun. ÇamurKanatlar’ı hatırla. Belki YağmurKanatlar da öyledir. Kardeşleriyle büyüyorlardır.*

“Yani...” diye söze girdi.

“Neden aileni bulmak istiyorsun ki?” diye sordu Jambu.

Glory pullarının rengi değişmesin diye öfkesini bastırmaya çalıştı. “İki sebebi var,” dedi. “Nereden geldiğimi ve ne kaçırdığımı bilmek istiyorum. Ve ailemin iyi olduğunu bilmesini istiyorum. Yumurtam kaybolduğunda çok telaşlanmışlardır.” Jambu’nun vereceği tepkiyi dört gözle bekliyordu.

Jambu burnunu çekti; kafası karışmış gibiydi. “Ama çalındığını bilmiyorlardır ki,” dedi. “Sanırım sen... yani...”

Susup dört bir yanda uyuyan ejderlere baktı. Birkaçı uyanmış köye doğru yol alıyordu ama birçoğu hâlâ uyuyordu.

“Sana göstereceğim,” dedi kanatlarını açarak.

Glory de kanatlarını açtı. “Artık in üzerimden, tembel hayvan,” dedi. “Ya da uçmaya hazır ol.”

“Bırrp.” Tembel hayvan boynuna daha sıkı sarıldı.

“Bizi anlayabiliyorlar mı?” diye sordu Glory.

“Emin değilim,” dedi Jambu. “Beden dilimize göre cevap veriyorlar.” Rüzgârda uçuşan bir sarmaşığı üzerinden atıp uçmaya başladı.

Glory tekrar tembel hayvana baktı. Ona gülümsüyor gibiydi. Belki de onun tembel hayvanı onu anlayabiliyordu; ormandaki diğer tembel hayvanlardan çok daha zekiydi.

Dikkatli bir şekilde ağaçların arasından süzülüp sarmaşıklara asılarak Jambu’yu takip etti. Ona asılı duran tüylü yaratığı umursamak istemiyordu; ama birden kendini normalden daha yavaş uçarken ve onu düşürecek darbelerden kaçınırken buldu.

Seni aptal ejder. Ne kadar sevimli olursa olsun o sadece bir av.

Jambu onu köyün merkezinden biraz uzak bir yere götürüyordu. Uyuyan ejderlerle dolu birkaç kattan ve uçmayı öğrenen yavru ejderlerin zıplayıp hırsla kanat çırdığı, dört ağaç arasına kurulmuş, iç içe geçmiş yapraklardan yapılmış bir trambolinden geçtiler.

Herkes mutlu görünüyordu. Diğer krallıklardaki gibi savaşta yaralanan ve sakatlanan kimse yoktu. Kimsenin gergin ya da korkmuş bir hâli yoktu. Hiç kimse ölümüne savaşmaya zorlanmıyor ve görevini yerine getirmediği için cezalandırılmıyordu.

Çatışma yok, savaş yok, açlıktan ölmek ya da deli bir kraliçeye boyun eğmek yok. Yani en azından bildiğim kadarıyla.

Böyle bir yuvaya sahip olabileceksen kehaneti kim ne yapsın?

Jambu dev bir yeşil yumurta şeklindeki yapıya yöneldi. Tepede, iç içe geçen yapraklar arasındaki boşluktan güneş ışığı içeri süzülüyordu; fakat alt taraf sıkıca örülmüş sarmaşık ve dallarla çevrilmişti ve Glory'nin şimdiye kadar gördüğü en sağlam yapıya benziyordu. Buranın saray olabileceğini düşündü ama saray için fazla küçüktü. Henüz YağmurKanat Sarayı olacak kadar ihtişamlı bir yapıya rastlamamıştı.

Deliklerden birinin yanına kondular ve Jambu ona içeri bakmasını işaret etti.

Tüm zemin yan yana dizilmiş açık renkli yumurtalarla kaplıydı. Yukarıdan gelen güneş ışığı sayesinde, henüz yumurtadan çıkmamış ejderler hareket edince ince kabuklarının altından parlak renkler görünüyordu. Glory dış taraftaki yumurtalarda daha fazla hareket olduğundan onların yakın zamanda yumurtadan çıkacağını düşündü.

“Yani?” dedi. “Kuluçkanız var. Tüm kraliçelerin kuluçkaları var. Evet, anlıyorum. Tek bir kraliçe için bu kadar yumurta fazla ama... Bekle bir saniye. Yani benim yumurtam bu kuluçkadan mı çalındı?” *Ben de mi kraliçenin kızıtım?* Aslında onun açısından değişen pek bir şey olmazdı ama eğer bu doğruysa Tsunami'nin yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Jambu. “Üç tane kuluçka var. Herhangi birinden çalınmış olabilir. Ama ne demek iste-

diğimi anlamıyorsun. Bunlar kraliçenin ya da tek bir ejderin yumurtaları değil. Tüm yumurtaları böyle bir arada tutuyoruz.”

Glory önünde sıra sıra duran beyaz şeylere bakıp gözlerini kırpiştırdı. “Yani köydeki yumurtaların üçte biri burada. Hepsi aynı yerde.”

“Aynen öyle,” dedi Jambu. “Birbirlerini sıcak tutuyorlar ve yeterince büyüdüklerinde yumurtadan çıkıyorlar. Yeni doğmuş ejderlere bakmak için birkaç günde bir kontrole geliyoruz. Bunun dışında başa bir şey yapmıyoruz. Zaten hepsi burada güvende.”

“Benimki hariç,” dedi Glory. “Çalınan yumurtam yani.” Olan biteni kavramaya çalışırken donakaldı. Rüzgârda sürüklenirken kanatlarını boşuna çırpıp uçmaya çalışıyor gibi hissediyordu.

“Ve hiç kimse fark etmedi,” dedi yavaşça. “Bana söylemek istediğin şey bu. Yumurtamın kaybolduğundan haberiniz bile yoktu.”

Jambu omuz silkti. Hiç utanmış gibi görünmüyordu. “Neden haberimiz olsun ki?” dedi. “Gördüğün gibi bir sürü yumurtamız var. Her hafta yenileri geliyor. Saymaya ne gerek var?”

“Çünkü ben sadece kuluçkaya giren bir yumurta değilim,” dedi Glory boynunu kabartarak. “Orada canlı bir ejder vardı. Altı ay boyunca ailesinden, ormandan ve güneşten uzak bir yerde yaşamaya çalışan bir ejder.”

“Rrrııı,” dedi tembel hayvan sıcakkanlı bir tavırla boynuna sarılarak. Glory hayvanın orada olduğun çoktan unutmuştu.

Jambu'nun pulları pençelerine doğru bulanık mavi-griye döndü. Yüzünde tuhaf bir üzüntü vardı. "Güneşten uzak mı?" dedi.

"Hey, sonuçta hayatta kalmayı başardım," dedi Glory. Jambu ona yaklaşmaya çalışırken geri kaçtı. "Bunu bana acı diye söylemedim. Yumurtalara ve içindeki ejderlere daha iyi bakın diye söyledim."

"Onlara zaten iyi bakıyoruz," dedi. Boynunda üzülmünce çıkan koyu yeşil bir şerit belirmişti. "Yavru ejderlerimize çok iyi bakıyoruz! Sadece daha önce hiç kaybetmediğimizden yumurtalarla o kadar çok ilgilenmiyoruz."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Benim yumurtam bu kadar kolay bir şekilde çalındıysa başka yumurtalar da çalınmış olabilir."

Jambu birkaç kez ağzını açıp kapattı. O kadar aptal görünüyordu ki Glory burnuna bir yumruk indirmek istiyordu. Artık olay yumurtasını kollamayan bir aileden çok daha farklı bir boyuttaydı. Hiç kimse onu özlememişti. Ona ne olduğunu merak eden bir ailesi yoktu. Ortadan kaybolması kimsenin umurunda değildi.

Webs YağmurKanatlar'ın böyle yaşadığını biliyor olmaydı. Bu yüzden yumurta çalmaya ormana gelmişti. Bura gelirken Glory'ye söylemek istemediği şey buydu.

YağmurKanatlar diğer kabilelerin bilmediği bir mü-kemmelliğe sahip değildi. Korktuğundan daha da kötüydü. Kabilesindeki ejderler, yumurtalarını saymaya bile üşeniyordu.

"İşte şimdi sinirlendin," dedi Jambu üzülmeye. Glory

kanatlarındaki kırmızı çizgileri yok edemiyordu. Kaşlarını çatıp Jambu'ya baktı.

“O zaman ejderlerin ailelerini nasıl belirliyorsunuz?” diye sordu.

“Öyle bir şey yapmıyoruz,” dedi. “Hepsini bir arada yetiştiriyoruz. Herkes için bir ucundan tutuyor. Mesela ben ağaçların arasından süzülmei öğretiliyorum,” dedi gururla. Mavi-gri pulları tekrar pembeye dönmeye başladı.

“Yani bu kimlerle akraba olduğunuzu bilmediğiniz anlamına geliyor, öyle mi?” dedi Glory sakince.

“Ah, ne demek istediğini anladım,” dedi Jambu. “Endişelenme, bunu belirleyecek bir yöntem var. İki ejder çiftleşmeden önce onlara zehir testi yapıyor.” Etrafında dönüp ağaçların birinden yumuşak, oval bir yaprak kopardı ve aralarındaki dala bıraktı. “İzle.”

Ağzını alt çenesi yerinden çıkacak kadar kocaman açıp yaprağa bir miktar siyah zehir bıraktı. Glory zehrini kullanırken havalı ve korkutucu görüldüğünü düşünüyordu ama diğer YağmurKanatlar aklını yitirmiş bir yılan gibi korkunç görünüyordu.

Yaprak bir anda erimeye başladı.

“Şimdi de sen zehrini bırak,” dedi. “Az bir miktar. Aynı noktaya isabet ettirmeye çalış.”

Glory daha önce zehrinin atış noktası ve miktarı konusunda hiç alıştırmaya yapmamıştı. Köpek dişlerini yaprağa doğrulttu ve zehriyle tüm yaprak simsiyah oldu. Yaprığın altı ve çevresindeki dallardan da köpük ve duman çıkmaya başladı.

Ama işin ilginç, Jambu'nun zehrinin olduğu noktalar birden erimeyi kesti.

"İnanılmaz!" dedi Jambu. Dikkatlice yaprağın geri kalanında ve dala biraz daha zehir bıraktı. Duman ve köpükler yok oldu. Yaprak zararsız görünen siyah bir yapışkan maddenin içinde öylece duruyordu.

Glory çok şaşırıldı. "Hımm," dedi. "Bunu beklemiyordum."

Jambu pembe pullarından yaydığı sevinçle Glory'nin kanadına vurdu. "Az önce olanları görmedin mi? Zehrin benimkinin etkisini yok etti. Harika değil mi? Harika!"

"Öyle mi?" diye sordu Glory.

"Bu akraba olduğumuzu gösterir!" diye bağırdı Jambu. "Sen benim kardeşimsin."

Glory pençelerini açıp düşündü. Sonuçta ormana ailesini bulmaya gelmişti. Jambu'nun tanıdığı en sersem, en işe yaramaz ejder olduğuna kadar verdikten hemen sonra ağabeyi olduğunu öğrenmişti. Ayrıca yardımına koşmayan, hayatta olup olmadığını umursamayan, kaybolduğunun farkına bile varmayan bir ailenin ne yararı vardı ki?

"Ah," dedi. "İnanmıyorum. Demek akrabayız." Tembel hayvanın çenesiyle oynadı. Bir şeyler mırıldanıp ona biraz daha sokuldu.

"İşte böyle anlıyoruz," dedi Jambu eriyen yaprağı göstererek. "Senin zehrin yaprağı daha hızlı eritirse akraba değilsiniz. O zaman çiftleşebilirsiniz. Ama senin zehrin diğer ejderinkinin etkisini yok ediyorsa, aynı aileden geliyorsunuz demektir. Kardeş olduğumuza inanabiliyor mu-

sun? Tamam, muhtemelen üvey kardeşizdir. Ama bu yine de harika bir şey.”

“Babam olmadığın kesin, öyle değil mi?” dedi Glory.

Jambu kahkahalarla gülmeye başladı. “Ben daha dokuz yaşındayım,” dedi. “Henüz baba olmadığımı yemin ederim. Özellikle de üç yaşındayken böyle bir şey yapmadığıma eminim.”

Oh, içim rahatladı, diye düşündü Glory. “Kabile zehre maruz kalan ejderleri böyle tedavi ediyor, değil mi?” dedi. “Aileden biri zehrin yayılmasını engelliyor.”

Yeni kavuştuğu kardeşi dehşet saçan gözlerle ona baktı. “Zehrimizi diğer ejderler üzerinde kullanmıyoruz,” dedi boynundaki parlak yeşil şerit belirirken. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Şey. Hiç kimse,” dedi Glory. *Sizin kusursuz dünyanızda işler böyle yürüyor olabilir. Ama bir kraliçe seni ve arkadaşlarını esir alıp sizi dövüşmeye zorladığında tekrar konuşalım.* “Birin zehri yanlışlıkla bir başkasına gelirse demek istedim. Böyle bir şey mümkün, değil mi?”

“Zehir eğitimi veren ejderlerimiz böyle bir şeyin olmasına asla izin vermez,” diye karşı çıktı Jambu. Dalın üzerinde yarattığı dağınıklığa baktı. “İstersen birkaç ders alabilirsin. Zehrimizi sadece bu test için ve çok nadir de olsa avlanmak için kullanırız. Bir de saldırılara karşı.”

Glory kulaklarını dikip, “Saldırılara karşı mı?” diye sordu. *Acaba esrarengiz orman canavarlarından mı bahsediyor?*

“Arkadaşlarının yanına geri dönmeliyiz,” dedi. “Uyanma vakitleri geldi. Hadi gidip onlara akraba olduğumuz haberini verelim. Harika!”

“Peki,” dedi. “Burada göreceğimi gördüm.” *Ve ailem hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim.*

“Kayıp kardeşim!” diye bağırdı Jambu kuyruğunu dala dolarken. “Muhteşem! Sana ağaçların arasında süzülmeyi, ormandaki değişik meyveleri, tembel hayvanına nasıl bakman gerektiğini öğretirim ve...”

Konuşmaya devam ederken dalın etrafında dönüp uçmaya başladı. Glory kuluçkaya son bir kez baktıktan sonra Jambu’yu takip etti. Ona hiçbir şey sormadığı gözünden kaçmadı. Nereye yaşadığını, yumurtasını kimin neden çaldığını umursamıyordu. Ormanın ötesindeki hayata dair hiçbir şey sormamıştı. Jambu’ya gösterebileceği bir sürü şey vardı; ama ona öğretebilecekleriyle hiç ilgilenmemişti.

Başını iki yana sallayıp yosunlu bir ağaç gövdesinin yanından geçti.

Kimin umurunda ki? Tüm bunlar, gardiyanların YağmurKanatlar hakkında söylediği her şey doğru olsa bile... İşe yaramaz ve umursamaz ejderler olsalar bile... Ben değişmedim. Ve onlar gibi olmayacağım. Asla. Mümkün değil.

6

Glory, Jambu'yla arkadaşlarının yanına varıp Tsunami'nin şiddetle kıpırdandığını görünce hiç şaşırmadı. DenizKanat dövüşmeye hazır olarak uyanacak gibiydi.

Şaşırtıcı olan, Starflight'ın canı sıkılınca vaktini nasıl geçirdiğini görmek oldu.

“Hey, Glory,” dedi onu gördüğü an. “Şuna bak!”

GeceKanat yuvarlak, açık pembe bir kavun gibi görünen büyük bir meyve parçasını Clay'in burnunun önünde tutup geri çekildi.

Hâlâ uykuda olmasına rağmen Clay'in burnu kaşınmaya başladı. Koklaya koklaya burnunu kavuna yaklaştırdı. Karnı yüksek sesle guruldadı. Dilini dışarı çıkarıp geri soktu.

Starflight kavunu geri çekince Clay üzümlere iç çekti ve durdu.

Starflight, “Çok komik değil mi?” diye sordu Glory'ye.

Glory gülümseyerek ona baktı. “Hep uyuyan arkadaşlarımıza işkence etmenin komik olduğunu düşünmüşümdür.”

Suratını asarak oturup kuyruğunu pençelerinin üzerine koydu. “Yapacak başka bir şeyim yoktu. Herkes uyurken etraftaki sessizlik dayanılacak gibi değildi.” Jambu’ya baktı.

“Ona ailen...”

“Evet,” diye sözünü kesti Glory. “Konu çıkmaza girdi.”

“Biz kardeşiz!” dedi Jambu neşeyle.

Starflight hafifçe başını eğip Glory’ye, “Şaka mı yapıyor?” der gibi baktı. “Pek benzemiyorsunuz,” dedi sonra kibarca.

Glory omuz silkti ve sırtındaki tembel hayvan, “Sköörb!” dedi.

Starflight’ın gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. “Glory!” dedi. “Üstünde bir tembel hayvan var. Boynunda duruyor!”

“Biliyorum,” dedi Glory. “Görünüşe bakılırsa Yağmur-Kanatlar onları evcil hayvan olarak görüyor. Bu hayvan beni sevdi. Çok aksi bir ejder olduğumu söylememe rağmen.”

“Ah, çok ilginçmiş,” dedi Starflight. Pençeleri yerinde durmuyordu; bunları yazacak bir parşömen bulmak istiyor gibiydi. “Yanlıı hatırlamıyorsam evcil hayvanlar ejderler arasında pek hoş karşılanmaz. Bazen unutkan akrabalar, bazen de sahipleri hayvanları mideye indiriverir. Ama leş yiyiciler inek, balık, keçi gibi bir sürü av hayvanını besler. *Leş Yiyicilere Özgü Davranış Bilimleri*’nde öyle yazıyor.”

Glory bu parşömeni okumuş ama pek üzerinde durmamıştı. Leş yiyicilerin yaptığı bazı şeyler gerçek olamayacak kadar saçmaydı.

“Evcil hayvanlarımızı yemeyiz,” diye araya girdi Jambu. “Neden böyle bir şey yapalım ki? Ormanda tüm Yağmur-Kanatlar’a yetecek kadar meyve var ve enerjimizin yarısından fazlasını güneşten karşılıyoruz.”

“Et yemiyor musunuz yani?” diye sordu Starflight gözcüyle Glory’ye bakarak. “Hepiniz vejetaryen misiniz? Vejetaryen ejder diye bir şey var mı?”

Jambu ön pençelerini salladı. “Bu konuda katı kurallarımız yok. İstedığımız her şeyi yiyoruz. Muzları maymunlardan daha kolay yakalayabiliyoruz, hepsi bu.

Sizi tembel meyve âşıkları, diye düşündü Tsunami. Tıpkı herkesin söylediği gibi.

Fakat aynı zamanda bayılıcı tabancaları ve zekice planlanarak gizlenmiş bir köyleri var, diye kendine hatırlattı.

Fakat işe yaramamıştı. Yumurtamın kaybolduğunu bile fark etmemişler.

“Ah!” diye bağırdı biri arkalarından. “Sanırım beni bir şey ısırıldı. Ne... neredeyiz?”

Starflight hemen zıplayıp Sunny’nin yanına geldi. “İyi misin?” diye sordu onu ayağa kaldırırken.

Küçük KumKanat gözlerini birkaç kez kırptıktan sonra YağmurKanat köyüne bakınmaya başladı. “Buraya nasıl geldik?” Kanatlarını sallayıp aşağı baktı. “İnanmıyorum, ne kadar yüksekteyiz. Ah, olamaz, Glory, üstünde sevimli ve tüylü bir şey var. Onu sevebilir miyim? Lütfen!”

“Tabii ki,” dedi Glory tembel hayvanı boynundan çekerken. “Sakin onu yeme.” Sunny hayvanı dikkatlice ön pençelerinin arasına aldı. Tembel hayvan merakla

Sunny'nin burnunu dürtüp başının üstüne çıktı ve esneyerek oturdu.

"Ejderlerden hiç korkmuyor," dedi Starflight. "İnanılmaz."

"Oorgh," diye inledi Webs. Gözlerini açmadan başını kaldırdı. "Her yerim ağrıyor."

Sunny yanına gidip yarasına baktı. Glory o kadar uzakta durmasına rağmen yaranın kötüleştiğini görebiliyordu. Etrafındaki siyahlık yayılmış ve yara biraz daha açılmıştı.

"Hiçbir şey beni yakalayamaz!" diye bağırdı Tsunamiayağa zıplayarak. "Tüm zehirli böcekleri mahvedeceğim! NEREDEYİZ BÖYLE?" Pençelerinin üzerinde sendelerken yere kapaklandı.

"Bu kadar hızlı hareket etmesen iyi olur," diye bir öneride bulundu Jambu. "Bayılıcının etkisinin tamamen geçmesi biraz zaman alabilir."

"BAYILTICI mı?" diye bağırdı Tsunami. "Böyle bir şeye nasıl cesaret..."

"Bağırmayı kes Tsunami," dedi Glory. "Yoksa seni bir daha bayılmasını söylerim."

"Bir denesin bakalım!" diye haykırdı Tsunami.

Glory, "Lütfen dediğimi yapar mısınız?" dedi Jambu'ya. "Elinizde onu günlerce bayıltabilecek bir ok var mı?"

"Bir gün içinde birden fazla ok kullanmıyoruz," dedi Jambu ciddi bir tavırla. "Güvenlik açısından."

Tsunami kanatlarını kabartıp öfkeyle Jambu'ya ve etrafta toplanmaya başlayan YağmurKanatlar'a baktı. Glory etraftaki parlak mor, koyu turuncu, turkuvaz ve limon

sarısının her zamankinden daha parlak ve canlı görüldüğünü düşündü. YağmurKanatlar'ın arkadaşlarına gösteriş yaptıklarını sanıyordu. Bir yandan da YağmurKanatlar'ın her gün sırf daha renkli görünebilmek için saatlerini harcadığını düşünüyordu.

“Clay,” dedi Sunny. Hâlâ uyuklayan ÇamurKanat'ı dürttü. “Clay, uyan. İyi misin? O iyi mi?”

“İyi olmalı,” dedi Liana, Jambu'nun arkasına geçerek. “Ona diğerlerinden farklı bir şey vermedik.”

“Uyanığım,” diye mırıldandı Clay. Başını pençelerinin arasına gömdü. “Tsunami ve Glory'nin tartışmayı kesmesini bekliyordum. Rüyamda koyunlar, sığırlar ve ayılar görüyordum. Hepsi masanın üzerinde duruyordu ve ilk hangisini yiyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Kavun gibi kokuyorlardı. Evet, bu kısmı biraz garipti.”

Tsunami, “Sunny!” diye bağıınca KumKanat yerinden zıpladı. “Hareket etme. Başının üzerinde bir tembel hayvan var. Eğer onu yakalayabilirsem akşam birlikte yeriz.” Pençelerini grip öne çıkıttı. Onu izleyen YağmurKanatlar aralarında mırıldanıp bu durumdan hiç hoşnut olmadığını belirtiyordu.

“Ah, hayır, yapma!” dedi Glory. Tsunami'nin önüne geçip tembel hayvanı Sunny'den uzaklaştırdı. Hayvan neşyle tekrar kollarını boynuna dolayıp burnunu pullarının arasına gömdü. “O benim,” dedi Tsunami'ye.

“Senin mi?” dedi Tsunami. “Sen mi yiyeceksin yani?”

“Hayır, o benim ve ona dokunamazsın,” diye cevap verdi Glory. “Hemen saçma çıkarımlar yapma.”

“Ben mi?” dedi Tsunami. “Ben mi saçma çıkarımlar yapıyorum?”

“Hadi Clay,” dedi Sunny kulaklarını çekiştirerek. “Şunları sustur da birileri Webs’e yardım etsin.”

Buraya Webs’in kuyruğunun kenarındaki KumKanat zehrinden açılan yaranın tedavisi için geldiklerini Glory’nin neredeyse aklından çıkmıştı. Onları izleyen YağmurKanatlar’a göz gezdirdi. Gözleri dolunay gibi kocaman açıktı ve pembe pullarının üzerinde merak ve şaşkınlıktan oluşan mavi baloncuklar vardı. Glory ve Tsunami’nin tartışmasını izlerken arenada dövüşen ejderleri izleyen GökKanatlar kadar eğleniyorlardı.

Belki de tüm dertlerini uyuyarak çözüyorlardır, diye düşündü mızıldanarak.

Clay olduğu yerde doğrulup kaslarını göstererek gerindi. Birkaç genç YağmurKanat, “Oooo,” diye tepki verdi ve pullarını Clay’in güneş ışığında parlayan kahverengi pullarının rengine dönüştürmeye çalıştı.

Starflight, “Haklısın,” dedi Sunny’ye. “Webs’le ilgilenmeliyiz. Tabii ki haklısın. Bu konuyu ben halledeceğim.” Jambu ve Liana’ya döndü. “Kraliçe Dazzling ile acilen görüşmemiz gerek.”

İki YağmurKanat yüzünü buruşturdu. “Kraliçe Dazzling mi?” dedi Liana. “Ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim,” diye üsteledi Starflight. “Çok önemli bir konu. Onunla bir an önce görüşmeliyiz.”

Jambu, “Dazzling,” dedi Liana’ya. “Bu ay onun sırası değil sanırım.”

“Sanmıyorum,” dedi Liana. “Ama yine de onunla görüşebilirler.”

“Kesinlikle görüşmemiz gerek!” dedi Starflight sert bir ifadeyle. “Bizi bir an önce ona götürün!”

“Bekleyin,” diye araya girdi Glory. “Bu ay onun sırası değil derken ne demek istedin?”

“Eğer işiniz bu kadar önemliyse şu anki kraliçeyi görseniz daha iyi olmaz mı?” dedi Jambu.

Starflight’ın havası aniden sönmüştü. “Ama *GeceKanatlar’ın Kabile Kılavuzu’nda... Kraliçe Dazzling’in...*”

“Orada doğal silahlarımızın olmadığı da yazıyor,” dedi Glory. “Demek ki güvenilebilir bir kaynak değil, en azından YağmurKanatlar hakkında verdiği bilgiler açısından. Şu anki kraliçe kim?” diye sordu Liana’ya.

“Sanırım şu an Magnificent,” dedi Liana. “Eğer görevini Grandeur’a biraz erken devretmediyse.”

Ah, hayır, diye düşündü Glory. *Söyleme. Sakın söyleme.*

“*Sırayla* mı kraliçe oluyorsunuz?” diye çıkıştı Tsunami. “*Ciddi* misin?”

“Sadece kraliçe olmak isteyenler,” dedi Liana. “Birçoğumuz kraliçeliğin yorucu olduğunu düşünüyoruz. Bilirsiniz ya...”

“Evet, çok sıkıcı. Tüm gün ejderlerle uğraşıp duruyorsun,” dedi Jambu. “Onları görünce kraliçe *olamadığıma* şükrediyorum.”

“Peki kimler kraliçe olabiliyor?” diye sordu Glory. “Herkes mi? Yoksa sadece kraliyet ailesinden gelenler mi?”

“Kraliyet ailesi!” dedi Jambu gülerek.

“Ah, doğru ya,” dedi Glory. “YağmurKanatlar’da aile kavramı yok,” dedi arkadaşlarına. Sunny başını eğip ona baktı. Neyse ki duygusal şeyler söyleyemeden YağmurKanatlar konuşmaya devam etti.

“Kabilede isteyen hemen her dişi kraliçe olabilir,” dedi Liana.

“Gerçekten mi?” dedi Tsunami merakla. “Peki ya ben? Ben de kraliçe olabilir miyim? Aslında ben bir prensesim. Ve ejderlere emir verme konusunda oldukça iyiyim.”

Liana ve Jambu kararsız bir ifadeyle ona baktı. Tsunami mavi kanatlarını açtı, bir kraliçe edasıyla burnunu kaldırdı ve pullarındaki kraliyet ailesinden geldiğini gösteren şeritleri yaktı.

“Şey,” dedi Jambu. “Sanırım diğerlerine sorabilirsin.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Glory. “Üç ay aşkına, kabileyeye biraz saygın olsun. YağmurKanatlar’ın kraliçesi bir Deniz-Kanat olamaz. Tsunami, vazgeç bu işten.”

“Böyle söyleyince kulağa hiç tuhaf gelmedi aslında,” dedi Liana boynunu kaşıyarak.

Glory, Tsunami’nin aklından geçenleri bilmek istemiyordu. Muhtemelen YağmurKanatlar’ın ne kadar işe yaramaz, zavallı bir kabile olduğunu düşünüyordu. “Peki tamam. Hadi bizi Kraliçe Magnificent’a götürün,” dedi. “Saray ne kadar uzakta?”

Birçok YağmurKanat gülmemek için kendini zor tuttu.

“Sarayımız olduğu söylenemez,” dedi Liana. “Hadi, beni takip edin.”

Glory tembel hayvanı tekrar omzuna koyup arkadaşla-

rıyla Liana'nın ardından yola koyulurken, onlara el sallayan Jambu ve diğer YağmurKanatlar rengârenk kelebekler gibi görünüyordu.

Gittikleri ağaç evin diğerlerinden pek bir farkı yoktu. Sadece biraz daha yukarıda, çatısı açıktı; bir de kavisli duvarlarında beş büyük pencere vardı. Ejder dili görünümlü pembe çiçeklerle bezenmiş kısa bir yoldan bir başka kata ulaşılabilirdi. Yedi ejder sıraya girmiş bekliyordu. Birçoğu uykusuz ve sıkılmış gibi görünüyordu; yalnız ikisinin öfkeden pulları kızarmıştı.

“İşte geldik,” dedi Liana sıranın sonuna konarken. “Magnificent sıranız geldiğinde sizinle görüşecek.” Gökyüzüne baktı. “Muhtemelen hava kararmadan sıranız gelir. Diğerlerinin şikâyetinin ne olduğuna bağlı.”

“Bekleyecek miyiz yani?” diye sordu Tsunami. “Sırada mıyız? Ormana ziyaretçi olarak gelenlerin en öne geçmesi gerekmez mi?”

Sırada bekleyen tüm YağmurKanatlar'ın pulları öfkeden yeşile döndü ve Tsunami'ye sert bakışlar attılar.

“Bekleyebiliriz,” dedi Glory. “Önemli değil.” Uykusu geldiği her hâlimden belli olan tembel hayvan sırtına çıktı.

“Webs için önemli,” dedi Sunny. “Ne kadar acı çektiğine baksana.”

Webs biraz daha acı çekiyor gibi görünmek için yere yatıp inlemeye başladı.

“Üzgünüm,” dedi Liana. “Burada işler böyle yürür. Kimse kimsenin sırasını kapmaz.”

Tsunami, mümkün olduğunca dikleşip ona baktı.

“Sana DenizKanat kraliçesinin kızı olduğundan bahsetmiş miydim?”

“Ne kadar güzel,” dedi Liana. “Şimdi sınır görevine çıkmam gerek ama daha sonra gelip sizinle ilgileneceğim.” Bir adım geri çıktı, küstah bir tavırla Tsunami’nin önünde hafifçe eğildi ve uçarak uzaklaştı.

“Ben asla,” dedi Tsunami heyecanla. “Belki de onlara gerçekten kim olduğumuzu söylemeliyiz.”

“Şışt,” diye tısladı Glory. “Bir daha kimseye söylemeye karar vermiştik.”

“Kraliçe Magnificent’in bizi hapsedeceğini düşünmüyorsun, değil mi?” dedi Sunny.

“Bilmiyorum,” dedi Starflight. “Bu ejderlerin kehanetten haberi bile olmayabilir. Pek umursayacaklarını sanmıyorum.”

“Haklısın,” dedi Glory. “Hiçbir şeyi umursamıyorlar.”

“Daha sonra pişman olmaktansa tedbirli davranmak iyidir,” dedi Clay. “Bence sessimizi çıkarmayalım. Ejderlerin nasıl tepki vereceğini hiçbir zaman bilemezsiniz, öyle değil mi? Üzgünüm Tsunami.”

“Hayır, aslında haklısın,” diye söylendi. “Sadece bizi bayıltmalarına ve şimdi de sırada bekletmelerine inanamıyorum.”

“Evet,” dedi Glory. “Hepinizi aç susuz bırakıp mağaraya zincirleseler, birkaç gün hiç ilgilenmeseler ve prensesi kurtardığınızda hapse atsalar daha mantıklı olurdu. Ah, bir saniye, annen öyle yapmıştı, değil mi?”

“En azından burada yiyecek bir şeyler var,” dedi Clay.

Oraya gitmeden topladığı meyveleri yanında getirmişti. Bu kararından memnun bir ifadeyle önündeki meyvelere baktı. “Sizce bunlar ne?” Parlak ışıldak çiçeğine benzeyen şeylerle dolu bir dalı iteledi.

Meyveyi hep birlikte yediler; hatta Webs bile biraz olsun kendine gelip onlara katıldı. Glory acıkmamıştı. Küçük, turuncu bir meyveyi tembel hayvana uzatırken kendisi hiçbir şey yemedi. Jambu’nun dediği gibi, güneş sayesinde şimdiye kadar hiç olmadığı kadar tok hissediyordu. Bu tuhaf durumu ve tüm çocukluğu boyunca bu kadar önemli bir şeyden mahrum kaldığını düşünmek istemiyordu.

Geçitte ileri geri yürüyüp kraliçenin ağaç evini görmeye çalışıyordu. Pencereden mavi, yeşil ve sarı renklerde gökkuşağı gibi parlayan pulları görüyordu. İçeride yusufçuk kanatları şeklinde yaprakları olan beyaz çiçeklerden oluşan çiçekler de vardı. Görünüşe bakılırsa dekorasyon için diğer kabileler mücevher ve değerli taşlar kullanırken YağmurKanatlar çiçek kullanmayı tercih ediyordu.

Glory, Tsunami’ye baktı. DenizKanat hâlâ Deniz Kralığı’nda annesinin verdiği incileri takıyordu. Takılarını unutmuş gibi davransa da, Glory onu birkaç kez incilerle oynarken yakalamıştı.

Ama annesi biraz deli, biraz da fesat biriydi, diye düşündü Tsunami kendi kendine. Annem olmamasını Kraliçe Coral gibi bir annem olmasına tercih eder miyim? İncileri olsa bile?

Glory, “Neden kraliçeyle görüşmek istiyorsunuz?” diye sordu sıradaki ilk ejdere. Ejder biri onunla konuşmaya çalışınca irkilip yerinden zıpladı.

“Şey,” dedi sessizce. “Görevimin değiştirilmesinin mümkün olup olmadığını soracağım. Şu an yavru ejderlere meyve toplama dersi veriyorum ama uyku teknikleri konusunda daha iyi bir öğretmen olacağımı düşünüyorum.”

Glory gülmemek için kendini zor tuttu. Ejder şaka yapmıyordu. Gerçekten uyku teknikleri adında bir ders mi vardı? Bu soruyu sormanın hoş olmayacağını düşündü.

“Peki ya sen?” diye sordu sıradaki diğer ejdere. Bu seferki uzun, açık turuncu bir ejderdi ve kuyruğunun ucunda somurtarak oturan gri bir yavru ejder vardı.

“Kraliçe bu yavru ejdere ceza versin diye geldim,” dedi uzun ejder. “Ejderler güneşlenirken burunlarına böğürtlen sokmanın komik olduğunu sanıyor.”

Küçük, gri ejder hem neşeli hem de öfkeli bir ifadeyle oflayarak Glory’ye korkunç bir bakış attı. Glory de ona karşılık verince küçük ejder şaşkınlıkla bakakaldı.

“Ben de neden burada olduğumu söyleyeyim,” diye homurdandı sıradaki üçüncü ejder. Bu, öfkeden pulları kızaran ejderlerden biriydi; diğeriyse sıranın sonlarındaydı. Glory, bu ejderlerin şimdiye kadar gördüğü en öfkeli iki YağmurKanat olduğunu düşündü.

“Ha ha,” dedi uyku teknikleri öğretmeni uyukulu bir gülümsemeyle. “Mangrove yine bir şeylerden şikâyet ediyor.” Uzun, turuncu ejder hafifçe gülümsedi.

“Bir şeylerden şikâyet etmek mi!” diye bağırdı Mangrove. “Sana söyleyeyim! Hepimizin bundan şikâyet etmesi gerek! Tek kaybolanın Orchid’im¹ olmadığını biliyorsun.”

Glory başını yana eğdi. “Orkiden mi?” diye sordu. Aca-

1 (İng.) Orkide. (Çevirmenin notu)

ba bu da ilginç YağmurKanat özelliklerinden biri miydi? Çiçekleriyle aralarında tuhaf bir bağ mı vardı?

“Eşim,” dedi Mangrove somurtarak. “Orchid. Üç haftadır kayıp. Kaybolduğundan beri kraliçeden bir arama ekibi oluşturmasını istiyorum.”

“Ejderlerin arada bir dinlenmesi gerekiyor,” dedi ilk ejder omuz silkerek.

“Belki de bir yerlerde derin bir uykuya dalmıştır,” dedi uzun, turuncu ejder.

“Üç haftadır yok,” diye tısladı Mangrove.

Glory, “Kaybolan başka ejderler de mi var?” diye sordu Mangrove’a.

“Bu yıl Orchid dahil en az on iki ejder kayboldu,” dedi üzülerek.

Glory birden ürperdi. Demek ormanda kötü şeyler yaşayan tek ejderler ÇamurKanat askerleri değildi.

Rengârenk kuşların, çeşit çeşit çiçeklerin ve uzun ağaçların arkasında gizli bir şey vardı. İki Çamurkanat’ı aynı anda alt edecek bir şey. Ve on iki YağmurKanat’ı ardında hiç iz bırakmadan kaçırabilecek bir şey.

“SIRADAKİ!” diye bir ses geldi kraliçenin ağaç evinden.

İlk ejder esneyerek ağır adımlarla köprüden geçip kapıdaki sarı renkli çiçeklerle süslenmiş perdeyi araladı.

Glory, “Ben de gelip izleyebilir miyim?” diye sordu Mangrove’a. Kraliçe Magnificent’in kaybolan YağmurKanatlar konusunda ne yapacağını merak ediyordu.

“Neden?” niye sordu Mangrove şüpheci bir tavırla. “Benim sıramı alamazsın.”

“Sadece gelip sizi dinleyeceğim,” diye söz verdi Glory.

“Hımm,” dedi. “Peki. Sanırım gelebilirsin.”

Sıradaki son ejdere dönüp sordu. “Sen de mi kayıp bir ejder için geldin?”

“Yavru ejder,” dedi YağmurKanat. Boynundaki kırmızılık tüm pullarına yansiyarak ejderi kızıla dönüştürüyordu. “Herkes zehir eğitimi verirken onu kaybettiğimi düşünüyor; ama bu işte bir hatam olmadığını biliyorum.” Pençeleriyle yere vurdu ve söylediklerine inanmamış gibi görünen yanındaki ejdere tısladı.

“O zaman ona ne oldu?” diye sordu Glory.

Kızıl ejder kanatlarını havaya kaldırdı. “Bilmiyorum. Belki de kaçmıştır. Berbat bir öğrenci ve bana çok zorluk çıkarıyor. Sadece görevime dönebilmek için masum olduğumun kanıtlanmasını istiyorum.”

“Zavallı Bromeliad. Eğer görevine geri dönmezsen güneşlenirken en kötü yerler sana kalır ve yemeklerde sadece diğerlerinden kalan artıkları yiyebilirsin,” diye anlattı açık turuncu ejder Glory’ye. “Hiç hoş olmaz.”

Glory, “Onu bulmak istemiyor musun?” diye sordu Bromeliad’a. “Korkmuyor musun?”

“Bir şekilde bulunacaktır,” dedi Bromeliad kızıl kuyruğunu sallayarak.

Hâlâ hayatta olduğunu varsayalım, diye düşündü Tsunami. “İkiniz de buraya kayıp ejderler için geldiyseniz neden kraliçeyle birlikte görüşmüyorsunuz?”

Bromeliad ve Mangrove şaşkınlıkla birbirine bakıp düşünmeye koyuldu.

“SIRADAKİ!” diye seslendi içeriden tekrar. İlk sıradaki ejder uçarak uzaklaştı ve turuncu ejder yavrusunu çekiştirerek ilerledi.

“Bunun farklı sebepleri olabilir,” dedi Mangrove. “Orchid’e kötü bir şeyler olduğuna eminim.”

“Kinkajou’nun benden nefret ettiği için kaçtığına eminim,” dedi Bromeliad.

“Yine de,” dedi Glory. “Bence arada bir fark yok. Belki de ikiniz aynı anda görüşürseniz konunun ciddiyetini daha iyi anlar.”

Bromeliad, Mangrove’un arkasında sırada bekleyen üç

ejdere baktı. Birisi uyuyordu; diğer ikisi de uyuklayarak kelebekleri seyrediyordu.

“SIRADAKİ!”

“Hadi,” dedi Mangrove. Arkaya uzanıp Bromeliad’ı çe-kişirdi. “Sen de geleceksin,” dedi Glory’ye.

Glory, “Burada bekleyin,” dedi arkadaşlarına. Clay kavun dolu yanaklarıyla başını kaldırıp baktı. Glory, Yağmur-Kanatlar’ın arkasından ilerlerken Tsunami’nin bu duruma karşı çıktığını, Starflight ve Sunny’nin de onu susturmaya çalıştığını işitti.

Salı çiçek dalları bal ve vanilya gibi kokuyordu. Perdeyi içerideki gün ışığına doğru iterken çiçeklerin kokusu Glory’nin burnuna takıldı.

İçeride ne kraliçeyi koruyan bir asker ne de gelenleri kraliçeye bildiren bir görevli vardı. İçeride sadece kırmızı çiçeklerle ve kahverengi maymun tüyleriyle süslenmiş bir koltukta oturan Kraliçe Magnificent vardı. Kraliçe Coral’la aynı boydaydı ama Glory, Magnificent’in çok daha etkileyici olduğunu düşünüyordu. Gösterişli inciler takmak yerine pullarının parlaklığını öne çıkaran birkaç sıra beyaz çiçek takmıştı.

Kanadının altında, Glory’nin sırtındakine çok benzeyen bir tembel hayvan vardı. Kraliçeninki ziyaretçileri, “Yerp,” sesiyle karşılarken Glory’ninki de bağırarak ona karşılık verdi.

Kraliçe kuyruğunun ucunu sallayarak Glory’ye yöneldi. Yeşil, uykulu gözlerinde arkadaş canlısı bir ifade vardı.

“Sen yenisin,” dedi sevinçle. “Öyle değil mi? Ne kadar güzel. Yeni şeyleri severim.”

“Benim sıram,” diye üsteledi Mangrove. “Bu ejder sadece izlemek için geldi.”

“Peki,” dedi Kraliçe Magnificent çok da hevesli değilmiş gibi. Mangrove ve Bromeliad’a dönüp onları dinliyor gibi görünmek için yüzünü buruşturdu. “Anlatın bakalım.”

“Neden geldiğimi biliyorsunuz,” dedi Mangrove. “Orchid hâlâ kayıp! Üç hafta oldu. Artık onu aramaya başlamalısınız!”

“Orchid,” dedi kraliçe düşünceli bir ifadeyle çenesine vurarak. “Tabii. Hâlâ kayıp. Orchid.”

“Her gün buraya gelip bunu anlattım,” dedi Mangrove. “Hatırladınız mı? Meyve toplarken birden ortadan kaybolmuştu hani?”

“Hı hı,” dedi kraliçe. “Peki ya senin ne sıkıntın var?”

Bromeliad silkindi. “Öğrencim Kinkajou zehir eğitimi sırasında kaçtı ve bir daha geri dönmedi. Bu konuda benim hiçbir suçum yok. Artık normal hayatıma geri dönmek istiyorum.”

“Bu olay olalı ne kadar oldu?” diye sordu kraliçe.

“Yaklaşık on sekiz gün,” dedi Bromeliad. “Ayrıca kendisinin çok sevilen bir ejder olmadığını belirtmek isterim.”

“Peki o zaman,” dedi kraliçe. “Tekrar ders vermeye başlayabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Bromeliad. Eğilerek kraliçeyi selamladı ve kapıya yöneldi.

“Bekle,” dedi Glory. “Beni ilgilendirmez ama hiç kimse birkaç gün arayla kaybolan iki ejder konusunda endişelenmiyor mu?”

“Öyle mi olmuş?” dedi kraliçe. Ön pençeleriyle tembel hayvanının başını okşadı. “Geri döneceklerdir. Ortadan kaybolan ejderler genelde geri döner.”

“Son zamanlarda pek öyle olmuyor,” dedi Mangrove. “Şu an Orchid ve Kinkajou dahil on iki ejderimiz kayıp.”

“On iki,” diye mırıldandı kraliçe “Demek sayan birileri var. Bu kadar enerjii nereden buluyorlar bilmiyorum.” Esneyip pençelerine baktı.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Bromeliad birkaç adım atıp kapıya yanaştı. Mangrove pençelerini kuyruğuyla sıkıca sararak kraliçeye baktı.

“Şey,” dedi Glory. “Bakın, yine beni ilgilendiren bir şey değil ama belki bu konuyu birilerinin araştırması iyi olur. Hepsinin kayb olduğu bölgeyi saptamak gibi. Ejderlerin ortak özelliklerini araştırmak gibi. Ya da arkalarında hiç iz bırakıp bırakmadıklarını incelemek gibi.”

“Peki,” dedi kraliçe içten bir sesle. “Yorucu bir iş gibi görünüyor. Bunu kim yapmak ister?”

Glory, Mangrove’a baktı; ama o çoktan Glory’yi işaret etmişti. “O yapmalı,” dedi. “İşe yarar sorular soruyor gibi.”

“Mükemmel,” dedi kraliçe. “Karar verilmiştir. Sorun çözüldü. SIRADAKİ!”

“Durun,” dedi Glory. “Ben böyle şeylerle ilgilenmiyorum. Başka işlerim var.” *Sanırım duruma göre değişir. Dünyayı kurtarmak ve savaşı sonlandırmak kehanet ejderlerinin işi; ben de kehanetin bir parçası değilim. Fakat sıradan bir YağmurKanat olmayı kabul edersem hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacağım.*

Başka ejderlerin kaderinin peşine takıl ya da sürekli uyuyan

bir mankafa olarak yaşa. Bana ne kadar güzel seçenekler sundunuz, Barış Pençeleri.

Mangrove ve Bromeliad çoktan dışarı çıkmıştı. Glory tam peşlerinden giderken Tsunami ve diğer ejderlerin içeri dalmasıyla geri sıçradı. Clay ve Starflight, Webs'in kanatlarının altına girmişti ve eski korumaları kanadı düşecekmiş gibi sendeleyerek yürüyordu.

"Aaa!" dedi kraliçe birden canlanarak. "Hepiniz yenisiniz!"

"Peki ya..." Glory dışarı bakınca diğer üç ejderin gittiğini gördü.

"Onları durumumuzun acil olduğuna ikna ettik," dedi Starflight. "Yani Sunny ikna etti."

Sunny'nin yüzü sevinçle parladı.

"Aaa," dedi kraliçe tekrar.

"YağmurKanat kraliçesine selamlarımı sunarım," dedi Starflight gösterişli bir tavırla. Kanatlarını aşip yere eğildi.

"Aaa," dedi kraliçe tekrar.

"Bu çok riskli bir hareket olsa da zor durumda kaldığımızdan size geldik ve sizin merhametinize..."

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedi Tsunami.

Magnificent'in kanatları düştü. "Ah, tatlım," dedi. "Yoksa bir şey mi yapmam gerekiyor?"

"Bu Webs," dedi Sunny pençesinden çekip onu öne getirirken. Kuyruğunun yakınındaki yarayı işaret etti ve Kraliçe Magnificent yüzünü buruşturup "Iyyy," diye bir ses çıkardı.

"Çok fenaymış," dedi kraliçe.

“Öyle,” dedi Glory. “Ufak bir ayrıntı: Bir çaresini bulamazsak ölecek.”

“Ejderlerinizin zehirler hakkında bilgisi var,” dedi Tsunami. “İyileşmesine yardım edebilecek birine ihtiyacımız var.”

“Bu bizden birinin işi gibi durmuyor,” dedi kraliçe. “Zehrimizi asla ejderler üzerinde kullanmayız!”

Tüm ejderler dönüp Glory’ye baktı. Glory de onlara gözlerini kıstı. *Sizin o aptal pullarımızı kurtarmak için ne yaptığımı ona bir söyleyin bakalım.*

“Bu zaten YağmurKanat zehri değil,” dedi Starflight hemen. “Bir KumKanat’ın kuyruğundaki iğnenin zehri.”

“Ah,” dedi kraliçe. “Bu konuda bir bilgim yok.” Sıradakini çağırmak için derin bir nefes alırken Sunny araya girdi.

“Lütfen, mutlaka bir doktorunuz vardır,” diye rica etti. “Yaraya bakabilecek herhangi bir kimse yok mu? Lütfen. Ölmesini istemiyoruz.”

“En azından bazılarımız istemiyor,” diye söylendi Glory.

Kraliçe Magnificent pençelerini yere vurdu. Tembel hayvan pençesine tutunup kemirmeye çalıştı.

“Doktorlarımız var,” dedi kraliçe tembel hayvanı sırtına doğru yuvarlarken. “Onlarla konuşabilirsiniz. Buradan on iki kat aşağıda, balkonunda kırmızı böğürtlenler olan bir ağaç evdeler.” Pencerelelerin birinden aşağı işaret etti. “Yapacak bir şeyleri olmayabilir ama yine de gidip sorabilirsiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Sunny kapıya doğru yol alırken.

“Araştırma konusunda da beni bilgilendirmeyi unutma,” dedi Magnificent, Glory’ye. “Umarım Mangrove’u buradan uzaklaştıracak bir şey bulabilirsin. Bu arada senin adın ne?”

“Glory,” diye cevap verdi. “Bu ejder altı yıl önce yumurtamı YağmurKanatlar’dan çalmış,” dedi Webs’i işaret ederek.

“Ah, inanamıyorum,” dedi kraliçe. “Bu çok kaba bir hareket. Neyse, sonunda seni geri getirdiğine sevindim, hayatım.”

“Beni geri falan getirmedi!” dedi Glory öfkeyle. “Kendim geldim! O beni öldürecekti!”

“Glory,” diye söze girdi Tsunami kaşlarını çatarak. “Ne yapıyorsun?”

Bilmiyorum, diye düşündü Glory. Belki de çektiğim zorluklar için birilerinin cezalandırılmasını istiyordum. Bir de kaybolduğumdan hiç kimsenin haberinin bile olmaması durumu var.

Derin bir nefes alıp pullarındaki kırmızı ve turuncular kraliçenin boynundaki çiçekler gibi beyaz oluncaya dek uğraştı.

“Hiçbir şey,” dedi Tsunami’ye. “Her neyse. Sadece Magnificent’in olanları bilmek istediğini düşünmüştüm. Ama istemiyor, zaten ne fark eder ki?”

Glory kraliçenin önünde eğilip dışarı çıktı. “Siz doktorların yanına gidin. Ben kayıp ejderleri aramaya çıkacağım.” Sarı çiçekli perdeden geçti.

Çünkü kaybolan ejderlerle birinin ilgilenmesi gerekiyordu.

Glory köprünün tam ortasında arkasından bağırarak Clay'in sesini işitti.

"Bekle," diye seslendi. Ağır pençeleriyle ilerlerken köprü sallanıyordu. "Hangi kayıp ejderler?"

"Ormanda sinsice dolaşan büyük ve korkunç bir yaratık var," dedi Glory. Kanatlarını düzeltti. "Ya da YağmurKanatlar'ı kaçıran bir şey var. Muhtemelen ÇamurKanatlar da aynı sebepten öldü. Bu işi çözeceğim. Abartılacak bir şey yok. Size sonra katılırım."

"Hep birlikte Webs'in yanında durmak zorunda değiliz," dedi Clay gülümseyerek. "Ben seninle geleyim. Starflight'ı da yanımıza alalım. Sana yardım edebilirim. Starflight!" diye seslendi. GeceKanat perdedeki çiçeklerin arasından burnunu çıkardı. "Webs'i Tsunami ve Sunny götürsün. Sen bizimle gel."

Glory omuz silkti; ama kanatlarının uçları istemeden pembeye dönüştü. En azından varlığını umursayan birkaç ejder vardı. Sonuçta hayatta olmasının tek sebebi Clay'in yeraltındaki nehirde onu kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmasıydı.

Gün ışığı uzun, yeşil arasından süzülüyordu. Glory, Clay ve Starflight ağaçların arasından geçerken mavi ve turuncu kelebekler rüzgârlarında havaya kalkıp iniyordu. Ejderler yanlarından geçerken, uzun kuyruklu ve komik suratlı maymunlar öfkeyle söyleniyordu.

Mangrove’u bir katta tek başına meyve ayıklarken buldular. Glory orta kısma inerken Clay pençeleri ve kuyruğuyla böğürtlenleri ezmemeye özen göstererek köşeye kondu. Starflight yakındaki bir dala koyup parşömenlerden hatırladığı resimlerle eşleştirmeye çalışıyor gibi meyveleri incelemeye başladı.

Birden Mangrove’un boynundaki kırmızılar yerini koyu mora bıraktı. Başını kaldırıp sert bir tavırla Glory’ye salladı.

“Beni bu işe sen bulaştırdın,” dedi Glory. “Bu yüzden sorguya senden başlayacağım. Kaybolan tüm YağmurKanatlar’dan haberdar olan tek ejderi sen olabilirsin. İlk kim kayboldu?”

Mangrove elindeki muzuyu yere koyup gökyüzüne bakarak derin düşüncelere daldı. “Sanırım Splendor,” dedi. “Kraliçelik görevini Dazzling’e yeni devrettiği sırada kayboldu.”

“Yok artık,” dedi Clay. “Kayıp bir kraliçe mi var yani?”

“O ay kraliçe değildi,” dedi Mangrove. “Geri dönme-yince de onun sırasını atlamaya başladılar. Kraliçe olmak istese oraya geleceğini düşündüler.”

“Kaybolduğunda yanında kimse var mıydı?” diye sordu Glory. Tembel hayvan sırtında hareket edip tekrar boynu-

na gömüldü. Varlığını sürekli unutuyordu; kıpırdamadığı zamanlar yumuşak bir kolye takıyor gibi hissediyordu.

Mangrove başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla yoktu. Kaybolduğunu kraliçelik sırası geldiğinde ortaya çıkmayınca anladım. Ama ne zaman kaybolduğunu az çok tahmin edebiliyorum çünkü o sırada tembel hayvanı başka biriyle yaşamaya başladı.”

Glory pençelerini yere vurup sürekli ihanetlerin, entrikaların döndüğü DenizKanat mahkemelerini hatırladı. KumKanatlar’da da üç ejder kraliçe savaşında olduklarından tüm ejder dünyasını yerle bir ediyordu.

“Belki de diğer kraliçelerden biri onu ortadan kaldırmıştır,” dedi. “Belki Dazzling ya da başka biri daha uzun süre tahtta kalmak istemiştir.” Starflight da başını sallayarak bu fikre katıldığını belirtti.

Mangrove’un kulakları önce sarıya, sonra tekrar mora dönüştü. “Böyle bir değişim olmadı,” dedi. “Hâlâ hepsi birer ay kraliçelik yapıyor. Ve tüm kabiledede kraliçe olmak isteyen sadece altı ejder vardı, artık beş tane var. Bu yüzden iki görev arası çok beklemiyorlar. Ayrıca hiç kimse kraliçe olmaktan hoşlanmıyor.”

“Bunu yiyebilir miyim?” dedi Clay sert, yuvarlak bir meyveyi pençesiyle dürterek.

“Sen bilirsin,” dedi Mangrove. Clay meyveyi ağzına atıp ürkek bir ifadeyle çiğnemeye başladı.

“Splendor’dan sonra kim kayboldu?” diye sordu Glory.

“İki ejder zehir eğitimindeydi,” dedi Mangrove. “Biri zehri hedefe atmakta zorlandığından diğeri onu köyün dışına eğitime götürmüştü. İkisi de bir daha geri dönmedi.”

“Kinkajou da zehir eğitimi alıyordu,” dedi Glory. “YağmurKanatlar’ın eğitim için gittiği özel bir yer var mı?”

Mangrove başını iki yana salladı. “Zehir eğitimleri nereye isterse oraya giderler.”

“Bu sehhe biras yapışkan,” dedi Clay ağzındakini çiğnemeğe çalışırken.

“Evet, bu meyveler öyle,” dedi Mangrove. “Yutman bir saat kadar sürebilir. Dişlerinin arasına sıkışanlar da birkaç günde çıkar.”

“Ha ha,” dedi Starflight. “Birkaç tane de Tsunami’ye götürelim.”

Glory araştırmacı ve ciddi tavrını bozmamak için gülümsemesini gizledi. “Kayıp ejderler hakkında bildiğin başka bir şey var mı?” diye sordu Mangrove’a. “Kaç dişi ya da kaç yavru ejderin kaybolduğu gibi.”

Mangrove pençeleriyle saydı. “Yedi dişi, beş erkek ejder. Dört tane de yedi yaşından küçük yavru. Kaybolan en genç ejder olan Kinkajou üç yaşında; en yaşlısı Tapir ise yaklaşık yüz on yaşında.”

“Hiçbirinin kabiledede düşmanı var mı?” diye sordu Glory. “Onlara zarar vermek isteyen herhangi biri?”

Mangrove doğruldu ve kanatlarının altında turuncuya dönüştü. “YağmurKanatlar asla kavga etmez,” dedi. “Kabiledede düşman diye bir şey yoktur. Herkesin ne kadar huzur ve uyum içinde yaşadığını fark etmedin mi?”

“Şey, elbette,” dedi Glory. “Sen hariç herkes. Sen biraz aksi biri gibi görünüyorsun. Yani en azından aksi bir YağmurKanat olmak mümkün.”

Ağzını açıp bir süre dik dik ona baktı. *Eyvah*, diye düşündü Glory. *Umarım söylediklerimle en iyi kaynağımı kaybetmemişimdir.*

“Demek istediğim,” diye ekledi ve, “bu gayet normal. Ben de genelde aksi biriyim,” diye devam etti.

“Genelde mi?” dedi Starflight.

“Hı hı,” diye mırıldadı Clay.

“Bazı insanlar bunu hak ediyor,” dedi Glory kaşlarını çatarak.

Mangrove kahkaha attı. “Peki. Haklısın. Sanırım Orchid gittiğinden beri güneşlenmeyi biraz aksatıyorum,” dedi. “Ben de diğerleri kadar neşeliydim ama onun için endişeleniyorum.” Boynunu ve kulağını kaşıdı. “Güven bana, Orchid mükemmel bir ejderdi. Hiç kimse ona zarar vermek istemezdi.”

Ben de bundan korkuyordum, diye düşündü Glory. Bu kaçırımlar bir YağmurKanat tarafından gerçekleştirilmediyse, ardında çok daha tehlikeli ve gizemli bir şey olmalı. Ölü ÇamurKanat askerlerini düşünmekten kendini alamıyordu.

Fakat ejderleri öldürecek kadar güçlü ve tehlikeli o şey neydi ve neden kimsenin ondan haberi yoktu?

Starflight’a baktı; o da şaşkın görünüyordu.

“Şu an bu konudan daha fazla bahsetmek istemiyorum,” dedi Mangrove omuzlarını eğerek.

“O zaman bize başka bir şekilde yardım edebilirsin,” dedi Glory. “Bizi Orchid’i en son gördüğün yere götür.”

Mangrove başını eğdi, ayıklanmamış meyveleri bir yana

yıgıdı ve kanatlarını açtı. Büyük halkaları çizerek ormanda aşağı doğru hızla ilerlerken Glory ve arkadaşları onu takip etti.

Güneşi kesen ağaç tepelerinden uzaklaştıkça etraf karardı. Glory geri dönüş yolunu bulabilmek için ormandaki izleri takip ediyordu. Devrilmiş bir muz ağacı ve kanadı kadar büyük bir örümcek ağı vardı. Çalılıkların arasında başka yaratıklar da gözüne çarpıyordu. Büyük, tüylü bir karıncayı burnunu bir deliğe sokmuş etrafı yokluyordu. Bir çift uzun bacaklı eflatun rengi kuş durup ejderlere kuşku dolu bakışlar attı.

Glory köyden ne kadar uzaklaştıklarına şaşırmişti.

“Evinize daha yakın yerlerden meyve toplayamıyor musunuz?” dedi.

Mangrove başını sallayıp Glory’ye döndü. “Orchid’le yeni meyveler bulabilmek için uzaklara gitmeyi severiz. Orman sürprizlerle dolu bir yer. Yılda en az bir kez yeni bir meyve türü buluyoruz.”

Yere düşüp yosun tutmuş ve dallarla kaplanmış dev bir ağacın yanına kondu. Kertenkele ve böcekler hızla koşuştururken pençesinin etrafındaki çalılar oynayıp duruyordu. Ağacın dallarındaki birkaç patak gözlü ve mavi kurbağa, ejderler gibi dillerini dışarı çıkarıp tekrar içeri sokuyordu.

ÇamurKanat’ın kurbağalara nasıl baktığını görünce, “Sakin bunları yeme,” diye Clay’i uyardı Mangrove.

Kırmızı meyvenin yapışıp kaldığı ağzını göstererek, “Çiğğnniyirim,” diye mırıldandı Clay.

“Kurbağalar zehirli mi?” diye sordu Starflight. Dallara dokununca kurbağalar, “Demek öyle. Gel bakalım büyük kertenkele,” dedi gibi ters ters ona baktı.

“Hayır,” dedi Mangrove. “Ama onları yersen bir hafta kadar böceklerle ilgili tuhaf halüsinasyonlar görürsün. Çektiğin acıya değmez.”

“Orchid buralarda mı kayboldu yani?” diye sordu Glory. “Acaba Kinkajou da kaybolduğunda buralarda mıydı?”

Mangrove omuz silkti. “Muhtemelen. Bromeliad zorlu öğrencilerine ders verirken onlara bağırıldığını kimse görmesin diye mümkün olduğunca ıssız yerlere gider.”

Glory yavaşça dönüp ormanı inceledi. Yukarıdaki ağaçlardan gelen maymun ve kuş seslerini duyabiliyordu. Kanatlar çırpılıyor, dallar çıtırdıyor ve çalılardaki pençelerden hışırtı sesleri geliyordu. Hava, yakınlarda bir şelale ya da gölet varmış gibi mango ve ıslak yaprak kokuyordu. Bir de uzaklardan gelen iğrenç bir koku vardı.

“Starflight,” dedi. “Burnuna ne kokusu geliyor?” Onun burnunun diğer ejderlerden daha iyi koku aldığını fark etmişti. GökKanatlar, DenizKanatlar’ın Yaz Sarayı’na saldırıldığında ateş kokusunu ilk o almıştı. Bu belki GeceKanatlar’a özgü bir özellikti.

Siyah ejder derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. “Çürüyen bir şey,” dedi. “Ölü hayvan gibi.”

Mangrove’in tepeden tırnağa solup açık yeşile döndü.

“Sakin ol,” dedi Glory hemen. “Kokunun ondan gelmediğine eminim. Koku ejdere benzemiyor, değil mi Starflight?”

“Emin değilim,” dedi burnunu tekrar kaldırıp koklar-ken. Glory ayağına basınca Starflight acıyla yerinden zıpladı. “Ne? Bilmiyorum!”

Glory, “Gidip ne olduğunu bulacağız,” dedi Mangrove’a. “Sen burada kal.”

YağmurKanat üzgün bir ifadeyle ağaca yaslandı.

Uzaklaşınca Glory, “Biraz daha moral verici şeyler söyleyen ne olur!” diye tısladı Starflight’a. “Pullarını görmedin mi?”

“Ne zamandır diğer ejderlerin ne hissettiklerini umursuyorsun?” diye sordu.

“Senden daha çok umursadığım kesin,” dedi. “Belki gerçek GeceKanat güçlerine sahip olsan ve ejderlerin zihninden geçenleri okuyabilsen etrafındakileri daha iyi anlardın.”

“HİYY! KİSN SİSSİNİZİ,” dedi Clay arkalarından.

Starflight kanatlarını gömüp ona baktı.

“Ee?” dedi Glory. “Kokuyu takip edebiliyor musun?”

Dönüp ağaçlara doğru ilerledi.

“Gzz çiiik gzz,” dedi Clay Glory’ye sert bir ifadeyle.

“Söylediğin tek kelimeyi anlamayınca verdiğin öğütleri çok daha sevimli,” diye dalga geçti.

Clay şakalaşarak Glory’nin omzuna vurunca Glory neredeyse ağaçtan düşüyordu.

GeceKanat Clay’in omzu yüksekliğine, küçük bir göle dökülen şelalenin yanında durunca ona yetiştiler. Şelalenin tepesindeki suyun bir kısmı, gölden uzak bir yere akıyordu. Gölün çamurlu yüzeyinde kalın, kahverengi otlar ve sığ kısmında ölü bir balık vardı.

Şelalenin tepesi GökKanat mahkûmlarının hapsedildiği sütunlar genişliğinde ağaçlarla kaplıydı. Gövdeleri siyaha yakın bir kahverengiydi ve dalları ok yukarıdan başlıyordu. Bu yüzden ağaçtan çok siyah direk gibi görünüyorlardı.

Morrowseer'in iki katı büyüklüğünde bir kaya, en yakındaki ağaca yaslı duruyordu. Şelalenin tepesinden göle inen kısımda tüylü, hırıldayan bir tembel hayvan vardı. Fakat Glory etrafındaki sineklerden dolayı hayvanı zar zor seçebilmişti. Havada berbat bir koku vardı.

"Rrrıp?" dedi Glory'nin tembel hayvanı diğerine bakmak için boynuna yaslanırken. Glory, hayvanı bu kötü manzarayı görmesin diye kanadını açtı.

"Nesi var acaba?" diye sordu Glory. Zorlukla soluyan tembel hayvana yakından bakınca, bacağında derin bir ısırık olduğunu fark etti. Yara siyah renkteydi ve etrafına böcekler dolmuştu. Webs'inkinden bile daha kötü durumdaydı.

"Tam emin olamadım," dedi Starflight. "Onu öldürecek kadar derin bir ısırık değil ama öldürüyor."

"YağmurKanat zehri olabilir mi?" diye sordu Glory. "Ejder ısırığı büyüklüğünde gibi." Tembel hayvanı, gergin, acılı bir sesle ötmeye başladı. Boynundan inip yerdeki tembel hayvana bakmamak için göğsüne yaslandı. Pencelerinin arasında ipek gibi yumuşak tüylerini hissetmek Glory'yi rahatlatıyordu.

"Olabilir," dedi Starflight şüpheyle. "Ama bence daha yavaş etki eden bir şey. Günlerdir acı çekiyor gibi görünüyor."

“Berbat kokuyor,” dedi Glory. “Zavallı şey.”

Clay tembel hayvanın yanına çömelip yarasını iyileştirmenin bir yolunu bulmak ümidiyle bacağına pençelerinin arasına alıp dikkatle inceledi. Sinekler öfkeyle vızıldayarak burnunun çevresinde dolanmaya başladı. Ölmekte olan tembel hayvan yavaşça inledi.

Glory ikisinin etrafında döndükten sonra gözünü kapatıp ağacın tepesine çıktı. Kayada bir tuhaflık vardı. Kayayı ağaca bir başkası yaslamış gibi duruyordu.

Kayanın etrafında dönüp diğer tarafa geçince durdu.

Kayada bir delik vardı.

Bu, delikten çok bir girişe benziyordu.

Glory kayadakinin sıradan bir delik değil de bir geçit olduğunu nasıl anladığını bilmiyordu. Karanlık, köşeleri pürüzsüz ve yetişkin bir ejderin girebileceği boyutta bir delikti. Girişteki yosundan perde pek kendiliğinden olmuşmuş gibi durmuyordu.

Fakat geçide bakınca başı dönüyordu. Kuvvetli bir rüzgârda uçurumun kenarında oturuyor gibi hissediyordu. Delikten belli belirsiz bir ses geldi. Sanki çok uzaklarda bir fırtına kopuyordu. Bu deliğin bir tünele açıldığını, tünelin de bir yere gittiğini seziyordu. Bu imkânsızdı; sütunun çevresinde yürüyünce tünel geçecek bir yer olmadığını fark etti. Ama bundan emindi.

“Starflight,” dedi sessizce. “Bu konuda ne düşünüyorsun?”

GeceKanat yanına tırmandı, sütunun çevresine baktı ve deliği görür görmez aşağı zıpladı. Birden kanatları ürperdi.

“Bence korkunç bir şey,” dedi. “Hissedemiyor musun? Bu korkunç bir şey. Biri olmaması gereken bir yere bir delik açmış gibi. Sakın oraya yaklaşma.”

“Sanırım içeri gireceğim,” dedi Glory.

“Korkmamış gibi davranmaya çalışıyorsun,” dedi Starflight. “Ama pullarının Mangrove gibi açık yeşile döndüğünü görebiliyorum. Bu korktuğun anlamına geliyor, değil mi?”

“Pullarımdan hislerimi anlamaya çalışma,” diye çıkıştı Glory. Sonra odaklanıp pullarını siyaha dönüştürdü. “Bu deliğin en az bir ejderin kaybolduğu yere bu kadar yakın olması bir tesadüf değil. Belki Orchid buradan... Ya da belki bir şey çıkıp onu yakalamıştır.”

“Aynen öyle,” dedi Starflight. “Ve bir daha onu gören olmadı. Sanırım ne demek istediğimi anladın.”

“Bu işi halledeceğime söz veriyorum,” diye üsteledi Glory. “Bir ipucu bulduğumuz an kaçıp saklanamayız.”

Clay de isteksizce onlara katılmak zorunda kaldı. Sonunda çiğnediği kırmızı meyveyi yutabilmişti. “O tembel hayvan için yapılacak hiçbir şey yoktu,” dedi. “Her şey için çok geç.”

“Vırrb,” dedi Glory’nin tembel hayvanı üzülerek. Glory hareketsizce yerde yatan gri hayvana baktı.

“Öldü mü?” diye fısıldadı.

Clay başıyla onayladı. “Onu böyle acı içinde bırakmak istemedim.”

“Ama onu yemeyecek misin?” Başını eğip ona baktı.

“Biraz acımasızca geliyor,” dedi.

“Ve kokusundan anlaşıldığı kadarıyla yersen mideni bozabilirsin,” dedi Starflight. “Onu neyin ısırıldığını ve ısırılan şeyin bu delikle ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.”

Clay deliği gördüğü an şaşkınlıkla kanatlarını kabarttı. “Korkunç!” diye bağırdı. “Neden bu kadar korkunç?”

“Glory içeri girmek istiyor,” dedi Starflight gözlerini devirerek.

Clay sessizce deliğe yaklaştı, kokladı ve başını salladı. “Evet. Sınırım girmek zorundayız.”

“Hayır değiliz!” diye bağırdı Starflight. Kanatlarını içe büktü. “Bu çılgınlık! İçeride gizlenmiş şeyler olabilir!”

“YağmurKanatlar’a saldıran şey de dahil,” dedi Glory. “Ben içeri giriyorum. Siz ikiniz burada bekleyin.”

Clay yanlışlıkla Glory’nin kuyruğuna oturdu.

“Ah,” diye bağırdı Glory kıvranarak. “Kalk üstümden, seni şişko!”

“İçeri gireceğiz ama mantıklı bunu mantıklı bir şekilde yapacağız,” dedi Clay. “Yarın sabah hava aydınlıkken, diğerlerinden destek alarak gireceğiz. Yanımıza bir ip alacağız ve her şeyi güzelce planlayacağız.”

“Yarın sabah mı?” Glory tüm gücüyle onu itti ama Clay yerinden kıpırdamadı. “Cevapları şimdi bulmak istiyorum!”

“Tıpkı Tsunami gibi konuştun,” dedi Starflight kendini beğenmiş bir ifadeyle. Tsunami’ye karşılaştırılmanın hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

“Sen biraz kaşınıyorsun galiba,” diye gürlledi Glory. Sütuna bakıp düşüncelere daldı. Acele etmek Tsunami’nin yapacağı bir işti. Glory sabırlı ve mantıklı hareket edebiliyordu. “Peki, yarın sabaha kadar bekleyebiliriz; ama burada durup deliği izleyeceğim.”

“Delğin bir yere gittiği yok,” dedi Starflight kibirli bir tavırla.

“Evet ama belki içeri giren bir şeyler görürüm,” dedi Glory. “Ya da dışarı çıkan.”

Starflight telaşla kanatlarını toplayıp delikten uzaklaştı.

“Seninle kalacağım,” dedi Clay. “Starflight, bulabildiğin en uzun, en güçlü sarmaşıkları topla ve diğerleriyle birlikte buraya gel.”

“Mangrove’a da tüm gece burada olacağımızı ve eve gidebileceğini söyle,” dedi Glory. “Lütfen biraz olumlu davranmaya çalış. Mesela Orchid’in ölü bedenini bulmadığımızı söyle.”

“Peki,” dedi Starflight birkaç adım daha geri atarak. “Sakin ben yokken saçma bir şey yapmayın.”

“Kendimizi tutmaya çalışacağız,” dedi Glory.

Ağaçlara doğru uçtu; gölgelerin arasında kaybolunca havanın ne kadar karardığını fark etti. Muhtemelen ağaç tepelerinde biraz olsun güneş ışığı vardı; ama ormanın derinlikleri kapkaranlıktı. Karanlık hızla çöküyordu. Clay, Glory’yi deliğe girmekten vazgeçirdiği için biraz olsun rahatladığını fark etti. Bu vakitte içeri girebilmesi için diğerleri gibi ateş püskürtebilmesi ya da Tsunami gibi karanlıkta görebilmesi gerekiyordu.

Glory, “Artık kuyruğumun üstünden kalkabilirsin,” dedi Clay’e.

“Hadi gidip saklanacak bir yer bulalım,” dedi Clay ayağa kalkarken. “Aa, belki yiyecek bir şeyler de arayabiliriz. Aç mısın? Ben açım.”

“Çok şaşırdım,” dedi Glory gülerek. “Meyveden dışın-
de kalan artıklarla bir öğün daha geçirebilirsin.”

“Biliyorum,” dedi Clay pişman bir tavırla. Dilini kırmızı meyve parçaları yapışmış beyaz dişlerinde gezdirdi. “Ama keşke bir inek ya da koyun yiyebilseydim.”

“Üzgünüm,” dedi Glory. “O hayvanları burada bulabileceğini hiç sanmıyorum.” Kanatlarını açıp geniş, gri ağacın alçak dallarına zıpladı. Mor çiçeklerle bezenmiş sarmaşıklar ağacı boydan boya sarıyordu ve geniş gövdenin etrafında maymun kuyruğu gibi dolanarak uzayan küçük bir ağaç daha vardı.

İç içe geçen dallar sayesinde düşme tehlikesi geçirmeden uyuyabilecekleri bir yer buldular. Glory sarmaşıkların arasından sütunu gözetliyordu ama hava hızla karardıkça delik gözden kayboluyordu.

Clay'nin hemen yanına ama ona temas etmeden uzanması Glory'yi sevindirmişti. Acaba diğer YağmurKanatlar da mı dokunulmayı sevmiyordu, yoksa bu sürekli vuran üç gardiyan tarafından yetiştirilmesinden kaynaklanan ona özel bir durum muydu?

Dürüst olalım, diye düşündü kendi kendine. Webs bana hiçbir zaman zarar vermedi. *Sadece diğer ikisinin istediklerini yapmalarına izin verdi.*

Kestrel ve Dune her öfkelenişinde, savaşta bir terslik çıktığında, biri dövüş eğitimi verirken başarısız olduğunda, herkese yetecek kadar yemek kalmadığında, kehanette GökKanat yazmasına rağmen ellerinde bir YağmurKanat olduğunu hatırladığında, pençelerin ya da kuyrukların ilk hedefi Glory oluyordu.

Neyse, diye düşündü. *Artık özgürüm. Kestrel ve Duna da öldü.* Boynuna dolanan tembel hayvanı okşadı. Tembel hayvan hafifçe ötüp pençesine sarıldı.

“Kendi yurdunda olmak nasıl bir şey?” diye fısıldadı Clay bir süre sonra. Sadece karaltısı görünüyordu.

Glory kuyruğunu dala doladı. Kuluçkaya gittiğinden beri bunu düşünmemeye çalışıyordu. *Kendime yapmamam gerektiğini söylediğim şeyi yaptım. Ümitlendim ve hayal kırıklığına uğradım.*

“Kendimi pek kendi yurdunda gibi hissetmiyorum,” dedi sessizce. “Güneşlenme vakti mükemmeldi, buradaki meyveleri de seviyorum ama diğer ejderler... Bilmiyorum, biraz tuhaf geliyor. Benim gibi olacaklarını düşünmüştüm; ama çok farklıyız.”

Clay kanatlarını oynattı. “Ben de aynı şeyi düşünmüştüm,” dedi. “Gardiyancıların ve parşömenlerin YağmurKanatlar hakkında yanıldığını düşünüyordum çünkü sen sıkıcı ve tembel bir ejder değilsin. Ama sanırım diğerlerinden farklısın.”

“Belki de değilim,” dedi Glory. “Biraz daha güneşlensem onlar kadar tembel olurum.” Tekrar Gök Krallığı’nı, güneş altında tüm gün uyumanın büyüleyici etkisini hatırladı.

“Bundan emin değilim,” dedi Clay. “Tüm YağmurKanatlar aynı değil. Nerede büyüdüğünün bir önemi yok.”

Merak ediyorum, diye düşündü Glory. *Farklı olsam da ne önemi var ki?* “Kehanete dahil olacak kadar farklı değilim,” dedi. “Hâlâ bir GökKanat değilim.”

“Zaten biz de bir GökKanat istemiyoruz,” dedi Clay sert bir tavırla. “Bundan sonra ne yapacağımı hiç düşündün mü? Hepimiz Blaze’i aramaya gidersek... Burada kalmak istemiyorsun değil mi? Kabilenle?”

Hiçbir fikrim yok.

“Şşşt,” dedi Glory birden. “Dinle.”

İkisi de sustu.

Gece ormandan tuhaf sesler yükseliyordu. Kuytulara gizlenen kuşlar ötüyordu; dallar sanki üzerine rüzgârdan hayvanlar varmış gibi sallanıyordu. Şelalede de Glory’nin kurbağalardan geldiğini düşündüğü uğultular vardı.

Ama şu an duydukları başka bir şeydi. Dev adımlarla yavaşça yürüyen bir şey.

Şlap. Şlup. Şlap. Şlup.

Tembel hayvan Glory’nin boynuna sıkıca sarıldı. Titriyordu. Pullarının korkudan yeşile döndüğüne emindi ve siyah kalabilmek için tüm gücüyle uğraşması gerekiyordu.

Bir şey havayı koklayıp homurdanıyordu.

Şlap. Şlap.

Gölün kıyısındaydı. Bir süre hareket etmedi. Glory görmeyi düşündüğü dev canavara mı yaklaşıyordu?

Çatırt şaap şaap.

Sesler bir süre daha devam etti ve sonra aniden durdu.

Şlap. Şlup. Şlap. Şlup.

Ve yaratık aniden tekrar durdu. Glory dikkat kesilip dinledi; ama ormanda ne bir ayak sesi ne de çıtırdayan dalların sesini duyuyordu. Ses çok yakın bir yerde ortadan kaybolmuştu.

Sanki deliğine geri dönmüş gibiydi.

Uzun bir süre ikisi de çıt çıkarmadı. Sürünerek ilerleyen şeyin yeterince uzaklaştığından emin değildiler. Glory mümkün olduğunca sabit durmaya çalıştı; hatta bacakları ağrımaya başladığında bile hiç kıpırdamadı.

Bir türlü geçmek bilmeyen dakikalardan sonra, Clay'in sessizce horladığını işitti. O da kanatlarını kıvrıp uyumaya çalıştı. Ama her duyduğu sesle kalbi hızla çarpmaya başlıyordu ve tüm gece bir türkü uykuya dalamadı.

Nihayet yaprakların arasından güneş ışığı tekrar süzülmeye başladığında derin bir nefes aldı. Oturdu, yorgun gözlerini ovuşturdu, gölü ve sütunu inceledi.

Ölü tembel hayvan ortadan kaybolmuştu. Geriye birkaç tüy parçası ve yerde duran birkaç kanlı yaprak kalmıştı.

Diğer ejderler gelene kadar Glory pullarındaki tüm yeşil izleri silmeyi başarmıştı. Yanına geldiklerinde gri benekli kanatlarıyla onları bekliyordu. Sunny, Clay'i görür görmez boynuna sarıldı.

“Webs nasıl?” diye sordu Clay.

Tsunami alaycı bir tavırla güldü. “Bu kedini doktor sanan ejderlerin burkulmuş bir kanattan ya da incinmiş bir pençeden daha ciddi bir şeyi tedavi ettiğini sanmıyorum,” dedi. “Yaraya bakıp fısıldaşmaktan başka bir şey yapmadılar.”

“Ama iyileşeceğine eminim,” dedi Sunny. “YağmurKanatlar elinden geleni yapıyor.” Arkasına dönünce Tsunami'yi gözlerini devirirken yakaladı. Bunun üzerine Sunny kaşlarını çattı. “Gerçekten.”

“Sunny, sen her zaman herkesin elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünüyorsun,” dedi Tsunami.

Küçük KumKanat hafifçe ateş püskürterek homurdandı. “Ne var yani? Öyle işte. Neden yapmasınlar ki?”

“Evet, tatlım,” dedi Tsunami onu kırmadan.

“Selaam!” diye araya girdi bir ses. Pembe ejder ağaçların

arasından çıkıp diğerlerinin yanına geldi. Jambu herkese gülümseyip selam verirken Glory geri zıplayıp boynunu kabarttı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bugün burada toplanma sebebinizi öğrendim ve eğlenceli olacağını düşündüm,” dedi neşeyle. “Bugün tatil yapıp size yardım etmek istedim. İki kardeş bir arada! Harika değil mi?” Başını kaldırıp arkasındaki deliğe bakmaya çalıştı. “Ah, ne kadar korkunç! Ormanın bu tarafında olmak çok tuhaf. YağmurKanatlar’ın çoğu göle yaklaşmaya çekinir. Ama sanırım kimse esrarengiz bir delikten bahsetmemiştir. O zaman planımız nedir?”

“Ben içeri giriyorum,” dedi Glory. “Herkes burada bekliyor. Plan bu.”

Bu plan kimsenin hoşuna gitmemiştir. Tsunami içeri ilk giren ejder olmak istiyordu, Clay birlikte girmek istiyordu. Starflight ise hâlâ hiç girmemeyi tercih ediyordu. Jambu bile içeri giremeyeceği için söylenmeye başlamıştı.

Glory kuyruğunu pençelerinin üstüne koyup herkesin susmasını bekledi.

Sunny yanına sokuldu. “Orta yolu bulabiliriz,” dedi Sunny sessizce. “Yanına birini alabilirsin. Ateş püskürten, karanlıkta sana yardım edecek birini.”

Ne yazık ki Sunny haklıydı. Glory’nin karanlıkta tek başına içeri girme fikrinden çok hoşlandığı söylenemezdi. Üstelik haklıydı; uzunluğunu ve yolunu bilmediği bir tünele girecekti.

“Yani belki...” diye söze girdi Sunny.

“Tamam!” diye bağırdı Glory diğerlerini susturarak. “Tamam, başka plan yapıyorum. Clay’le önden girip içeri bakacağız.”

Sunny hayal kırıklığına uğradı. Glory nedenini bilmiyordu; KumKanat ne derse onu yapıyordu.

“Peki ya ben?” dedi Tsunami pullarını kabartarak.

“Sen sarmaşığın dışarıdaki ucunu tut,” dedi Clay. “Sarmaşığı, üç kere bağırırsak başımız derde girdi demektir. Hemen bizi geri çek. Eğer geri çekemezsen içeri gir ve bizi kurtar.”

Glory omuzlarına bağlı bir sarmaşıkla içeri girme fikrini beğenmemişti ama çoğunluğa uymak zorundaydı. Starflight düğümleri sıkılaştırırken tembel hayvanını Sunny’ye verdi.

“Al bakalım,” dedi. “Ben yokken Silver’a göz kulak olur musun?”

“Ayy,” dedi Sunny neşeyle. “Ne güzel bir isim.”

Aslında Glory bunu dışından söylemek istememişti. Arkadaşlarının bu tuhaf hayvanı sevdiğini fark etmesini istemiyordu. “Ona istediğin gibi seslenebilirsin,” dedi.

“Hırrg,” diye karşı çıktı tembel hayvan; ama Sunny’nin sırtına atlarken hâlimden memnun görünüyordu. *KumKanat pullarının sıcaklığı hoşuna gidecektir*, diye düşündü. Peki ya bana geri dönmek istemezse? Kanatlarını silkti. Onu da Sunny düşünün.

“Hadi gidip şu canavarı yakalayalım,” dedi Clay’e.

Clay, “Unutma, üç kere çekince,” dedi Tsunami’ye. Omuzlarını doğrultup Glory’yle sütuna doğru yola koyul-

du. Dün geceki o korkunç yaratıktan gelen sesleri onun da hatırladığını biliyordu. Bu konudan kimseye bahsetmeme konusunda Glory onun sözünü dinlediği için mutluymuştu. Starflight'ın şimdiden onları deliğe sokmamak için yeterince bahanesi vardı.

“İlk ben gireyim,” diye fısıldadı Clay. “Sana yolu aydınlatırım.”

Glory isteksizce teklifini kabul ederken Clay karanlığa doğru ilerledi. O da kuyruğunun hemen dibinden Clay'i takip etti.

Clay ateş püskürtünce önlerinde hemen sağa dönen bir tünel gördüler.

“Bu imkânsız,” diye fısıldadı Clay. “Bu tünel sütundan çok daha uzun. Ve yere doğru inmiyor...”

“Belki de büyüdür,” diye bir tahminde bulundu Glory. “Bir animus büyü olabilir.” Glory bu tünele başka bir açıklama getiremiyordu. Eğer animus ejderlerle benzer güçlere sahip esrarengiz yaratıklar yoksa tabii.

Dört yaşındayken animus ejderler hakkındaki tüm hikâyeleri okumuştum. Onlardan biri olmak ve Dune'un yemeğine büyü yapıp onu öldürmek istiyordum. Elbette animus ejder olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Deniz Krallığı'nda Tsunami'nin kardeşi Anemone'dan büyüün etkilerini öğrendikten sonra böyle bir güce sahip olmadığı için sevinmişti.

Her nesneyi etkin altına alabiliyorsun, diye düşündü Glory. *Ama bir yandan da ruhunu teslim etmek zorundasın.*

Clay'i sıkıştırarak tünelden inmeye devam etti. Burnu Clay'in kanatlarına sürtünecek kadar yakınındaydı.

“Parşömenlerde yıllardır hiç animus ejder görülmediği yazıyor sanıyordum,” dedi Clay başını kaşıyarak. “Ama Kraliçe Coral’ın kızlarını ve bu tüneli düşünecek olursak sanırım yanılıyorum.”

“Hayır, parşömenlerde öyle yazıyordu. Ama bu GeceKanatlar’ın yazdıklarında,” dedi Glory. “Animus ejderlerin güçleri GeceKanatlar’dan çok daha havalı olduğu için onları çekemiyorlar. GeceKanatlar tek büyü yeteneğine sahip ejder türü olmak için yanıp tutuşuyor. Belki de yalan söylemişlerdir.”

“Ya da DenizKanat kraliyet ailesinde olup bitenlerden haberleri yoktu,” dedi Clay. “Belki de animus ejderler savaş gibi durumlarda kötüye kullanılmasın diye güçlerini gizliyordur.” Bir kez daha ateş püskürttü ve birkaç adım sonra yolun sağa döneceğini gördüler.

“Bu tünele bir animus ejderin pençesi değmemiş olabilir,” dedi Glory. “Belki de böyle büyüler yapabilen başka bir tür yaratık vardır.”

Clay cevap vermedi; ama Glory kanatlarının ürperdiğini fark edebiliyordu.

Dönmeden hemen önce Glory köşeden başını uzatıp etrafı kontrol etti. Clay ateşini kullanmadan tünelin bir daha sola döndüğünü ve oradan bir ışık geldiğini gördü.

Sonraki köşeye gidip etrafa baktılar.

Önlerindeki uzun tünelin ucunda onları gün ışığı bekliyordu; fakat ışık ormanın derinlerinden gelemeyecek kadar parlak gibi görünüyordu.

Clay ve Glory birbirine baktı.

“Bir hata mı yaptık?” diye fısıldadı Glory. “Tünelin çok daha uzun olduğunu düşünmüştüm. Ve içeride bir canavar olduğunu.”

“Oradan gelmiş olmalı,” dedi Clay başıyla tünelin çıkışını göstererek.

Gizli girişler arayarak tünelde ilerlediler; fakat bulamadılar. Sadece ışığa uzanan dümdüz bir yol vardı ve sona yaklaştıkça parlaklıkta görmek gitgide zorlaşıyordu.

Glory tünelin sonuna gelince şaşkınlıkla bakakaldı. Çıkışta omuz yüksekliğinde bir kum yığını vardı. Kum u kazıp kendine bir delik açtı ve oradan kafasını çıkardı.

Güneş vuran güneş ışığı GökKanat Krallığı'ndakinden ve ormandakinden çok farklıydı. Hava çok kuruydu; vücudundaki tüm nemi alıp götürüyordu ve hiçbir esinti yoktu.

Kum taneleri pençelerinin arasından süzülüyordu. Gözleri parlaklığa alışınca, her yerin göz alabildiğine kumla kaplı olduğunu fark etti. Hiç ağaç yoktu. Gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu. Hava ölüm kokuyordu. Görünürde çölden başka hiçbir şey yoktu.

Clay de yanına gelip burnunu dışarı çıkardı.

“Ayy,” dedi.

Glory birden bir ses işitti. Gökyüzünde bir çift ufak gölge hızla onlara doğru yaklaşıyordu.

“Saklan,” dedi Glory. Bir yandan Clay'i tünele itiyordu. Omuzlarındaki ipten kurtularak delikten çıkmayı başardı. Pençelerini kuma uzatıp pullarına odaklandı ve pulları hızla açık kahverengiye dönüştü. Kamufle olduktan sonra yaklaşan iki ejdere baktı.

Gitgide alçalan iki KumKanat geliyordu. Glory onları gördüklerini düşünüp korkuya kapıldı. Ama başlarını bile eğmeden hızla geçince KumKanatlar'ın daha ileriye uçtuğunu fark etti.

Dikkatle birkaç adım daha ilerleyip arkasına döndü.

Delğin bu tarafı kaktüslerle çevrelenmiş bir kum tepesiyle gizlenmişti. Kaktüsler, köpek dişleri kadar sivri dikenleriyle yetişkin bir ejderin yarısı boyundaydı. Dikenlerin arasında birkaç beyaz çiçek filizlenmişti.

Kaktüslerin ardında, kum tepesi dev bir binaya doğru iniyordu. İki KumKanat binanın çevresinde süzülüp kumtaşı duvarların ardında gözden kayboldu. Glory hiçbir pencere göremiyordu. Bina, dışarıdan bakınca çöle düşen dev bir tuğla gibi görünüyordu.

Bir saniye, diye düşündü. Duvarların üstünde belirli aralıklarla dizilmiş küçük koyu gölgeler vardı.

Gözlerini kısıp iyice baktı. Gördüğü şey... Ama bu imkânsızdı.

Birden dehşete kapılıp gözlerini kapattı. Yanlış görmüyordu. Bu yer hakkında okuduğu parşömeni anımsadı.

Koyu gölgeler ejder kafalarıydı. İdam edilen ejderlerin kafaları, kurallara uymamaları durumunda başlarına neler gelebileceğini ejderlere hatırlatmak için duvara asılıyordu. Parşömenlerde yazıldığına göre kokuları kilometrelerce yayılıyordu.

Glory nerede olduğunu şimdi anlamıştı.

Kum Krallığı'nda, Burn'ün kalesinin önündeydi.

Queen
Carminé's
Palace

PY

Queen Lagoon's
Island Palace

İKİNCİ BÖLÜM

KUM, BUZ VE DUMAN

Queen Crane's
Palace

Rainforest Kingdom

Burn'ün kalesi eskiden KumKanat Sarayı'ydı. Her şey burada başlamıştı. Glory kuma uzanıp kaleye bakarak Webs'in ona verdiği tarih derslerini hatırlamaya çalıştı.

On sekiz yıl önce Kraliçe Oasis, KumKanatlar'ı buradan yönetiyordu. Üç kızı Burn, Blaze ve Blister'dan parşömenlerde ara sıra dipnotlarda bahsediliyordu. Oasis yaşlı, acımasız, kurnaz bir kraliçeydi ve büyük bir servete sahipti. Yıllarca kimsenin ona meydan okuyamayacağını düşünülüyordu.

Ve elbette hiç kimse sıska bir leş yiyicinin mücevher peşinde koşarken onu öldüreceğini düşünmüyordu ama beklenenin aksine olay tam olarak böyle gelişmişti.

Kraliçenin serveti gittikten sonra üç kardeş diğer kabileleri de aralarındaki güç savaşına sürükledi. On sekiz yıl süren bir katliam. Glory kuyruğunu salladı ve pullarını kum renginde tutmaya odaklandı.

Burn, diğer iki kardeşini kovup saraya yerleşmiş. Parşömenlerde yazdığına göre, Blister ve Blaze, Burn onları öldüremeden kaçmayı başarmış. İkisi de Burn'ü tek başına yenemeyeceğini bildiğinden gidip diğer kabilelerden yardım istemiş.

Kraliçe Oasis'in zamanında saray böyle değilmiş. Dış taraftaki kalın duvarları ve ejder kafalarını Burn sonradan eklemiş.

Glory, Burn'ün şu an kalede olup olmadığını merak ediyordu. Belki de Glory'nin Kraliçe Scarlet'a yaptıklarından sonra Gök Krallığı'nı elinde tutmaya çalışıyordu.

Asıl sorulması gereken soru şuydu: Acaba Burn bu gizli geçitten haberdar mıydı? Ve Burn'ün kayıp YağmurKanatlar'la bir ilgisi var mıydı?"

Clay, "Glory," diye tısladı delikten. "Neler oluyor?"

Glory kayarak tepeden indi. "Kum Krallığı'ndayız," dedi. "Buraya neden ve nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şuradaki şey ne?" diye sordu Clay kuzeyi işaret ederek.

Glory arkasına dönünce gökyüzünde uçan bir grup ejder gördü. Pulları güneş ışığında parladığından o kadar uzaktan bile uçanların açık mavi ve beyaz BuzKanatlar olduğunu görebiliyordu. Rotalarına bakılırsa, Gök Krallığı'ndan kuzeydeki buzla kaplı yarımadalarına dönüyor gibi duruyorlardı.

"BuzKanatlar," dedi Glory. "Buz Krallığı'ndan çok uzakta değiliz." Bu sıcakta zor olsa da, yeraltı mağarasının duvarındaki haritadan Buz Krallığı'nın konumunu anımsadı.

"Ah," dedi Clay neşeyle. "O zaman gidip Blaze'i bulabiliriz."

"Yaşasın," dedi Glory. Diğerlerinin Blaze'i iyi bir kraliçe adayı olarak gördüğünü biliyordu. Ama Blaze hakkında

okuduklarını düşündükçe Glory bu konuda çok ümitlenmemeye çalışıyordu.

Acaba Blaze'in ya da BuzKanatlar'ın ormana giden bu çeşitle bir ilgisi var mıydı?

Ama gecenin ortasında sesini duydukları o şey nereye gitmişti?

"Tamam. Hadi gidip diğerlerine haber verelim," dedi.

"Ama bu kesinlikle imkânsız," dedi Starflight neredeyse bininci kez. "Buradan Kum Krallığı'naa gidebilmek için tam yarım dünya yol kat etmek gerekir. Üç ay aşkına, dağların diğer tarafından bahsediyoruz. Ormanda bir tünele girip oraya gitmeniz imkânsız."

"Git de kendin gör," dedi Glory. "Gerçekten. Birileri burası ve KumKanat bölgesi arasına gizli bir geçit yapmış." Ormanın serinliğinin verdiği mutlulukla kuyruğunu şelaleye soktu. Pulları ateşten geçmiş gibi hissediyordu. Silver, Glory'nin pençesine oturup patisiyle Glory'nin bacağına su sıçratıyordu.

"Ama neden?" dedi Tsunami. "Kim neden böyle bir şey yapsın ki?"

Bu sorunun cevabını Glory de bilmiyordu. Ara sıra buraya gelip buldukları tembel hayvanları mı yiyorlardı? Bu çok saçmaydı. YağmurKanatlar'ı kaçırmak ise daha da saçma bir açıklamaydı.

"KumKanatlar'ın buradan gelip ÇamurKanatlar'a saldırıyor olabilir mi?" diye sordu Sunny tereddütle. "Belki de o askerleri bir KumKanat öldürmüştür."

"Bunu çok daha kolay halledebilirler," dedi Tsunami.

“KumKanatlar’da bir animus ejder varsa, direkt ÇamurKanat bölgesine giden bir geçit yapabilir.”

“Hâlâ bu geçidin kayıp YağmurKanatlar’la bir ilgisi olduğunu düşünüyorum,” dedi Glory. “Ama nasıl bir ilgisi olduğunu bir türlü çözemiyorum. Buraya kazayla girmiş olsalar geldikleri gibi geri dönerlerdi. Eğer kaçırıldılarsa... KumKanat ve BuzKanatlar birkaç YağmurKanat’ı neden kaçırsın ki?”

“Burn koleksiyon yapmaktan hoşlanır,” dedi Starflight parşömenleri anımsayarak.

“Ama Kraliçe Scarlet beni Gök Krallığı’nda sergilediğinde yüzündeki ifadeyi gördünüz,” dedi Glory. “Burn daha önce bir YağmurKanat görmemiş gibiydi. Ve Burn güzel şeyleri değil, korkunç ve tuhaf şeyleri sever... Ziyarete geldiğinde Kraliçe Scarlet’in ona verdiği hediyeyi görmediğiniz için hepimiz çok şanslısınız. Ejdere bezesin diye sırtına yarasa kanadı dikilmiş ölü bir timsah.” Pulları ürperdi. “İğrenç bir şeydi. Ama Burn bu hediyeye bayıldı.”

Tsunami, “Ve sen de bu geçit hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Jambu’ya.

Glory’nin kardeşi şaşkın bakışlarla parlak kanatlarını kaldırdı. “Bu geçidi YağmurKanatlar’ın yapmadığına eminim,” dedi. “Neden ormandan çıkmak isteyelim ki? Burada yaşamak bir harika.”

“Kaybolmadığınız sürece evet. Kaybolursanız yandınız; çünkü hiç kimse sizi aramaz,” dedi Glory.

“Şey, belki,” dedi Jambu bu sıradan bir sorunmuş gibi. “Ama geri kalanlar için yine de her şey harika.”

Glory onu ısırса pullarının dönüŖeceđi rengi düşünüyordu.

“Sizde hiç animus ejder var mı?” diye sordu Starflight.

“O ne?” dedi Jambu.

“Her neyse,” dedi Glory. “KumKanatlar hiç sizi ziyarete geliyor mu? Ya da ormanda hiç KumKanat gördünüz mü?”

Jambu başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. KumKanatlar’ın nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum,” dedi.

“Benim gibi,” dedi Sunny. “Az çok.”

“Ama parşömenlerdeki resimlerini gördün, değil mi?” diye sordu Starflight.

“Parşömenler,” dedi Jambu. “Tam olarak...”

Starflight o kadar şaşırılmıştı ki, yüzünde biri ona nefes almanın gerçekten gerekli olup olmadığını sormuş gibi bir ifade belirdi. “Hiç parşömeniniz yok mu?” dedi şok içinde. “Okumuyor musunuz? Gerçekten hiçbir şey mi okumuyorsunuz?”

Jambu özür diler bir tavırla omuz silkti. “Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi.

Starflight bir süre oturup başını kanatlarının arasına aldı.

Clay, Jambu’ya KumKanatlar’ı anlatırken Glory kuyruğunu kıvrıp bekledi. YağmurKanatlar hakkında öğrendiği her yeni şey onu kabileden biraz daha soğutuyordu. Sınırlarının ötesinde ne olduğunu umursamayan, parşömenleri olmayan bir kabile. En azından dünyanın geri kalanıyla ilgilenebilirlerdi. Tüm YağmurKanatlar’ı sorguya çekmek istiyordu.

“Hayır, pek tanıdık gelmedi,” dedi Jambu. “Daha önce diğer kabilelerden gördüğümüz ziyaretçilerin hepsi ona benziyordu. “Clay”i işaret etti. “Genelde kaybolduklarından ormana geliyorlar ve buradan bir an önce uzaklaşmaya çalışıyorlar.”

“Belki de onu yok etmeliyiz,” dedi Sunny beklenmedik bir şekilde.

Hepsi dönüp ona baktı. Islak zeminde birkaç adım attı. “Geçitten bahsediyorum. Burada olmasının iyi bir sebebi olamaz, değil mi? Burn’ün her an oradan çıkabileceği düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor. Ve YağmurKanatlar kayboluyorsa... Geçidin neden yapıldığı kimin umurunda? Sütunu yıkabilir ya da tüneli ağaçla doldurup yakabiliriz.”

Glory şaşkınlıkla bakakaldı.

Aslında söyledikleri mantıksız değildi. Bu geçitte bir terslik vardı. Geçidi yıkmak problemi çözebilirdi ama Glory bu işin peşini bu kadar kolay bırakmak istemiyordu. Buraya neden geçit yapıldığını öğrenmek istiyordu.

Söze ilk Tsunami girdi.

“Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Bu işin arkasında birileri varsa, geçidi yıkmak onları durduramayacaktır. Şu an geçidin varlığından haberdarız.”

“Peki ya kayıp YağmurKanatlar diğer tarafta ve hayatlılarsa?” dedi Clay. “Hâlâ onları kurtarabilme şansımız varsa?”

“Ah,” dedi Sunny. “Haklısın.”

“Ben Burn’ün sarayına gitmeyeceğim,” dedi Starflight hemen. “Asla.” Tepedeki maymunlardan biri bir fındık düşürünce Starflight korkuyla zıpladı.

“Gerekirse ben giderim,” dedi Glory. Kayıp Yağmur-Kanatlar’ı kurtarmak onun görevi olmalıydı. Hâlâ hayat-talarsa, tüm kabilenin ahmak olduğunu düşünmesine rağmen geri dönmelerine yardım etmeliydi.

“Fakat Burn’ün bu işin içinde olduğundan emin değiliz,” dedi Starflight. “BuzKanatlar da olabilir. Biraz daha bilgi toplamalıyız. Kalede ve Buz Krallığı’nda casusluk yapabilir, planlarını gözlemleyebilir, tüneli inceleyebiliriz...”

Birden Starflight’ın arkasındaki ağaçtan fındıktan daha büyük bir şey yuvarlandı. Parlak yeşil ejder hızla yanından geçip deliğe dalında GeceKanat çığlık atıp kenara çekildi.

“Hey!” diye bağırdı Glory.

“Mangrove’du,” dedi Jambu. “Burada ne yapıyor?”

“Orchid’i arıyor.” Glory, Silver’ı yanındaki ağaca bıraktı. “Burada bekle,” dedi tembel hayvana. Kanatlarını açıp Mangrove’un ardından tünele girdi.

“Mangrove!” diye bağırdı kuyruğu köşeye çarparken. “Geri gel! Plan yapmaya çalışıyoruz! Seni aptal ejder,” diye ekledi sessizce. Sevdiği tek YağmurKanat bile ahmağın tekiydi.

Tam son köşeden dönerken Mangrove parlak çöl güneşinde gözden kayboldu. Glory ona yetişip gözleri güneşe alışana dek Mangrove havalanıp var gücüyle uçmaya başlamıştı. Bir süre sonra pulları renk değiştirdi gökyüzünün mavisine karışıp kayboldu.

Glory öfkeyle kanatlarını çırpı ve iç çekip yere oturdu. Arkadaşları tek tek tünelden çıkageldi.

“Ah, üç ay aşkına,” dedi Tsunami güneş pullarına vururken. “Burası korkunç bir yer.”

Sunny kanatlarını iyice açıp yüzünü güneşe döndü. “İnanılmaz,” diye fısıldadı.

Starflight şaşkınlıkla etrafa bakındı. “Haklısın,” dedi Glory’ye. “Buna inanamıyorum. Gerçekten Kum Krallığı’ndayız.”

Hemen arkalarından Jambu belirdi. “Mangrove nerede?” diye sordu.

“Acaba Burn’ün kalesine mi gitti?” dedi Starflight uzak-taki saraya bakmaya çalışırken.

Glory başını iki yana salladı ve kuzeyi işaret etti. “Hayır,” dedi. “Kaleyi fark ettiğini bile sanmıyorum. Sanırım Buz Krallığı’na gidiyoruz.”

“Bu güvenli değil!” diye bağırdı Starflight. “Hem de hiç. Kraliçe Glacier’e direkt teslim olmakla aynı şey.”

“Hemen yanındayım,” dedi Glory. Bunun üzerine duraklayan Starflight diğerlerine yetişmek için daha hızlı kanat çırpmaya çalışırken Starflight gülümsedi. Durumun komikliğinin yanı sıra, bu kadar iyi kamufle olabildiğini görmek hoşuna gitmişti.

Kardeşinin keyfi yerinde gibiydi. Glory kuzeye doğru uçarken uçsuz bucaksız maviliğe bakındı.

“Jambu?” dedi.

“Hâlâ buradayım,” dedi sol taraftan gök mavisi ejder.

“Gerçekten bizimle gelmek zorunda değilsin,” dedi tekrar. Kaktüslerin olduğu yere gitmek yarım gününü alacaktı; ama Jambu yine de hava kararmadan geri dönebilirdi.

“Hayır,” dedi. “Güneşlenmekten çok daha güzel! Beni güneş ışığına sarıp içime muz doldurmuşlar gibi hissediyorum. Eminim kabiledeki diğer ejderler de tüneli geçip kumda güneşlenmeyi çok isterdi.

Glory, Burn’ün kalesinin yalnız birkaç kilometre ötesi-

ne birden gelip sere serpe uzanan yüzlerce YağmurKanat olduğunu hayal etti ve irkildi.

“Bu gerçekten korkunç bir plan,” dedi. “Burası hiçbir ejder için güvenli değil.”

“Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum!” diye bağırdı Starflight diğer taraftan.

“YağmurKanatlar için de mi?” dedi Jambu neşeyle. “Bizim ne yaptığımızı kimse umursamaz ki.”

“Savaş henüz bitmiş değil,” dedi Glory. “Ve bazı krallıklara gerçekten hiç güvenmemek gerek. Böyle bir durumda ne yaparlardı bilmiyorum ama sorunlarını dostça çözmeyecekleri kesin.”

“Neden?” diye sordu Jambu.

Bunu soracak kadar aptal olduğun için. “Çünkü birçok ejderin doğasında dostluk yok,” dedi. “Biz dövüşmek ve parçalamak için yaratılmışız.”

“Gerçekten mi?” dedi Jambu. “Biz öyle değiliz.” Kuyruğunu sallarken havada hafif bir dalgalanma oluşuyordu.

“Ama olmalısınız,” dedi Glory. “Bir gün diğer kabileler size saldırırsa kendinizi korumanız gerekebilir. BuzKanatlar’a gidince çok dikkatli ol. Sakın gerçek kimliğini ortaya çıkarma.”

“Tamam tamam,” dedi. “Küçük kardeşimin boş yere benim için endişelenmesi çok tatlı.”

Glory gözlerini devirdi. Neden umursuyordu ki? Kabilesinin saçma şeyler yapmak istemesi onu neden etkiliyordu?

Fakat ormanda kalmayı planlıyorsa işler değişirdi.

Ama YağmurKanatlar'la kalmazsa nereye gidebilirdi? Diğer ejderlerin peşine takılıp dahil olmadığı kehaneti mi gerçekleştirecekti? Peki ya savaş bittikten sonra? Clay'in ÇamurKanatlar'la yaşayan kardeşleri vardı. Tsunami çılgın annesi dışında Deniz Krallığı'nı çok sevmiştii. Yine de bir gün geri dönüp taht mücadelesi verebilirdi. GeceKanatlar da her zaman Starflight'ı kanatlarını açıp aralarına alırdı.

Glory bakışlarını Sunny'ye çevirdi. Küçük KumKanat yorgun ama bir o kadar da yoluna devam etmeye kararlı görünüyordu. Acaba bir yere uyum sağlayabilir miydi? Kuyruğunun ucundaki zehirli iğnesi olmadığından tuhaf görünümlü bir KumKanat'tı. Ejderler kehaneti gerçekleştiren savaş sonlandırırrsa acaba onu isteyen birileri olur muydu?

KumKanatlar için harika bir kraliçe seçeceklerine emindi. Kraliçe elbette Sunny'yi kabul ederdi. Üstelik Sunny'yi sevmeyen hiç kimse yoktu.

Glory başını iki yana sallayıp pençelerini gerdi. Plan yapmakta aceleci davranıyordu. *İlk önce Mangrove'u bul ve eve gönder. Sonra kayıp YağmurKanatlar'ı onları kaçıranları bul. Sonra kehanet ejderleri görevinin başına geçtiğinde onlara katılabilirsin. Gerisini daha sonra düşünürsün.*

"Ama biraz durup kestirsek hiç fena olmaz," dedi Jambu.

"O kadar zamanımız yok," dedi Glory. Sonuçta Mangrove bir YağmurKanat olduğundan aptalca bir karar verip biraz kestirmiş olabilirdi ama bundan emin olamazlardı. "Hava hep böyle olmayacak, yarın da Buz Krallığı'nda olacağız. Orada dondurucu bir soğuk olacak."

“Bir şey olmaz,” dedi Jambu umursamaz bir tavırla.

Hava şimdiden soğumuştü ve çöldeki kumlar yerini kuzeye gittikçe yükselen çorak, kayalı tepelere bırakmıştı. Glory, Sunny’nin geride bıraktıkları çöle hüüzünle baktığını gördü.

Starflight haklıydı; yaptıkları pek de güvenli değildi. Glory ve Jambu kamufle olmuştu ama bir ÇamurKanat, bir GeceKanat, bir KumKanat ve bir DenizKanat’ın BuzKanat bölgesine doğru uçması hiç normal değildi. Kehanet ejderleri olduklarını söylememe kararı almışlardı ama oraya böyle gitmek üzerinde *İşte buradayız! Bizi esir alın!* yazan bir pankart taşımak gibiydi. Glory hâlâ arkadaşları buraya tek başına gelmesine izin verseydi her şeyin daha iyi olacağını düşünüyordu. Mangrove’u tek başına geri getirebileceğinden emindi.

Neyse ki yolda hiç BuzKanat askerine yakalanmadılar. Bir ara Sunny birinin geldiğini işitti ve hep birlikte kayaların arasına saklandılar ve yere inince Glory, pençelerinin arasında bir şeyin çıtırdadığını fark etti.

“Bu kar mı?” diye sordu Clay yerdeki çamuru dürterek.

“Hayır,” dedi Starflight bilmiş bir tavırla. “Donmuş çamur. Burada bu gece gerçekten çok üşüyeceğiz.” Rüzgâr gelmesin diye alçak bir tepenin eteklerine yerleştiler; ama yerden gelip tüm bedenini donduran soğuk Glory’yi şimdiden üşütmüştü.

“Ve ateş yakmamalıyız,” dedi Tsunami üstünlük taslayarak. “Görülmememiz gerek.”

“Sunny’nin yanında ben yatarım,” dedi Clay. Birbir-

lerine bakıp gülümsediler. Tek ısı kaynakları Sunny'nin sıcak pullarıydı. Glory bile geceyi donmadan geçirebilmek için Sunny'ye sokulmaya katlanmak zorundaydı.

Glory, Clay'in şaka yaptığını biliyordu. Clay, rüzgârı engellemek için kendini siper edecekti. Ama Clay'in sözlerinin Starflight'ı üzdüğünü fark etti.

Ah, Starflight. Artık bu aşk konusunda gerçekten bir şeyler yapmalısın. Starflight bunu hiçbir zaman söylememiş olsa da, Glory hayatı boyunca Starflight'ın içten içe Sunny'ye âşık olduğunu biliyordu. Sunny'nin bundan haberi olmadığından da emindi ve bu gidişle hiçbir zaman olmayacaktı.

Benim sorunum değil, diye düşündü Glory. Ama hep birlikte uyumaya hazırlanırken Starflight, Sunny'nin kanatlarının hemen yanında uyusun diye köşeye geçti. Clay, Sunny ve Starflight'ın arkasına kıvrıldı. O da Clay'in kuyruğuna olabildiğince yakın bir yere yattı. Jambu da Glory'ye o kadar sokuldu ki, neredeyse kafasının üzerine yatacaktı.

“Off,” diye fısıldadı Glory. “Bana biraz daha kişisel alan bırakır mısın?”

“Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum,” diye fısıldadı Jambu. “Ama çok üşüyorum. Sen de üşüyor musun?”

Glory iç çekti. O da üşüyordu. Jambu'nun bedeni sıcaktı. Ve onun kardeşiydi.

Kıvrılıp rahatsız geçireceği ikinci geceyi kabullenmekten başka bir çaresi yoktu.

Glory güneş doğmadan hemen önce uyandı. Güneş

ufukta silik bir çizgi şeklinde görünüyordu ve mor gökyüzünde hâlâ yıldızlar parlıyordu. Nefes alıp verdikçe, ağzından ateş püskürten ejderlerinki gibi dumanlar çıkıyordu.

Ağzını açıp kanatlarını iki yana yayarak uyuyan Jambu'nun altından sıvıştı. En azından bugün pembe değildi. Pulları gri ve kahverengiyken onu daha çok ciddiye alabiliyordu.

Kendi pullarına bakıp kayaların rengine büründüğünden emin olmak istedi. Pullarının zemindeki parlaklığı dahi alması hoşuna gitmişti.

Tsunami yavaşça homurdanarak bir sağa bir sola dönüyordu. Glory, Starflight'ın çoktan uyandığını fark etti. Yorgun ve şaşkın gözlerle Sunny'nin arkasından ona bakıyordu. Glory kuyruğunu sallayarak uyumaya devam etmesini söyledi ve kanatlarını açıp önlerindeki yolu görebilmek için küçük bir tepeye zıpladı.

İlerisi geçtikleri ve şu an oldukları yere çok benziyordu. Sadece... O gördüğü şey kar mıydı? Glory pullarının rengini değişir değişmez gökyüzüne doğru havalandı.

Bir gece önce etraf karanlık olduğundan karı görememişlerdi; ama önlerindeki yüksek tepeler karla kaplıydı ve gitgide artıyor gibi görünüyordu. Glory ürperdi. Orası daha soğuk olacaktı ve buraya bile katlanmak çok zordu. Bu durum Sunny ve Clay için de zor olmalıydı. Belki Glory tek başına ilerlerken diğerleri burada bekleyebilirdi. Hatta kimseyi tehlikeye sokmamak için şu an yola koyulabilirdi.

Ama ahmak arkadaşlarının onu takip edeceğini ve o yokken başlarını belaya sokacağını adı gibi biliyordu. On-

ları bırakıp gitmek için hepsiyle konuşup ikna etmesi gerekiyordu.

Karla kaplı tepelerin ilerisinde büyük bir şey vardı. Bina gibi bir şey. Ama gördüğü şey Glacier'in sarayı olamazdı; Glory sarayın hiçbir ejderin gitmek istemeyeceği bir yerde, yarımadanın en soğuk ucunda olduğunu biliyordu. Bu bina BuzKanatlar'a ait olmak için fazla güneydeydi.

Glory biraz daha yaklaşınca binanın bacalarından çıkan dumanı gördü.

Duman ateş demek. Yani bunlar BuzKanat değil, diye düşündü. Havada daireler çizerek binayı biraz daha inceledi.

Blaze ve onun KumKanatlar'ı olmalıydı. Glory, Buz Krallığı'nda nasıl hayatta kaldıklarını merak ediyordu. Bunu pek ileri gitmeyerek başardıkları çok açıklı.

Birden aşağıda bir şeyin hareket ettiğini gördü. İyice kamufle olduğunu ümit ederek havada donakaldı.

Arkadaşlarının uyuduğu yere yakın ama onları görmeyecek kadar uzak bir yerde, kayaların arasında bir ejder vardı. Isınmaya çalışıyor gibi ayaklarını yere vurup kanatlarını çırpıyordu.

Acaba Mangrove mu? diye düşündü Glory ejdere biraz daha yaklaşırken. Ejder kamufle olmamıştı ama bir GeceKanat gibi simsiyahtı. Belki de bu rengin onu yeterince sakladığını düşünmüştü.

Sonra ejder ağzından ateş püskürtüp yatacağı yeri ısıttı.

O zaman YağmurKanat değişti. Tek başına BuzKanat bölgesinde dolanan bir GeceKanat'tı.

Bu pek iyiye işaret değil.

Neden burada bir GeceKanat vardı ki? Glory sessizce uzaklaşıp ejderin görüş alanından çıktı. Merakına da karşı koyamadığından saklanmalıydı. Burada sadece BuzKanatlar ve KumKanat dostları olması gerekiyordu.

Gözlerini kapatıp Clay'le arenada dövüşen BuzKanat'ı anımsadı. Zehriyle öldürdüğü ilk ejderi. Başka bir çaresi yoktu; ejder Clay'i öldürmek üzereydi. Ayrıca zehrinin nasıl bir etkisi olduğunu da bilmiyordu. Sadece içgüdüsel olarak bir şeyler yapabileceğini, bir şeyler yapması gerektiğini, yani gizli silahının varlığını hissetmişti.

Starflight zehrenden haberdar olsa bile dağın altında kullanamayacağını söylemişti. Nasıl Clay'in pullarının ateş geçirmez özelliği çamurla arttıysa, Glory'nin de zehrini kullanabilmek için güneşe maruz kalması gerekiyordu.

Glory, bir zamanlar gardiyanları tehdit edebilseydi hayatının ne kadar farklı olacağını merak ediyordu.

Odaklan. Körfezdesin.

Pulları gökyüzü mavisi kar tanelerine benziyordu. Gözleri koyu maviydi. Glory, pullarındaki renk değişimini hissediyordu. En zor kısmı BuzKanatlar'a özgü boynuzlardı.

Odaklanıp boynuna sarkıtlardan yapılmış gibi bir görüntü vermeye çalıştı. Pençeleri BuzKanatlar'ınki gibi kıvrımlı değildi ve kuyruğu BuzKanatlar'a göre biraz kalındı.

Belki de bu kötü bir fikirdi. Belki de buradan asla sağ çıkamayacağım.

Ama hava hâlâ karanlıktı ve bu GeceKanat'ın burada ne işi olduğunu gerçekten bilmek istiyordu.

O zaman, diye düşündü üzülererek. Beni fark ederse onu öldürürüm.

Kulağa hiç eğlenceli bir fikir gibi gelmiyordu.

Tuhaf ejderi gördüğü yere geri gitmeye karar verdi. Bir an onu kaybettiğinden korktu ama sonra siyah pulları karanlığa karışmış bir şekilde yerde yattığını fark etti.

Kendine güvenmelisin. Önemli olan tavrın.

“Hey!” diye bağırdı gürültülü bir şekilde yanına konarken. “Sen kimsin ve burada ne arıyorsun?”

GeceKanat şaşkınlıkla zıplayıp ona baktı. Morrow-seer'dan daha genç ve daha küçük bir ejderdi; ürkerken bile nazik davranmayı başarabiliyordu. Kanatlarındaki gri pullar sabah güneşinde parlıyordu.

“Üç ay aşkına. Sen de nereden çıktın böyle?” diye sordu. Şaşkın bir ifadeyle gökyüzüne bakıyordu.

“Sence?” dedi. “Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Buz Krallığı'nda ne yapıyorsun?”

“Burası Buz Krallığı sayılmaz,” dedi. “Yoksa bunu bilmiyor muydun?”

Öyle mi, diye düşündü. Hatırladığı haritada sınırlar tam belirtilmemişti. Zaten şu an sınırın nerede olduğunu bilmek pek işine yaramazdı.

“Ama yakınsın,” diye gürledi. “Kendini tanı.” Onu dürtebileceği bir mızrağı olsa daha iyi olacağını düşündü.

“Burası bir gün Buz Krallığı’na dahil olacak,” dedi GeceKanat. “Eğer Blaze savaşı kazanırsa. Kraliçe Glacier’e buradan çölün başladığı yere kadar olan bölgeyi alabileceğine dair söz verdi.” Çölün başladığı yeri işaret ederken Glory gözlerini hiç ayırmadan ejdere baktı.

GeceKanat gülümsedi. “Bunları zaten biliyorsundur,” dedi. “Ama tuhaf değil mi? Blaze bu kadar toprak kaybetmeyi göze alabiliyor. Ama iki kabile için de kullanışlı bir bölge değil. Kraliçe Glacier burayı neden almak istesin ki? Sence bu kayaların altında gizli bir hazine mi var? Bence öyle. Belki elmas madeni vardır. Belki de tüm BuzKanatlar bunu biliyor ama Blaze ve KumKanatlar’ına söylemiyor.” Hiç kimsenin aklına gelmeyen fikirler sunup onu aydınlatmış gibi havalı bir bakış attı.

Glory birden korkunç bir hisse kapıldı. GeceKanatlar’ın zihin okuyabildiklerini unutmuştu. *Bazı GeceKanatlar*, diye düzeltti kendini. Starflight’ın böyle bir yeteneği olmadığı kesindi. Hakkında düşündüğü onca kötü şeyden sonra hiç tepki vermediğini düşünecek olursak Morrowseer da zihin okuyamıyordu. Belki de bu zihin okuyan değil, geleceği görebilen GeceKanatlar’dandı.

Yine de, *Burada ne arıyorsun?* sorusundan başka hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu.

“Soruma cevap ver GeceKanat,” dedi. “Yoksa seni Kraliçe Glacier’e götürürüm ve derdini ona anlattırın.”

“Hiç iyi bir fikir değil,” dedi. “Kabilemdeki tüm ejderlerin beni aramaya gelmesi pek hoşuna gitmez.”

“Ve onlar gelene kadar buzdan yapılmış bir zindanda beklemek istemezsin. Çünkü onlar gelene kadar çoktan soğuktan donarak ölürsün,” dedi Glory. “Neden buraya geldiğini söyle. Ben de bir ihtimal seni serbest bırakırım. İkimiz de bu işten kazançlı çıkarız.”

Hâlınden memnun bir ifadeyle başını eğdi.

“Peki,” dedi kısa bir süre sonra. “Birini bekliyorum. Yani birkaç kişiyi.”

“Kimi?” diye sordu.

“Bunu sana söyleyemem,” dedi GeceKanatlar’ı ilgilendiren bir konu. Bir iş üzerindeyim.”

“GeceKanatlar’ın işleri olduğunu bilmiyordum,” dedi Glory. “Gizli bölgenizde boş boş her şeyi bilmenizle övünerek gezindiğinizi düşünüyordum.”

GeceKanat gülmeye başladı. “Kimse bizimle böyle konuşamaz,” dedi. “Korkun yok mu senin? Ne kadar güçlü olduğumuzu bilmiyor musun?” Görkemli bir tavırla kanatlarını açtı; fakat dalga geçtiği gözlerinden okunuyordu.

“Öyle etkileyici güçleriniz olsaydı, savaşa son vermek için bir şeyler yapardınız,” dedi. “Ayrıca buradaki ölümcül ejder benim.” Zehri olduğunu neredeyse ağzından kaçıracaktı. Ama yine de Glory haklıydı. Konu savaşa gelince GeceKanatlar o kadar da güçlü değildi. Hatta Starflight’ın güçleri acınacak hâldeydi.

“Belki bir gün savaşın bitmesine katkıda bulunuruz,” dedi. “Belki henüz kimin tarafında olduğumuza karar vermemişizdir. Kehanet ejderleri gibi mesela.”

Glory sakinliğini korumaya çalıştı. “Ah, şu eski şeyden

bahsediyorsun,” dedi. “Kehanetlere inanmıyorum. Üzgünüm, kehanetlerin GeceKanatlar’dan geldiğini biliyorum ama... Gerçekten geleceği görebiliyorsanız, neden her şeyi açık açık anlatmıyorsunuz? Neden kehanet, ‘Hey, bu arada Blaze savaşı kazanacak. O yüzden hiç uğraşmadan tacı ona verin,’ gibi bir şey söylemiyor? Artık kan dökülmesin ve zavallı kehanet ejderleri de rahatlasın.”

GeceKanat tekrar güldü, “Kehanet ejderlerine üzülüyorsun,” dedi. “Çok tuhaf. Aslında Pyrrhia’da senin gibi düşünen birçok ejdere rastladım. Herkesin onlardan büyük beklentileri var; ama bunun aynı zamanda beş genç ejder için büyük bir yük olduğunu düşünüyorlar. Acaba genç ejderler bu kadar sevildiklerini bilse şaşırır mıydı?” Bir süre durup düşündükten sonra esnedi. “Onların burada olduğuna dair herhangi bir iz görmedin, değil mi? Buz Krallığı’na doğru yola çıktıkları yönünde söylentiler var.

“Gerçekten mi?” dedi Glory umursamaz bir tavırla. “Neden?”

“Sanırım Blaze’le tanışmak için,” dedi. “Acaba buradalar mı? Belki çoktan Kraliçe Glacier’in zindanını boylamışlardır.”

“Hayır,” dedi Glory. “Hiçbir iz görmedim.” Aklından geçenleri engellemek için kar fırtınalarını ve buz tepelerini düşünüyordu.

GeceKanat bir süre Glory’yi inceledi. “Peki,” dedi. “Zaten buraya o kadar hızlı gelmiş olamazlar. Deniz Krallığı’ndan epey uzaktayız.”

“Orada olduklarını nereden biliyorsun?” diye sordu

Glory. "Ah, bir saniye, unutmuşum. GeceKanatlar her şeyi bilir ve her şeyi görür, değil mi?"

"Mükemmel ve yakışıklı olduğumuzu da unutma," dedi.

Glory gülmemek için kendini zor tuttu. "Kaplumbağalar gibi gizli kapaklı bir yerde yaşarken bunu nereden bilebiliyorsunuz?" dedi. "Gerçekten arada bir kabuğunuzdan çıkıp gerçek dünyadaki ejderlerle takılın."

"Bu bir davet mi?" diye sordu. "Muhtemelen işlerimin başlamasına birkaç gün var. Seninle bir BuzKanat barına gitmeye hayır demem doğrusu."

Glory kendini tehlikede hissedip ürperdi.

"Duyduklarım doğru mu?" dedi. "Burada olma sebebin hakkında hiçbir şey söylemiyorsun ama seni krallığımıza götürüp içki ısmarlamamı istiyorsun. GeceKanatlar'ın da hiç gururu yokmuş!"

"İçkiyi ben ısmarlayayım," diye bir teklifte bulundu.

"İşte o zaman Kraliçe Glacier anlayışlı davranır, hiç sorun olmaz," dedi Glory. "Bölgesinde tuhaf ejderler dolaşmasını seviyor. En sevdiği şey bu."

GeceKanat gülümsedi. "Peki," dedi. "Söylediklerimi unut. Ama belki beni bir daha görmeye gelebilirsin. En az birkaç gün daha burada olacağım ve tek başıma çok sıkılıyorum."

"Burada oturup gizemli birilerini bekliyorsun," dedi Glory. "Ve bana kimi beklediğini söylemiyorsun."

Kanatlarını iki yana açtı. "Üzgünüm. Keşke söyleyebilsem. Ne iş yaptığımı bilsen eminim etkilenirdin."

“Kolay etkilenen biri değilim,” dedi Glory. GeceKanat tekrar gülünce şaşırıldı. “O zaman sana bol şans diliyorum.”

“Adın ne?” diye sordu Glory geri adım atarken.

“Üzgünüm, söyleyemem,” dedi alaycı bir tavırla. “Buz-Kanat meselesi.”

“Bu kadar soğuk bir yerdeki ejderlerin böyle şakacı olacağı kimin aklına gelirdi?” dedi gülümseyerek. “Sana adımı söylersem sen de kendininkini söyler misin?”

“Hayır,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse çok da merak etmiyorum.” Arkasına dönüp kanatlarını açtı.

“Yine de söyleyeceğim,” dedi Glory havalanırken. “Beni tekrar görmeye geleceksen. Geleceksin değil mi?”

“Belki,” dedi Glory. “Çok yoğunum.”

“Adım,” dedi. Glory sesini duyabilmek için yavaşladı; ama arkasına dönmedi.

“Adım Deathbringer².”

2 (İng.) Katil. (Çevirmenin notu)

Deathbringer.

Birini, birilerini bekliyor.

Kehanet ejderlerinin burada olduğuna dair herhangi bir iz görmedin, değil mi?

Uçarken Glory'nin başı dönüyordu. GeceKanat burada onları mı bekliyordu?

Deathbringer. Adı gerçekten bu mu?

Bildiği kadarıyla GeceKanatlar'ın öldürmek istediği tek ejder kendisiydi. Morrowseer onu ilk gördüğü an kehaneti altüst edeceğini düşünmüş ve gardiyanlara öldürülme emrini vermişti. Yaşadıkları mağaradan bu yüzden kaçmışlardı. Acaba bu işi bitirmesi için Deathbring'i mi göndermişti? Onu öldürmek için neden bu kadar çabalıyordu?

Ama Deathbring'in sanki burada daha büyük bir işi var gibiydi. Glory diğer ejderlerin de tehlikede olduğunu düşünmeye başladı. Elbette GeceKanatlar hiçbirini öldürmezdi. Bu, kehanetin gerçekleşmesini imkânsız kılıyordu.

Arkadaşlarının yanına konduğunda Glory neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

“BuzKanat!” diye bağırdı geriye savrulurak. Tsunami

hemen ayağa zıplayıp dişlerini gösterdi. “Dikkat et! Ah...” Glory’nin pulları tekrar kahverengi ve griye dönünce Starflight derin bir nefes aldı. “Glory! Neden böyle bir şey yaptın?”

“Çünkü çok komik,” dedi. “Şşst.” Deathbringer’dan yeterince uzaklaştığını düşünüyordu ama bu kuru ve soğuk havada sesin ne kadar yayıldığından pek emin değildi.

“Çok parlak görünüyordun,” dedi Sunny uyuklayarak.

“Seni az kalsın kuyruğumla dövecektim,” dedi Tsunami sert bir tonda.

“Ben de dün gece horlarken neredeyse ağzını ısıracaktım,” dedi Glory. “Demek ikimiz de kendimize hâkim olabiliyoruz. Jambu, uyan.” Starflight’ın bağırışıyla uyanmayan kardeşini dürttü.

“Çok soğuk,” diye mırıldandı kanadını kafasına götürürken.

“Ne yazık ki,” dedi ve onu tekrar dürttü. “Ama kalkıp hareket edersen ısınırsın.”

“Biraz daha uyuyayım,” diye üsteledi başını iki kanadının arasına gömerken.

Glory iç çekip kardeşini yalnız bıraktı. “Starflight, GeceKanatlar’ın isimlerinin anlamları hakkında ne biliyorsun? Ejderlere yaptıkları işlere göre mi isim veriliyor?” diye sordu.

Diğer ejderler kalkıp gerinmeye başladı. Starflight kafasının kaşığı. “Morrowseer’ı³ düşünelim,” dedi. “Geleceği görüp kehanetler ortaya atıyor. Bu yüzden adının özelliklerini taşıdığını söyleyebiliriz.”

3 (İng.) Geleceği gören. (Çevirmenin notu)

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Glory. “Bunu anlamıştım zaten.”

“Ama ona adını verirken geleceği göreceğini biliyorlar mıydı?” diye sordu Sunny merakla. “Tüm GeceKanatlar geleceği göremiyor. Bunu nasıl anlıyorlar?”

“Belki de geleceği gören başka bir ejder görmüştür,” diye şaka yaptı. Tsunami.

Starflight pençesiyle donmuş zemine vurdu. “Başka bir şey bilmiyorum,” dedi. “Morrowseer bana GeceKanat kabilesi sırlarından hiçbirini anlatmadı. Ve sizinle aynı parşömenleri okuduk.”

“Haklısın,” dedi Glory. “Muhteşem GeceKanatlar hakkında yazılmış bir sürü saçmalık var. Hepsinin isimleri çok saçma. Yanlış hatırlamıyorsam hikâyelerde ejderlerin isimleri yetenekleriyle eşleşiyordu.”

“Bunu neden soruyorsun?” Starflight başını ona doğru eğdi.

“Çünkü bir GeceKanat’la tanıştım,” dedi Glory. “Sanırım buraya bizi öldürmeye gelmiş. Yani en azından beni.”

Hepsi pür dikkat kesilip Glory’ye döndü. Arkadaşlarına Deathbringer’dan ve söylediklerinden bahsetti. Söylediklerinin neredeyse hepsini arkadaşlarına anlattı. Sadece onu beğendiği kısmını arkadaşlarından saklamak istedi. Elbette bu, onu öldürmeye geldiğini anlamadan önceydi.

“Hadi buradan gidelim,” dedi Starflight, Glory sözünü bitirince. “Hemen şimdi güneye uçup en kısa zamanda ormana varmaya çalışalım.”

Jambu hevesle burnunu dürttü. “Bu planı sevdim,” dedi.

“Elimizdeki en sıcak plan gibi duruyor,” dedi Clay titreyerek. “Peki Mangrove’a ne olacak?”

“Bir şey daha gördüm,” dedi Glory. “Sanırım Blaze ve askerleri burada konaklıyor.” Gördüğü binayı tarif etti. Tsunami ve Starflight başını sallayarak onu onayladı.

“Bence mantıklı,” dedi Tsunami. “Blaze’in kendine ait bir yere ihtiyacı vardı. Glacier’in sarayında bir gün bile hayatta kalamazdı.”

“Evet. Ama bina buzdan yapılmış. Yani burada ateşini bile kullanamıyor,” dedi Starflight.

“Ben şöyle düşünüyorum,” dedi Glory. “Mangrove’un burayı gördüğünden eminim. Buraya muhtemelen kamufle olarak gelip Orchid’i bulmak için içeri sıvışmaya çalışacak. Ben peşinden gidip onu geri getireceğim. Siz de bu sırada Dearhbringer’in sizi bulamayacağı bir yere saklanırsınız. Sonra da hep beraber hızla güneye doğru yola çıkarız.”

“Tek başına mı gideceksin?” dedi Clay. “Birimiz seninle gelse olmaz mı?”

“Kim?” dedi Glory. “Başka kim BuzKanat kılığına girebilir ki?”

Tüm arkadaşları bakışlarını hâlâ uyuklayan Jambu’ya çevirdi.

“Ve bana yardımcı olabilir,” diye ekledi Glory.

“Ben yardımcı olabilirim,” dedi Jambu esneyerek. “Kamufle olmuş YağmurKanatlar’ı senden daha iyi görebileceğime inanıyorum.”

Glory kararsız kaldı. Aslında işe yarar bir yöntemdi. Mangrove’u tek başına nasıl bulacağını bilmiyordu.

“Bunu yapabilir misin?” dedi.

“Henüz küçükken oynamaya başladığımız bir oyun bu,” dedi Jambu. “Bir ejder kamufle olur ve onu ilk gören oyunu kazanır. Elbette kesin konuşamam ama en azından senden daha çok tecrübem var diyebilirim.”

Bir süre düşündü ve başını iki yana salladı. “Bu çok tehlikeli. Kendi başımın çaresine bakarım. Yardıma ihtiyacım yok.”

“Glory,” dedi Clay. Sesinde hafif bir tehdit seziliyordu. “Ya onunla gidersen ya da hepimiz seninle geliriz.”

Glory yüzlerindeki ifadeden Clay’in şaka yapmadığını anladı. Herkes *biz bir takımız* havasındaydı. “Peki, tamam. İkimiz kamufle olup gideriz; ama önce senin de BuzKanat gibi görünebileceğinden emin olmak istiyorum. Benimle aynı renk olmaya çalış.” Tekrar pullarını BuzKanat rengine dönüştürdü.

Clay birden irkildi. Glory’nin hangi ejderi örnek alarak kamufle olduğunu anlamış gibiydi. Fjord’ün gözlerinin önünde can verişini izlemek Glory için de bir o kadar zor olmuştu.

Glory, “Şimdi pullarını biraz daha beyazlat,” dedi Jambu’ya. “Renklerimiz tam aynı olmasın. Ve buzdan boynuzları taklit et.” Geri çekilip Jambu’yu inceledi. “Sanırım oldu. BuzKanat olmamız gerektiğinde yapman gerekenleri hatırlayabilir misin?”

“Tabii ki,” dedi. Kollarını uzatıp diğerlerine baktı. “Bu harika bir renk. Eve dönünce de hatırlamam gerekecek.”

“Kendimize birer BuzKanat ismi de bulmamız lazım.

Sen Penguin ol. Ben de Storm olayım. Hatırlaması kolay olur.”

“Ben hâlâ birimizin sizinle gelmesi gerektiğini düşünüyorum,” diye araya girdi Tsunami.

“ÇamurKanatlar ve DenizKanatlar buradakilerin düşmanı,” dedi Glory. “Ve alınmayın ama Starflight ve Sunny’nin de pek yardım edebileceğini sanmıyorum.”

“Alınmayın mı?” diye çıkıştı Sunny. “Bu söylediğine neden alınmayacakmışım acaba?” Kuyruğunu yere vurup somurttu.

“Pullarımızın rengini değiştirence ikimiz hemen girip çıkarız,” dedi Glory. “Endişelenmeyin. Akşama kadar deneriz.”

“Peki ya kayıp YağmurKanatlar oradaysa?” diye sordu Clay.

Glory kuyruğunu salladı ve pullarını tekrar griye dönüştürdü. “Onları kurtarıp dev bir görünmez grup olarak geri döneceğiz. Anlaştık mı?”

Clay ve Tsunami isteksizce başını salladı.

“Hadi Jambu,” dedi Glory. “Burada kalan herkes saklansın. Bu konuda çok ciddiyim.” Kardeşiyle havalanır havalanmaz pulları gökyüzüne uyum sağladı. Kuzeye doğru yol alırken Glory arkasına baktı. Sunny onları izlemeye devam ederken Tsunami kibirli bir tavırla pençelerini sallıyordu.

“Hâlâ soğuk,” diye şikâyet etti Jambu. “Kanatlarımı çirparken bile üşüyorum. Hatta şu an daha soğuk gibi geliyor.”

“Gökyüzündeyiz,” dedi Glory. “Rüzgâr da var. Ama

yakında hepsi bitecek, dert etme.” Önlerindeki binayı gösterdi. “Orada kar var haberin olsun. Ama KumKanatlar’ın ateşleriyle içeriği ısıttığını ümit ediyorum.”

“Kar!” dedi Jambu. “Ve ateş! İkisini de daha önce hiç görmedim.”

“Benim de bu kadar yakından kar gördüğüm olmamıştı,” dedi Glory.

“Yumuşak görünüyor,” dedi Jambu.

Hiç yumuşak değildi. Duvarların dibine gelip yere konduklarında zemin ıslak ve çok soğuktu. Jambu acıyla inerken Glory onu susturmaya çalışıyordu.

“Kim o?” dedi yukarıdan bir ses.

İkisi de bembeyaz pullarıyla donakaldı.

KumKanat başını pencereden çıkardı. “Sesi duydun mu?” diye sordu.

Başka bir KumKanat daha kafasını dışarı çıkardı. “Hayır. Hiçbir şey görmüyorum da. Yine hayal görmeye başladın sen.”

“Burn’ün askerleri gelip bize saldırınca...” diye gürlledi ilk ejder.

“Geldiklerini onlarca kilometre öteden göreceğiz,” dedi ikinci ejder. “Buraya gelene kadar üşüyecek ve bitkin düşecekler. Ve biz de çoktan BuzKanat askerleriyle birleşmiş olacağız. Şimdi bırak da oyunumuzu oynayalım.” İkinci ejder geri çekildi. İlki şüpheli tavırlarla etrafa, Glory ve Jambu’nun sesinin geldiği yere bakıyordu. En sonunda bir şey göremeyip homurdanarak içeri girdi.

Glory kuyruğuyla kardeşinin pençesine vurdu ve yola koyuldu. Kalın taşların arasından geçip ejder büyüklüğün-

de bir kapıya geldiler. Kapı kilitliydi. Başını kaldırdı; ama uçarken çatıda küçük bacalar dışında bir geçiş olmadığını görmüştü. Pencereler de geçilecek büyüklükte değildi. Burası korunaklı bir kaleydi. Binanın savaşın ilk zamanlarında Blaze, Kraliçe Glacier'dan yardım istemeye geldiğinde yapıldığını düşünüyordu.

Glacier, hediye konusunda oldukça cömert davranmıştı. BuzKanat topraklarının ortasında bir kale... Death-bringer'ın sözlerini hatırladı. Savaşı kazanırsa Blaze bu toprakları Glacier'a vereceğine dair söz vermişti.

Glory diğer iki KumKanat kraliçesini düşündü. Burn'ün GökKanat ve ÇamurKanatlar'a ne vaat ettiğini merak etti. Acaba Blister, DenizKanatlar'a herhangi bir şey vereceğini söylemiş miydi yoksa Kraliçe Coral'ı onu desteklemesi için boş sözlerle mi kandırmıştı?

"İçeri girebilecek bir yer göremiyorum," diye fısıldadı Glory. "Bir fikrin var mı?"

Jambu omuz silkti. "Üzgünüm," dedi. "Daha önce böyle bir şey yapmadım."

Bir kez daha duvarların etrafında gezdiler; ama sadece tek bir kapı vardı. Glory, kalenin güvenlik sisteminde hiçbir açık bulamıyordu. Tek şansları bu kapının açılmasını beklemek ve içeri sıvışabilmeyi ümit etmektir. Ama ne kadar bekleyeceklerini kim bilebilirdi?

Güneş nihayet mavi gökyüzünde yükselirken ışığıyla karlı zemini parlatıyordu. Glory tüm gün orada dikilmek istemiyordu. Jambu muhtemelen soğuktan donardı. O da soğuktan hoşlanmıyordu; ama kardeşi daha önce tropik iklimin dışına hiç çıkmamıştı.

Mangove da, diye düşündü. Kalenin içine nasıl girmişti acaba? Belki de içeride değildi. Bir yerlerde yatmış, buzların arasında yavaş yavaş gözden kayboluyordu.

Glory başını iki yana salladı. Tanıdığı kadarıyla Mangrove kolay pes edecek biri değildi. Tıpkı Glory gibi.

“BuzKanat taklidi yaparak içeri girmeliyiz,” dedi. “Beni izle.”

Jambu pullarının rengini değiştirirken başını salladı. Glory de pullarını BuzKanat rengine dönüştürdü ve sonra etrafında dönüp kendine şöyle bir baktı. Mükemmel bir dönüşüm olmamıştı ama KumKanatlar’ın onları yakından incelemeyeceğini umuyordu. Zehri olduğunu anımsayarak yakalansa bile kaçma şansının yüksek olduğunu hissetti.

Kapıya doğru yürüyüp sertçe vurdu.

“Asker gibi görünmeye çalış,” diye tısladı Jambu’ya. Kardeşi bu sırada eğilmiş boynunu kaşıyordu.

“Askerlerin nasıl görüldüğünü bilmiyorum ki,” diye fısıldadı kapı aralanırken.

Tek pençesi kırık, tıknaz bir KumKanat onlara bakıyordu. “Ne var?” diye mırıldandı.

“Kraliçe Blaze’e önemli bir mesajımız var,” dedi Glory. “Bizi kraliçe dönene dek bekleyebileceğimiz bir yere götür.” Kardeşleri gibi Blaze de bir yerlerde savaşa gitmiş olmalıydı. Bekleme salonuna girdikleri an tekrar görünmez olup Mangrove’u arayabilirlerdi.

“Ne? Dönene dek mi?” KumKanat, Glory’ye şaşkınlıkla bakıyordu. “Blaze burada. Buradan asla ayrılmaz. Sizi hemen yanına götürebilirim.”

Şimdi yandık, diye düşündü Glory.

“Umarım iyi haberler getirmişsinizdir,” dedi KumKanat arkasına dönüp kaleye ilerlerken. “Kötü haberler duymaktan hiç hoşlanmaz; kraliçenin kötü haberler almasından biz de hoşlanmayız. Kraliçe Glacier bir an önce her şeyi halledip iç karartıcı haberler göndermeye bir son vermesi gerek.”

Glory ve Jambu birbirine bakıp askeri takip etti. Kapı kapandıktan sonra hemen arkalarından başka bir asker daha onlara eşlik etmeye başladı. Buradan kaçmak hiç kolay olmayacaktı.

Blaze’in kalesi, Kraliçe Scarlet ya da Kraliçe Coral’inki gibi gösterişli bir yer değildi. Koridorlar dardı ve kalenin üstü tamamen kapalıydı. Gördükleri her odada bir şömine yandığından içeride boğucu bir sıcak vardı ama dışarıdaki soğuk rüzgâr küçük pencereleri yine de titretiyordu. Duvarlar mücevherlerle süslenmemiş, zemin altın ve incilerle bezenmemişti.

Bunun yerine duvarlar kalın duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı. Her duvarın ortasında kertenkele, kaktüs, deve, pal-

miye gibi çöl figürleriyle çevrelenmiş parlak sarı bir güneş vardı. Gri duvarlar bir uçtan diğer uca mavi, yeşil ve beyaz desenlerle doluydu.

Kendi topraklarını özliyorlar, diye düşündü Glory. KumKanatlar adına üzülmesine kendisi de şaşırılmıştı. Buraya Blaze'e destek olamaya gelmişlerdi. Muhtemelen Burn tahta geçmek istediğinde Blaze'le buraya kaçmışlardı. Ve şimdi kendi topraklarına hiç benzemeyen bu buzlu yerde mahsur kalmışlardı.

Ormana aitken mağarada büyümek gibi.

“Güzelmış,” dedi Jambu. İsyan çıkaran yeşil kertenkelerin olduğu duvar kâğıdını gösterdi. “Bu çok vahşiymiş. Beğendim.”

KumKanat askerleri gözlerini dikip ona baktı. “Gerçekten mi?” dedi öndeki. “BuzKanat misafirlerimiz genelde duvar kâğıtlarımızın... Nasıl desem? Fazla gösterişli olduğunu söyler.”

“Yani pek bizim tarzımızı yansıtan şeyler değil,” dedi Glory, Jambu'nun ayağına basarken. “Ama sanata saygımız sonsuz.”

“Hah,” dedi öndeki KumKanat. “Bu sözleri daha önce hiçbir BuzKanat'tan işitmedim. Glory ters ters Jambu'ya bakıp kaşlarını çattı.

Kalenin ortasına geldiler. Etrafta hiç pencere olmadığından en azından Glory öyle tahmin ediyordu. Dev tahta kapıların önünde durdular. KumKanatlar'dan biri kapıyı çaldı ve beklemeye başladılar.

Sessiz bekleyiş devam ederken Glory küçük odanın

köşesine kıvrılmış bir şey fark etti. İlk başta avlandıkları hayvanlardan kalan tüyler olduğunu düşündü ama daha yakından bakınca orada iki leş yiyicinin durduğunu fark etti. Duvara yaslanmış birbirlerine sarılıp titriyorlardı.

“Şunlar ne?” diye fısıldadı Jambu aynı anda fark ederek.

“Siz kraliçenin sarayından hiç çıkmayan BuzKanatlar’dansınız, değil mi? Dedi ikinci asker söylediğini işitince. “Kuzeyde neredeyse hiç leş yiyici olmadığını duymuştum.” Tüy yığınına pençesiyle dürtünce iki leş yiyici acıyla ağlamaya başladı. “Dağların yakınında gizli mağaralarından birini bulduk ve yakalayabildiklerimizi buraya getirdik. Göründüklerinden daha hızlılar. Altısını yakalayabildik ama en az on iki tane vardı.” Başını iki yana salladı. “Şimdi sadece bu ikisi kaldı.”

“Onları yiyecek misiniz?” dedi Jambu. *Lütfen çok şaşırma gibi davranma*, diye düşündü Glory kuyruğunu yere çarparken. Ama Jambu’nun ne hissettiğini az çok anlayabiliyordu. Kocaman gözleri ve birbirine kenetlenmiş kollarıyla leş yiyiciler yetişkin tembel hayvanlara benziyordu. Glory de onları yemeyi hayal edemiyordu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Leş yiyicilerden birinin yüzündeki ifade, Glory’ye Silver’ı bırakırken nasıl hüznlendiğini hatırlattı. İşler gitgide daha da zorlaşıyordu.

“Tabii ki,” dedi gardiyan. “Bulduğumuz tüm leş yiyici mağaralarını yok edip yakalayabildiklerimizi yiyoruz. Glacier’in emri. Bir gün hazinemizi nereye sakladıklarını bulacağımıza inanıyor.”

“Hâlâ bir hazine varsa tabii. Kim bilir leş yiyiciler hazineye ne yaptı,” diye söylendi diğer gardiyan. Kapıyı tekrar çaldı ve bu sefer kapı açılarak pençesinden kayıp gitti.

Oda şimdiye dek gördüklerinden daha büyüktü. Zemin kumla kaplıydı ve duvar kâğıtlarında güneş etrafında çevrelenmiş ejder, taç, mücevher gibi daha karmaşık şekiller vardı.

Odanın ortasında, kırmızı yastıklar ve taba rengi halılardan yapılmış bir koltukta büyüleyici güzellikte bir KumKanat uzanıyordu.

Pençesini çenesine dayayarak umarsızca önündeki aynaya bakıyordu. Kuyruğunu yastıkları arasında ince hareketlerle kıvrımış, iğneli kısmını yere sermişti. Kanatları bükülüydü ve altın sarısı pulları kırmızı yastıklar arasında parlıyordu.

Blaze koyu gözlerini kapıya çevirince Glory ve Jambu’yu gördü. Zorla gülümseyerek ön pençelerini uzattı ve onları içeri davet etti.

“Ah, ne güzel,” dedi. “Uzun zamandır misafirimiz gelmemiştii. Ben de Kraliçe Glacier’ın yeni haberler göndermesini bekliyordum.”

Glory eğilerek kraliçeyi selamlarken Jambu da kardeşini taklit etti. “Kraliçem, eğer müsait değilseniz daha sonra da...”

“Hayır, lütfen içeri girin,” diye bağırdı Blaze. “Ocotillo, bize çay getir. Ah, bir de kaldıysa şu kuru kertenkelelerden de getir.”

“Emredersiniz majesteleri,” dedi ilk gardiyan kraliçe-

nin önünde eğilerek. İki asker de odayı terk edip Jambu ve Glory'yi Blaze'le baş başa bıraktı.

Sanırım Burn ya da Blister'la özel bir görüşme ayarlamak bu kadar kolay olmazdı, diye düşündü Glory. Blaze kardeşleri kadar şüpheli ve dikkatli bir ejder değildi. Ama zaten iki BuzKanat'tan şüphelenmesi için hiçbir sebep yoktu.

“Konu Kraliçe Scarlet mı?” diye sordu Blaze eğilerek. “Ölüp ölmediğini öğrenebildik mi? GökKanatlar hâlâ Burn'ün emrinde mi? Aslında Glacier Gök Krallığı'na gitmeme izin verseydi onları bizimle birlik olmaya ikna edebilirdim. İkna kabiliyetim kuvvetlidir. Herkes beni sever.”

Ya da seni hapse atarlar, diye düşündü Glory. *Belki de Burn'e teslim ederler.*

“Ne söyleyeceğinizi biliyorum,” dedi Blaze hiç duraksamadan. “Glacier'ın her zaman söylediği şeyi. Hiçbir yere gitmememi ve her şeyi ona bırakmamı. Bu askerî işlerin benim için çok karmaşık olduğunu biliyorum. Ama bence konuşup ikna etme konusunda yardımcı olabilirim. Diğer ejderler konuşurken beni dinlemeyi seviyor.”

“Eminim öyledir kraliçem,” dedi Glory nazik bir tavırla.

“Ee?” dedi Blaze. Koyu gözlerinin Burn'ün ve Blister'inkine benzerliği tüyler ürperticiydi. Bu gözlerin ardında bambaşka bir ejder olduğunu bilmesine rağmen Glory irkilmekten kendini alamadı. “Önemli mesajımız neymiş bakalım?”

Birinci seçenek: Bir yalan uydur.

İkinci seçenek: Koşarak uzaklaş.

Üçüncü seçenek: Gerçeğe yakın bir şey söyle.

Glory derin bir nefes aldı. “Kehanet ejderleri sizinle tanışmak istiyor.”

Blaze birden doğruldu. “Kehanet ejderleri mi?” diye bağırdı. “Glacier ejderleri buldu mu?”

Glory, “Ejderler sizi arıyor,” diye lafı dolandırdı.

“Ejderleri hemen buraya getirin!” dedi Blaze. “Bir ziyafet çekelim! Ya da bir parti verelim! Biliyorsunuz, Kraliçe Glacier istemediğinden hiç böyle organizasyonlar düzenlemiyoruz. Ama bu sefer bence biraz eğlenmeyi hak ettik! Ah, daha fazla kurutulmuş kertenkeleye ihtiyacımız olacak. Birkaç leş yiyicimiz bile var! Bir deve pişirsek fena olmaz. İçlerinden biri ÇamurKanat, değil mi? Muhtemelen hoşuna gidecektir. DenizKanatlar için hiçbir şeyimiz yok. Belki Kraliçe Glacier bize biraz balık ve penguen gönderebilir. Ya da denizaygırı. Sizce denizaygırını sever mi?”

“Bir saniye,” dedi Glory. Bu ziyafet fikri ne kadar çekici gelse ve Clay’in deveyi duyunca sevinçten havalara uçacağını bilse de, arkadaşlarını başka bir kraliçenin pençelerine bırakacak değildi. “Ama bir sorun var. Kaleye girmeyi göze alamıyorlar. Yanlarına gitmeniz gerek.”

Blaze sinirli bir tavırla tekrar yere uzandı. “Peki ya parti?” dedi. “Dışarı çıkmayı da hiç sevmem. Hava çok soğuk olduğundan pullarım kuruyor ve çirkin görünüyor.”

“Çok uzaklaşmak zorunda değilsiniz,” dedi Glory. Jambu’nun sürekli kıpırdanması Glory’yi rahatsız ediyordu. Kuyruğuyla onu dürttü. “Ve eğer ejderler KumKanat kraliçesi olarak sizi seçerse bu kadar zorluk çekmeye değmez mi?”

Blaze dişleriyle oynayarak düşünmeye koyuldu.

Jambu, Glory'yi geri dürttü ve gözlerini odanın bir köşesine çevirdi. Glory dikkat kesildi ama tek görebildiği kum, taş duvarlar ve duvar kâğıtlarıydı.

Sonra birden kumda bir hareketlenme oldu. Duvardan bir çift göz belirip tekrar yok oldu.

Mangrove burada.

“Kraliçe Glacier'ı beklemeliyim,” dedi Blaze. “Tek başıma dışarı çıkmamdan hoşlanacağını sanmıyorum. Eminim o da ejderlerle tanışmak istiyordur.”

Glory, BuzKanat kraliçesinden şimdiden hoşlanmamıştı. Glacier beş genç ejderi hemen hapsedebilecek bir kraliçe gibi görünüyordu.

“Aslında bizi bunun iyi bir fikir olduğunu söylemek için yolladı. Gidip onlarla tanışmalı ve sonra izlenimlerinizi kraliçeye anlatmalısınız. Genç ejderlerden korkmanızı gerektirecek bir durum yok. Ayrıca Penguin ve ben sizi korumak için yanınızda olacağız.”

“Ah,” dedi Blaze. “Şimdi içim rahatladı.” Kraliçe Jambu'ya endişeli bir bakış atınca Jambu kıpırdanmayı kesti.

“Gerçekten beni seçeceklerini düşünüyor musunuz?” diye sordu Blaze, Glory'ye dönerek. “Bunun cevabı zaten ortada değil mi? Elbette benimle tanıştıktan sonra beni seçecekler! Peki, gidip tanışayım o zaman.”

“Harika!” dedi Jambu. “Hadi gidelim!”

“Şimdi mi?” dedi Blaze. “Hemen mi?”

Glory de bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değildi. Arkadaşları Blaze'in gelmesini beklemiyordu ve

yanlarında KumKanat kraliçesi varken Deathbringer'dan saklanmaları zor olabilirdi.

Yine de asıl istedikleri buydu. Hapsi boylamadan üçüncü kraliçe adayıyla tanışma fırsatı.

“Evet. Şimdi,” dedi Glory. Mangrove’a anlamlı bir bakış attı ve onlarla dışarı çıkmayı akıl etmesini diledi.

Blaze aynayı kaldırıp birkaç kez çevirerek pullarına baktı. Sonra nihayet taba rengi battaniyelerden birini pelerin gibi omzuna atıp kapıya yöneldi.

Jambu fırlayıp köşeye koştu ve bir parça kumu avucuna alırken eli Mangrove’un dirseğine takıldı. Mangrove’u çekiştirerek kapıya ilerledi.

Blaze tam arkasına dönmek üzereydi ki, Glory dikkatini başka yöne çekmeyi başardı. “Bana bu duvar kâğıdından biraz bahsetsenize,” dedi maviliklerde süzülen iki büyük KumKanat ejderinin olduğu resmi göstererek. “Sanki daha önce görmemiştim.”

“Ah, bunu benim fikrimdi,” dedi Blaze. “Kardeşimin annemizin onaylamadığı bir ejdere âşık olup onu bizden saklamasını ve sonra âşık olduğu ejderin ondan ayrılıp anlatan hüznü ve romantik bir hikâye. Ama hepimiz annemizin bu durumu öğrendikten sonra sevgilisini öldürdüğünü düşünüyoruz. Çünkü annem böyle biriydi...” Blaze koridora çıkarken resim hakkında konuşmaya devam ediyordu.

Glory yandaki iki leş yiyiciye baktı. Silver’a benzeyen uyumuştı ve diğeri şimdi çok daha üzgün görünüyordu.

Blaze sadece kendi sesine dikkat kesilerek birkaç adım

önden yürüyordu. Glory uyuyan leş yiyiciyi alıp sırtına attı. Kokusunun pek güzel olduğu söylenemezdi. YağmurKanatlar'ın kötü kokmayan meyveleri hayvanlara tercih etmesini şimdi daha iyi anlıyordu. Kanatlarıyla üstünü kapatarak leş yiyiciyi mümkün olduğunca saklamaya çalışıyordu.

Glory'yi izledikten sonra Jambu da diğer leş yiyiciyi kaptı. Uyanık olmasına rağmen Jambu hayvanı kanadının altına sokarken hiç zorluk çıkarmadı.

Aceleyle Blaze'i takip ederek koridorlardan geçip dış kapıya geldiler. Kapıda birkaç KumKanat koruması vardı. Blaze her birine ismiyle hitap etti ve korumalar kraliçeyi selamladı; fakat nereye gittiği hakkında hiçbir şey söylemedi ve korumalar da bu duruma hiçbir tepki vermedi. Glory, Jambu ve çaldıkları hayvanlar da kimsenin dikkatini çekmedi.

Yanlarından geçtikleri KumKanatlar'ın neredeyse tümü yaralıydı. Blaze'in tek bir pulu bile zarar görmemişti; ama tüm askerlerinin pulları ve kuyrukları yaralıydı. Hatta aralarında pençeleri kopmuş olanlar bile vardı. Glory'nin aklına savaşta aldığı yaralardan dolayı bir daha uçamayacak gardiyanları Dune geldi. Barış Pençeleri'ne katılmadan önce hangi tarafta savaştığını sormak hiç aklına gelmemişti.

Dışarı çıkar çıkmaz soğuk hava yüzlerine vurdu. Blaze battaniyesini sıkıca sarıp yavaşça pençelerini dışarı çıkardı ve, "Ejderlerin kaleye gelmeyeceğine emin misiniz?" diye mızızlandı.

Glory arkasına dönüp Jambu'ya baktı. Mangrove'un sadece havadaki parıltısını görebiliyordu ama orada olduğunu bilmek bile Glory'yi rahatlatıyordu.

"Bu taraftan kraliçem," dedi başıyla güneyi işaret ederek.

Blaze derin bir nefes aldı, kanatlarını açtı ve havalandı.

Glory hızlıca sırtındaki leş yiyiciyi indirip yere fırlattıca hayvan çığlık atarak uyandı. Jambu da diğerini yanına bıraktı.

"Kaçın, hayatınızı kurtarın," dedi Glory leş yiyiciyi itelerken. Leş yiyici sendeledi, diğerinin kolundan tuttu ve koşmaya başladı.

Glory havalanırken, "Sence burada hayatta kalabilirler mi?" diye sordu Jambu. "Dışarı çok soğuk."

"O tüyler bunun için var," dedi Glory. "Açıkçası soğukta donmayı KumKanatlar'a yem olmaya tercih ederim."

"Öğk," dedi Jambu. "Et yiyen ejderlere bir türlü anlam veremiyorum."

Blaze'e yetiştikten sonra onu arkadaşlarının beklediği tarafa doğru yönlendirdiler. Uçarken Glory yeri süzüp Deathbringer'in orada olup olmadığını kontrol ediyordu. Güneş bir buz dağının arkasında gibi hissedilse de tam tepedeydi. Glory, donup parlayan zemindeki kahverengi çalılıkları ve bodur ağaçları görebiliyordu. Görebildiği tek canlı kayaların arasında gezinen gri kurttu. Deathbringer her neredeyse güzel bir yere saklanmıştı.

Arkadaşları da saklanma konusunda hiç fena değildi. Birkaç uzun sütunu birleştirip tepenin eteklerine dizerek

kırık kaya parçası görünümünü vermişlerdi. Glory kayaya doğru hızla ilerlerken Jambu ve Blaze'le inmek için geri döndü.

İlk dışarı çıkan Sunny oldu. "Başardın!" diye bağırdı. "Onu buldun... O da ne?" Gözlerini kısıp Blaze'e baktı. "Glory? Bu gerçek bir KumKanat."

"Biliyorum, Endişelenmeyin, Mangrove da burada," dedi Glory kuyruğunu sallayarak. "Artık ortaya çıkabilirsin."

YağmurKanat'ın pulları yavaşça mutsuz olduğunda bü-ründüğü açık yeşile döndü. Glory'yle göz göze gelmekten kaçınarak başını öne eğdi.

"Olamaz!" diye bağırdı Blaze geriye doğru zıplayarak. "Bu nasıl oldu? Nereden çıktı bu ejder?" Birkaç ejderin daha aniden ortaya çıkmasını bekler gibi etrafa bakındı.

"YağmurKanatlar hakkında ne biliyorsunuz kraliçem?" diye sordu Glory. Kayıp YağmurKanatlar'la bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek için dikkatlice Blaze'in yüzüne baktı. Bu olayla ilişkisi varsa mimiklerinin kendisini ele vereceğini düşünüyordu.

Fakat kraliçe adayı hâlâ şaşkın görünüyordu. "Güzel olduklarını duymuştum," dedi başını silkerek. "Ama hiç YağmurKanat görmedim."

"İşte şimdi gördünüz," dedi Glory. Kanatlarını açıp pullarını tatlı bir mora dönüştürdü. Aynı anda Jambu'nun pulları da pembe oldu; fakat her zamankinden daha açık, daha donuk bir pembeydi.

"Aaaa," dedi Blaze kıskanç bir tonda. Jambu'nun kana-

dını pençelerinin arasına alarak pullarını bir resme bakar gibi inceledi. Jambu kıpırdamadan şaşkınlıkla Glory'ye baktı.

"İnanılmaz. Keşke ben de bunu yapabilsen," dedi Blaze. "Her an renk değiştirirdim!" Kanadını çevirince Jambu tuhaf bir pozisyona girmek zorunda kaldı.

BuzKanat kılığına girip onu kandırmaları Blaze'i hiç kızdırmamış gibi görünüyordu. Glory, Blaze'in cesaretine hayran olmakla dikkatsizliğine öfkelenmek arasında kalmıştı.

"YağmurKanat pullarından yapılmış bir ceketim olsa ben de kamufle olabilir miyim acaba?" diye sordu Blaze. "Çok güzel olurdu." Jambu'nun pullarına bakarken sanki pullarını sökmenin bir yolunu arıyor gibi duruyordu. Mangrove sonunda başını kaldırıp endişeli gözlerle Glory'ye baktı.

Clay, Tsunami ve Starflight da kayaların arasından çıkmıştı. Starflight gözlerini kocaman açıp Blaze'i işaret etti.

"Glory," diye bağırdı. "Bu... Siz..."

"Biliyorum," dedi Glory. "Arkadaşlar, bu Blaze. Blaze bunlar..." Bunu söylemekten nefret ediyordu ama herkes onları böyle tanıyordu. "Bunlar kehanet ejderleri."

“Ah, inanılmaz. Sizinle tanışmak çok heyecan verici,” dedi Blaze neşeyle. “GökKanat nerede?”

Glory bir yandan yüzündeki ifadeyi korumaya çalışırken diğer yandan da pullarının rengini kontrol ediyordu. *GökKanat öldü*, diye bağırarak istedi. *İşiniz bana kaldı. Kusura bakmayın.*

“Beşinci ejderimiz Glory,” dedi Clay. Başıyla Glory’yi işaret etti.

“Ah,” dedi Blaze, Glory’ye şüpheyle bakarken. “Ama o YağmurKanat ve kehanette bir GökKanat olması gerektiği söyleniyor, öyle değil mi?”

“Ne kehaneti?” diye sordu Jambu. “Kehanet ejderleri ne demek?”

“Sen ciddi misin?” dedi Glory. “Burada olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Anlatması çok zor,” dedi Starflight kuyruğunu sallayarak.

“Yıllar önce başlamış ve hâlâ devam eden bir savaş var,” dedi Clay. “Kehanete göre beş genç ejder bu savaşı durduracak. Ve o beş ejder biziz.”

“Ah,” dedi Jambu. “Harika.”

Tsunami, “Evet, çok zor,” dedi Starflight’a. Siyah ejder somurtup Tsunami’ye baktı.

“Kehanette başka ayrıntılar da var tabii,” dedi Blaze. “İki KumKanat kardeşin öleceği söyleniyor. Umarım ölen ben olmam! Ve beş ejder ÇamurKanat, DenizKanat, GeceKanat, KumKanat ve GökKanat kabilelerinden.”

“GökKanat yerine YağmurKanat’ımız var,” dedi Tsunami. “Bunu dert etmiyoruz.”

“Bir de ben varım,” diye araya girdi Sunny. “Biraz tuhaf görünsem de ben bir KumKanat’ım.”

Blaze, Sunny’ye baktı. “İnanmıyorum! Gerçekten tuhaf bir tipin var! Kuyruğun neden böyle? Pullarının rengi de bir değişik.”

“Bilmiyorum,” dedi Sunny kanatlarını açarak. “Ama kehanetteki KumKanat benim.”

“Emin misin?” diye sordu Blaze. Sunny’nin çevresinde dolanıp onu süzdü. “Vay canına! Hiçbiriniz tahmin ettiğim gibi değilsiniz. Düşündüğümden daha küçüksünüz. Ve sizin, ne bileyim, daha güzel ejderler olacağınızı düşünüyordum.” Dönüp Glory’ye baktı. “Peki ya bu YağmurKanat? Ve diğer iki YağmurKanat? Onlar neden burada?”

Glory, “Artık gitmelisiniz,” dedi Jambu’ya. Soğuktan titreyip kanatlarıyla kendini ısıtmaya çalışan Mangrove’a baktı. “Onu eve götür. Burada biraz daha kalırsanız ikiniz de soğuktan donup öleceksiniz.”

“Üzgünüm,” dedi Mangrove. “Düşünmüştüm ki...”

“Biliyorum. Onu bulacağız ama burada değil.” Glory güneyi işaret etti. “Şimdi gidin. Biz size sonra yetişiriz.”

Jambu hiç karşı çıkmadı. O da tepeden tırnağa titriyordu ve Blaze'den uzaklaşmak için bir bahane bulması onu mutlu etmişti.

“Nereye gidiyorlar?” diye sordu Blaze iki YağmurKanat havalanırken. “Orman buradan çok uzakta değil mi?”

“Aslında size sormamız gereken birkaç soru var,” diye araya girdi Starflight. “Mesela neden kardeşleriniz yerine sizi seçmemiz gerektiğini söyler misiniz?”

“Çünkü ben onlardan daha güzel, daha iyi ve daha cana yakın biriyim,” dedi Blaze. “Belli olmuyor mu?” Gülümseyip etrafında dönerken battaniye bir bayrak gibi sırtında sallanıyordu. “Onlarla tanışmadınız mı? İkisinin de ne kadar korkunç olduğunu görmediniz mi?”

“Evet,” dedi Clay üzülerek.

“Şey...” dedi Starflight ve sonra Tsunami'nin yüzünki ifadeyi fark etti. “Sanırım öyleler.”

“Peki biri sana meydan okusa bunun üstesinden gelebilir misin?” diye sordu Tsunami. “Kraliçe olursan biri tahtı elinden almaya çalışmadan önce ne kadar dayanabilirsin?”

“Ay!” dedi Blaze. “Bu biraz kaba bir soru değil mi? Ben sizden yaşça çok daha büyük bir ejderim. Daha önce birçok çatışmaya girdim... yani girdim sayılır.” Zehirli kuyruğunu öne arkaya salladı. “Ve zehirli bir kuyruğum var.”

“Bundan tüm KumKanatlar'da var,” dedi Tsunami.

“Hey, KumKanat kuyruğundaki zehirle yaralanmış birini nasıl iyileştirebiliriz?” diye sordu Sunny. “Yani yanlışlıkla böyle bir şey olsa.” Bu soruyu sadece meraktan sormuş gibi yapsa da Webs'ten bahsettiği ortadaydı.

“Zehrimizin etkisini geçiren bir kaktüs suyu var,” dedi Blaze umursamaz bir tavırla. “Çölün her yerinde yetişir.”

Bir kez daha hiçbir şeyden şüphelenmedi, diye düşündü Glory. Ve KumKanat sırlarını ortaya döküverdi.

Blaze, “Her neyse,” diye üsteledi Tsunami’ye. “Ter giden bir şey olursa Kraliçe Glacier bana yardım edecek.”

Tsunami bir kahkaha attı.

“Biri seninle taht kavgasına girerse Glacier senin yerine savaşamaz,” dedi Starflight.

“Öyle mi?” dedi Blaze şaşkınlıkla. “Tamam ama yine de gelip bana meydan okuyan ejderi öldürebilir. Bunu sorun çıkaracağını sanmıyorum.”

“Fakat bu hiç adil olmaz!” dedi Sunny. “Meydan okuma kurallarını çiğnemiş olursun. Öyle değil mi Starflight?”

Starflight başını sallayarak onaylarken Blaze çoktan söze girmişti. “Kimi umurunda?” dedi. “Bunu kafanıza takmayın. Öyle iyi bir kraliçe olacağım ki hiç kimse bana meydan okumayacak. Harika bir plan. Peki bu kehanet tam olarak nasıl işliyor? Kardeşlerimi öldürecek misiniz? Böyle bir şey yaparsanız işimi kolaylaştırmış olursunuz.”

Glory kuyruğunu yere vurdu. Bu konuyu daha önce düşünmemişti. Burn ve Blister’ı öldürerek kehaneti gerçekleştirebilirlerdi. On sekiz yıldır bu kardeşleri öldürmeye çalışan onca orduyu düşününce bu pek kolay bir iş gibi görünmüyordu.

Sunny’nin de kafası karışmış gibiydi. “Bir kiralık katil değiliz,” dedi. “Biz kimi seçtiğimizi söylediğimiz an herkesin savaşmayı bırakıp kararımıza saygı göstereceğini düşünüyoruz.”

“Ah,” dedi Blaze. “Kulağa... hoş geliyor. Ateşin kanatlarının gücü ne? Bu güce nasıl ulaşabilirim?”

Glory hayatı boyunca bu soruların cevabını aramıştı; fakat bunları Blaze'den duymak onu tuhaf bir şekilde rahatsız etmişti. Sanki kehanet ejderleri tüm soruların cevabını biliyor gibi!

Bir yandan da adayların en zekisi olan Blister'ın bu soruları neden sormadığını merak ediyordu. Belki de cevapları biliyordu. Ya da biliyor gibi görünmek istiyordu.

“Bu konu üzerinde çalışıyoruz,” dedi Clay.

“Aslında bu bizim seçimimiz değildi,” dedi Glory. “Kehanet ejderleri olmaya zorlandık diyebiliriz.”

“Hayır, zorlanmadınız,” dedi Blaze şaşkın bir ifadeyle. “Kehanette YağmurKanat yok zaten. Sen neden yuvana dönmüyorsun ki?”

Tuhaf bir sessizlik oluştu; Glory'ye arkadaşları da aynı şeyi düşünüyor gibi geldi. Neden yuvasına dönmüyordu? Savaştan uzak, güvenli yuvasına dönüp tüm gün uyuyarak hayatını sürdürebilirdi.

Belki de dönmeliyim, diye düşündü. Bu korkunç KumKanatlar için savaşmaya değer mi? Pes edip tembel bir YağmurKanat olduğumu kabullenmek çok daha kolay olmaz mı?

Yan taraftaki kayalıklara konan ve birazdan onlara saldıracak gibi duran GeceKanat'la ortamdaki gerginlik dağıldı.

Diğerleri kuyruklarını şaklatarak dönüp GeceKanat'a baktı. Blaze şaşkınlıkla gözlerini kısarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Hey, selam. O da mı kehanet ejderi?” diye sordu.

“Fena değilmiş. Bu GeceKanat’tan daha yakışıklı.” Penęesini sözlerine darılan Starflight’ın suratına doğru salladı.

“Hey, selam herkese,” dedi Deathbringer. “Ne tesadüf! Ben de bu sabah sizden bahsediyordum.” Glory’ye dönüp başını mor pullarına doğru eğdi. “Gizemli ejder! Hımm. Sende bir değişiklik var. Tırnaklarını mı kestin?”

“Çok komik,” dedi Glory dişlerini göstererek.

“Bana kehanet ejderlerinden olduğunu söyleyebilirsin,” dedi Deathbringer. “Senden imza isterdim. Yağmur-Kanat olduğuna göre... Adın Glory, değil mi?”

Adını bilmesi biraz ürkütücüydü. Fakat yine de Glory’nin hoşuna gitmişti. Demek ki GeceKanat hakkında düşündükleri doğruydı; yoksa adını nereden bilebilirdi ki?

“Evet. Öldürmen istenen,” dedi Glory. “Kim olduğumu söyleseydim ilk konuşmamız biraz tatsız geçerdi diye düşündüm.”

“Buraya seni öldürmeye gelmedim,” diye karşı çıktı Deathbringer. “Ama seni öldürmeye gelmiş olsam bile şu an onu öldürmek çok daha mantıklı.” Birden ön penęelerini kaldırıp iki keskin disk çıkardı. Köşeleri bıçak gibi bilenmiş diskleri Blaze’e savurmaya başladı.

KumKanat korkuyla battaniyesini düşürüp geri kaçtı; fakat yeterince hızlı hareket edememişti. Disklerden biri boynuna saplandı ve fişkıran kıpkırmızı kan hemen yanında duran Sunny’nin üstüne sıçradı.

İkinci disk de Blaze’in önüne atarken Tsunami’nin karnadının ucuna geldi ve kayalardan birine sekti. Tsunami yarasını tutarak yere yığıldı.

Sunny çığlık attı, pullarına sıçrayan kana baktı ve tekrar çığlık attı.

Clay öne çıkıp Blaze'in boynundaki yarayı iki pençesiyle tuttu. "Battaniyeyi ver!" diye bağırdı Starflight'a. Gece-Kanat korkudan donmuş bir ifadeyle bakakaldı.

Glory battaniyeyi Clay'e fırlattığı an Clay hemen Blaze'in boynunu sarmaya başladı.

Ama Deathbringer, Blaze'in arkasına geçip Clay'i itti. Deathbringer'ın pençelerinde iki disk daha belirdi.

Glory katilin üstüne atlayıp yere düşürdü. Kanatlarını iç içe geçirerek yerde yuvarlandılar. Deathbringer çok güçlü ve şaşılacak kadar hızlıydı. Boynundaki siyak kese Glory'nin göğsüne çarpınca Glory silahlarını orada sakladığını düşündü. Deathbringer pençeleriyle Glory'nin kanatlarına asılıp onu yere devirdiği an Glory keseyi kaptı.

"Buradaki işin Blaze'i öldürmek miydi?" diye sordu.

"Hayır ama olaylara geniş bir açıdan bakmayı seviyorum," dedi. "Onu öldürürsem seni öldürmediğim için alacağım cezadan kurtulacağım."

"Beni öldürmeyi bir dene istersen," diye gürlledi. "Ama sandığın kadar kolay olmayacak." Keseyi açınca birkaç disk pençelerine düştü. Birkaçı da yere düşmüştü; fakat yalnız bir tanesi Glory'ye yetecekti. Deathbringer kaçmaya yeltenirken diski boynuna yasladı.

"Blaze'in boynundaki en geniş atardamarı iskaladın," dedi "Eğer ejder anatomisini doğru hatırlıyorsam, tam burada olmalı." Diskin köşesi pullarını ince bir çizgi şeklinde kanattı. Pençelerini Glory'nin omuzlarından çekip yavaşça geri çekildi.

Glory diski boynunda tutarak ayağa kalktı ve ileri baktı. Clay battaniyeyi Blaze'in boynuna sıkıca sarmıştı ama kan çoktan taba rengi kumaşa bulaşıp dışarı sızmaya başlamıştı. KumKanat kraliçesi baygın bir hâlde Clay'e yaslanmış yatıyordu. Bu sırada Tsunami de öfkeyle kanadındaki yarayı inceliyordu. Starflight yerinden hiç kıpırdamamıştı; Sunny'ye hâlâ kanatlarına ve pençelerine bulaşan kana bakıyordu.

Glory'ye ve elindeki diske bakarak, "Aslında seni öldürmek istemediğimi sana söylemiştim, değil mi?" dedi Deathbringer hafif neşeli bir tavırla.

"Ah, peki o zaman," dedi Glory. "Sana güveniyorum."

"Onu öldürmeme izin verirsen, hepimizi serbest bırakacağım," dedi. Peşinize başka biri takılmadan önce biraz zaman kazanırsınız. Zaten buradan nereye gideceğinizi hiç kimse bilmiyor."

"Hepimizi mi?" dedi Glory. "Buraya hepimizi öldürmeye mi geldin?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sadece birkaçınızı."

"İşte şimdi içim rahatladı," dedi Glory. "Lütfen hâlin-den memnun gibi görünmeyi kes artık." Glory diski biraz daha sert yaslayınca Deathbringer ciddi görünmeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Kimleri öldürecektin peki?" diye sordu Sunny.

"Bizi öldürmek isteyen kim?" diye sordu Tsunami aynı anda. "Seni kim gönderdi?"

"GeceKanatlar," dedi Starflight. "Öyle değil mi? Deniz Krallığı'nda olanlardan dolayı. Blister'ı seçmedik diye."

“GeceKanatlar, Blister’ı mı seçmemizi istiyordu?” dedi Glory. Bu sırada Tsunami kaşlarını çatıp Starflight’a baktı. “Neden böyle bir şeyi dert etsinler ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Starflight. “Morrowseer’ın bana söyledikleri bu kadar. Bana Blister’ı seçmemiz gerektiğini ve sizi buna ikna etmemi söyledi.”

“Bu çok saçma!” diye araya girdi Blaze. Gözlerini açmış, biraz daha kendine gelmişti. “Buna neden GeceKanatlar karar veriyor? Benimle tanışmadılar bile! Ben harika biriyim!”

Deathbringer yılandan bile hızlı bir şekilde atağa geçip Glory’ye saldırdı ve ön pençelerini kavradı. Glory kafasına var gücüyle vurup arka pençeleriyle karnını teklemeyi.

“Hey! Kes şunu!” diye bağırdı Deathbringer. “Seni öldürmemi istiyorsun sanırım.”

Tam o anda gökyüzünden kanat sesleri yükseldi. Glory ve Deathbringer durup başını kaldırdı.

“Kraliçe Glacier,” dedi Blaze derin bir nefes alarak. “Beni kurtaracağını biliyordum.”

Evet, yanlış görmüyordu. Parlak kanatlı BuzKanatlar yola çıkmıştı.

Glory, GeceKanat katilini BuzKanat kraliçesine tercih edeceğini düşünüyordu. Gök Krallığı'ndaki ve Kraliçe Coral'ın Yaz Sarayı'ndaki tutsaklık günleri oldukça zor geçmişti. Glacier onları zindana atarsa muhtemelen akşam kadar hepsi ölürdü.

Glory, "Bırak da gideyim," dedi Deathbringer'a.

Deathbringer şaşılacak bir şey yaptı ve Glory'yi bıraktı. Deathbringer geri çekildi, ona zarar vermeyeceğini söylemek için pençelerini havaya kaldırdı ve hatta gülümsedi.

"Gitme vakti," dedi Tsunami. "İki dakikaya kalmaz burada olurlar."

"Hey, hayır, bekleyin," dedi Blaze. Kanatlarını açıp havadaki ejderlere pençelerini salladı. "Glacier'la mutlaka tanışmalısınız. Onu seveceğinize eminim."

Clay, "Blaze'i burada onunla bırakamayız," dedi Deathbringer'ı işaret ederek.

"Haklısın," dedi Glory. Gözlerini kısıp Deathbringer'a baktı. "Kaçmak için on saniyen var. Yoksa seni yakalayıp BuzKanatlar'ın eline veririz."

"Öyle yapmamız gerekmiyor mu zaten?" diye sordu

Blaze. “Beni öldürmeye çalıştı. Kraliçe Glacier buna çok kızacak. Bir keresinde GökKanat’ın biri ben güneşlenirken beni yakalamaya çalıştı ve Glacier ejderin kanatlarını kopardı. İğrenç ama bir o kadar da tatlı bir durumdu. Yani beni gerçekten önemseydiğini gösteriyor.”

Ya da kraliçe sen olursan alacağı toprakları önemsiyor, diye düşündü Glory.

Az önce olanlar Sunny’yi biraz rahatsız etmiş gibiydi. “Şu an görmek istediğim en son şey ne biliyor musunuz?” dedi. “Bir ejderin başka bir ejderin kanatlarını koparması. Ben almayayım, teşekkürler.”

“Tamam, ikna oldum,” dedi Deathbringer geri çekilerek. “Ama gerçekten onu öldürmeme izin vermeliydin.” Kanatlarını açıp Glory’ye baktı ve sırttı. “Seni bir daha ne zaman göreceğim?”

“Git buradan,” dedi Glory. Yanında yavaşça rengi değişen pullarını yorumlayacak kimse olmadığına seviniyordu.

Deathbringer havalandı. Blaze onu bir süre gözleriyle takip ettikten sonra sıkılıp bıraktı. Yüzündeki zafer gülümsemesiyle Clay ve Tsunami’ye baktı.

“Lütfen gitmeyin,” dedi Blaze. “Hayatımı kurtardığınız için Kraliçe Glacier size minnettar olacak. İşte şimdi o bahsettiğim partiyi verebiliriz!”

“Üzgünüm,” dedi Tsunami. “Tekrar tutsak olmak istemiyoruz.”

“Biz, şey... Biz sana döneriz,” dedi Clay. “Bir doktora gidene dek yarana baskı uygulamaya devam et.”

Blaze biraz toplanıp doğruldu ve hafifçe başını salladı. “Sizinle tanışmak güzeldi,” dedi. “Bir GökKanat’ınız eksik

olsa bile. Ve bazılarınızın tipi gülünç olsa bile. Beni seçerseniz pişman olmayacağınıza söz veriyorum.” Zar zor kanadını kaldırıp çölü işaret etti. “Size istediğiniz tüm toprakları verebilirim. Her biriniz kendi sarayınızı inşa edebilirsiniz!”

“Toprağını dağıtmaktan vazgeç artık!” diye bağırdı Glory. “Kum Krallığı’nın büyük olduğunun farkındayım ama çöle yaşamak çok zor. Halkının çöldeki her kum tepesine ihtiyacı var. Ve kraliçe olursan bir şekilde tekrar hazine elde etmen gerekecek. Bunu da unutma.”

“Bir YağmurKanat’tan kraliçelik dersleri,” diye kıkırdadı Blaze. Boynundaki acıdan aklını oynatıyor gibi konuşuyordu. “Her şeyi öğrendim sayende.”

Glory suratını asıp ona baktı; ama KumKanat on fark etmedi bile.

“Hadi,” dedi Clay, Sunny’yi dürterek.

Sunny kanlı pençelerini uzatınca Starflight hemen öne çıkıp pençelerini tuttu. “Çöle gidince kendini çok daha iyi hissedeceksin,” dedi.

Tsunami, “Sakın bizi takip etmelerine izin verme,” dedi Blaze’e diğerleri havalanırken.

“Beni kurtarma derdine düşecekler zaten,” dedi Blaze kibar, bir o kadar da duygusal bir hâlde uzanırken.

Glory ve Tsunami birbirine bakıp gözlerini devirdikten sonra havalandı. BuzKanatlar gelmek üzereydi; olabildiğince hızlı uçmaları gerekiyordu.

Tsunami kısa bir süre bocaladıktan sonra gökyüzünde süzölmeye başladı.

“Acıyor mu?” diye sordu Glory yanına gelerek. “Geçide kadar dayanabilir misin?”

“Bir şeyim yok,” dedi Tsunami dil ucuyla. “Ufak bir kesik.” Bir süre sessiz kaldı ve, “Ama evet, acıyor,” diye ekledi.

Soğuk, açık mavi gökyüzünde yol alırken Glory, Tsunami'nin yanından ayrılmadı. Birkaç kez arkasına baktı ama peşlerine takılmış bir BuzKanat falan göremedi.

“Glory,” dedi Tsunami bir süre sonra. “Sana bir şey sorabilir miyim? Neden zehrini kullanıp o katili öldürmedin?”

Glory, soruyu duyar duymaz utandı ve pullarının pembeye dönüştüğünü hissetti. Sonra var gücüyle uğraşıp tekrar gök mavisine dönüştürdü.

“Bunu ortadan kaybol diye söylemedim,” dedi Tsunami.

“Onu öldürmek istemedim,” dedi Glory. “Gereğinden fazla can almak istemiyorum.”

“Ama buraya resmen seni öldürmeye gelmişti,” dedi Tsunami. “Kendini korumak için onu öldürmen gerekirdi.”

“Belki de haklısın,” dedi Glory. “Ama beni öldürmeye çalışıyor gibi değildi.”

Tsunami başını iki yana salladı. “Peki ama benim durduğum yerden hiç de öyle görünmediğini söylemeden edemeyeceğim.”

“Her neyse,” dedi Glory. “Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğiz. Asıl soru GeceKanatlar'ın olaya neden bu kadar dahil olduğu. Önce bizi Blister'ı seçmeye zorluyorlar ve sonra bizi öldürmeye çalışıyorlar. Kehanetlerinin gerçekleşmesini istemiyorlar mı?”

“Belki de herkes gibi kehanetin kendi istedikleri şekilde gerçekleşmesini istiyorlardır,” diye söylendi Tsunami.

“İstedikleri ne peki?” dedi Glory. “KumKanatlar’ın kraliçesinin kim olduğu onları neden ilgilendiriyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Tsunami.

“Eğer bu savaşta söz sahibi olmak istiyorlarsa saklanıp belirsiz tahminler yapmak yerine ortaya çıkıp mücadele etsinler,” dedi Glory.

“Bir de katil gönderiyorlar,” dedi Tsunami. “Ne kadar korkaklar.”

Tsunami ve Glory’nin uzlaştığı çok nadir görülürdü. Glory en son ne zaman kavga etmeden bu kadar uzun süre konuştuklarını hatırlayamıyordu. Tsunami’yi sevmediğinden değildi. Hatta bilmişlik taslamasını bile umursamıyordu. Ama Tsunami onları yönetmeye çalıştığında fazla havalanmasın diye *birinin* ona karşı çıkması gerektiğini düşünüyordu.

Bir yandan Tsunami, Deniz Krallığı’ndan kaçtıktan sonra herkese çok daha iyi davranmaya başlamıştı. Glory sadece emir vermek yerine diğerlerinin de fikrini almaya çalıştığını fark ediyordu. Eskiden sürekli kraliçe olacağından bahsedip dururken artık bunun sözünü hiç etmiyordu. Belki Deniz Krallığı’na ait olmadığını söylerken samimiydi. Kabilesinin başına geçme hayalinden tamamen vazgeçmişti.

Burn’ün kalesine vardıklarında hava çoktan kararmıştı. Glory ve Tsunami aşağı süzüldü ve Starflight’ı telaşla kumu kazarken buldular.

“Delik gitmiş!” diye bağırdı Starflight. “Yok olmuş!”

Glory’nin pulları panikten yeşile dönüştü. Geceyi Buz-

Kanatlar ve Burn'le geçirmeyi hiç planlamamıştı. Üstelik peşlerinde onları öldürmeye çalışan bir GeceKanat vardı.

“Gitmiş,” dedi Clay. “Biraz da ben kazayım.” Starflight'ı kenara itti, kaktüslere baktı ve farklı bir noktadan kazmaya başladı.

Tsunami, “Ne yapıyorsun?” diye seslendi Sunny'ye. Sunny tepedeki kaktüslerden biriyle tango yapmaya çalışıyor gibiydi.

“Blaze'in dediğini duydun,” dedi Sunny enfes nefese. “Bunu yanımızda götürebilsek Webs'i iyileştirebiliriz. Ah!” Ön pençelerini sallayarak dikenlerden uzaklaştı.

“Tüm kaktüsü götürmemize gerek yok,” dedi Tsunami. “Kollarından birini kırıp getirebilirsin.”

“Ben de öyle yapmaya çalışıyorum zaten,” dedi Sunny öfkeyle. Tsunami ona yardım etmek için tepeye tırmanmaya başladı. Glory, Sunny'nin kan lekelerinin bir kısmını kumla kapattığını fark etti; ama pullarının ve pençelerinin arasında hâlâ koyu renkli kan lekeleri vardı.

“İşte burada,” dedi Clay. “Buldum.” Tünelin girişindeki kumları kenarı çekerek deliği iyice açtı.

Starflight derin bir nefes vererek, “Ah,” dedi. “Belki de bu yüzden daha önce bu tüneli kimse bulamamıştır. Her gün rüzgâr girişi kapatıyor.” Tünele doğru yöneldi. “Artık gidelim mi?”

Glory tekrar gökyüzüne baktı. Sunny ve Tsunami bir kaktüs parçasıyla onlara doğru geliyordu. Eşi benzeri olmayan bir sahneydi. Glory tünele doğru işaret edince Starflight büyük bir neşeye içeri girdi. Diğerleri de tek tek

onu takip etti. Tünele en son giren Glory, mümkün olduğunca kum yığarak girişi kapatmaya çalıştı.

Tünelden ormana çıkar çıkmaz ağaçtaki bir tüy yumağı sevinçle zıplayıp omzuna kondu. Tembel hayvan kollarını ve bacaklarını Glory'nin boynuna dolayarak öfkeli sesler çıkarmaya başladı.

Glory, "Sanırım beni azarlıyor," dedi Clay'e. Silver'ın tüylerini okşadı.

"WIIRRRRB," dedi tembel hayvan Glory'ye daha sıkı sokulurken.

Sunny şelalenin tepesindeki akarsuya girip Blaze'den kalan kan lekelerini çıkardı. Glory, Jambu'nun gittiğini fark etti; ama Mangrove hâlâ akarsuyun yanında oturuyordu. Gözünü suya dikmiş öylece duruyordu.

"Sanırım orada kayıp YağmurKanatlar'a dair hiçbir ize rastlamadın," dedi Glory.

Mangrove başını iki yana salladı. "O kalenin yakınlarında hiçbir iz bulamadım. Bir KumKanat ordusu dışarı çıkarken içeri sızdım. Her yeri aradım." Önündeki sazlara tekme attı. "Tamamen vakit kaybı."

"Muhtemelen," dedi Glory. "Ama en azından orada olmadıklarını öğrendik."

"Orchid'i nasıl bulacağız," diye sordu.

Glory geçidin girişine baktı. Karanlıkta, yalnız ağaçların arasından süzülen ay ışığında kocaman açılmış bir ejder ağız gibi görünüyordu.

"Birkaç gece önce burada bir şeyler duyduk," dedi. "Burada beklersek belki onu tekrar yakalayabiliriz." Dönüp Tsunami'ye baktı. "Tek ihtiyacımız olan şey karanlıkta gören bir ejder."

Glory iç çekerek dalında kıpırdandı. Kanatları, örümcek ağı gibi yapış yapış olmuştu. Yakınlarındaki gri renkli çiçek limona sarılı fare gibi kokuyordu. Orada bulunmaktan hiç hoşnut değildi.

“Kalmak zorunda değildin,” diye fısıldadı Tsunami.

“Evet, zorundaydım,” dedi Glory. “Seni tanıyorum. Burada tek başına kalsan her gördüğün kıpırtıda bu ağaçtan atlayıp saldırıya geçerdin.”

“Ben...” deyip sustu Tsunami. “Yanımda sen varken de bunu yapabilirim.”

“Ben de en azından sana yarım edebilirim,” dedi Glory karanlıkta sırtarak.

Bir süre daha orada bekleyip ormandan gelen sesleri dinlediler. Böceğin biri ağacın tepesinden acı acı bağıırıyordu. Glory, böceği görebilse hiç gözünü kırpmadan mi-desine indirirdi.

Uzun bir uçuş ardından dinlenmek için bir önceki geceyi ve günün tamamını YağmurKanat köyünde geçirmişlerdi. Sunny kaktüs suyunu Webs’in yarasına sürmüş ve diğerlerine de sevinçle işe yaradığını düşündüğünü bildirmişti.

Diğerleri bu gece de orada kalmıştı; Glory bu esraren-giz canavarı ilk gece yakalayamayacaklarını düşünüyordu ve herkes çok yorgundu. Ayrıca Mangrove'dan onları takip etmeyeceğine dair söz vermesini istemişti. Silver'ı da Sunny'ye bırakmıştı çünkü bu canavar hakkında bildikleri tek şey tembel hayvanların tadını sevmesiydi.

"Sence Blaze nasıl biri?" diye sordu Tsunami fısıldayarak. "Onu seçmeli miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi Glory. "Ben ondan pek hoşlanmadım. Ya sen?"

"GökKanatlar konusunda yorum yapmamalıydı," dedi Tsunami. Glory de aynı fikirdeydi ama bunu dile getirenin Tsunami olması onu mutlu etmişti.

"Burn ve Blister'dan daha iyi biri gibi," dedi Glory. "Ama bir o kadar da beceriksiz biri. KumKanatlar'ı böyle işe yaramaz bir kraliçeye emanet etmek adil olur mu sence? Ve bizim söylememizle savaşı kazanacak bir güce de sahip değil."

"Haklısın," dedi Tsunami. "Gerçek bir savaşta, özellikle de kardeşlerinin karşısında asla hayatta kalamaz."

"Her neyse," dedi Glory. "Bu karar bana düşmez. Siz bunu kendi aranızda konuşun. Yani sonuçta kehanette adım geçmediğinden söz hakkım yok."

"Böyle konuşmayı kes yoksa seni pataklarım," dedi Tsunami tıslayarak. Bu duruma çok kızdığı karanlıkta bile belli olunca Glory içten içe sevindi.

"Şişşt," dedi Glory kuyruğunu Tsunami'nin kanatlarına vurarak. "Bu ses de ne böyle?"

Şlap.

İkisi de başını kaldırıp dikkat kesildi. Glory hiç kıpırdamadan etrafı dinliyordu.

Şlap. Şluuuup.

“İşte bu,” diye fısıldadı Glory. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Gözlerini sütuna bakmaya çalıştı ama karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Yerde yürüyen devasa bir şey vardı. Tıpkı bir gergedan gibi ses çıkararak nefes alıp veriyordu.

“Delikten gelmedi,” diye fısıldadı Tsunami. “Şelalenin öbür tarafından, diğer ağacın yanından geldi. Ama emin değilim.” Öne eğilip dalların atını görmeye çalıştı.

Aniden çok uzaklardan bir ses geldi.

Islık gibi bir ses.

Glory eğilip dikkatle dinledi. Çalan kehanet ejderleri şarkısıydı. Bu şarkıyı en son GökKanat arenasında esir alınan ejderlerden duymuştu.

Ejderler geliyor...

Bizi kurtarmaya geliyor...

Savaşmaya... Adaleti getirmeye...

Ejderler...

“Bu ses delikten geliyor,” diye fısıldadı Tsunami. Çömelip yaprakların arasından etrafı süzmeye başladı.

Sütunun girişinde bir gölge belirdi ve o an esrarengiz yaratık ormana geri kaçmaya başladı.

Glory lanet edip hemen ayağa kalktı. “Arkasından gide-
lim mi?”

Fakat Tsunami çoktan ağaçtan atlayıp sütuna doğru uçmaya başlamıştı. Gölgenin yanına geldiğinde ikisi de acıyla bağırıp yerde yuvarlandı.

Glory hemen arkasından ona yetişip diğer ejderin kuyruğunu kavradı. Üçü boğuşurken Glory ve Tsunami ejderi yere yatırır yatırmaz Glory ejderin üstüne oturdu.

Karşısında Deathbringer'ı görünce pek şaşırmadı. Yaprakların arasından süzülen ay ışığında görebildiği kadarıyla GeceKanat'ın pençelerinin arasında kum taneleri ve yüzünde umursamaz bir ifade vardı.

“Bir katilin avını takip ederken ıslık çalması sence de çok tuhaf değil mi?” diye sordu Glory.

“Onu hemen şimdi öldürmeliyiz,” diye tısladı Tsunami.

“Canavarımızı korkutup kaçırdın,” dedi Glory, GeceKanat'ın burnunu dürterek. “O yüzden sana çok daha kızgınız.”

“Evet, bir de bizi öldürmek istemen var tabii,” dedi Tsunami.

“Hangi canavar?” dedi Deathbringer fazla masum bir tavırla. Glory şüpheyle ejderi süzdü. Acaba bir şey biliyor olabilir miydi?

“Tüneldeyken bizi takip mi ettin?” diye sordu. “Ya da tünelin orada olduğunu zaten biliyor muydun?”

“Orada olduğunu nereden bilebilirim ki?” diye sordu.

“İşte ben de bu sorunun cevabını merak ediyorum,” dedi.

“Onu köye götürüp sorguya çekelim,” dedi Tsunami.

“Bunun güvenli olduğunu düşünmüyorum,” dedi Glory. “Yani YağmurKanatlar ve diğerleri için. Onu diğer ejderlerden olabildiğince uzak tutmalıyız.”

Tsunami bir yandan yüzünü buruşturup bir yandan düşünüyordu. “Ya da,” dedi ve, “A planına dönüp onu şu an öldürebiliriz,” diye ekledi.

“Tsunami, onu öldürmemeyi en az benim kadar istediğinin farkındayım,” dedi Glory.

Tsunami bunun üzerine sustu. Glory, Tsunami'nin GökKanat arenasındaki deneyimlerinden sonra ejderleri öldürme konusunda hassaslaştığını fark etmişti. Kendini korumak için ejderlere zarar vermek tamamen farklı bir konuydu; ama burada Deathbringer pençelerinin arasında kapana kısılmış durumdaydı.

Uzun bir süre düşündükten sonra, “Peki,” dedi Tsunami. “Haklısın. Ben de istemiyorum. Ama GeceKanat onu öldürmek istediğimizi düşünsün istemiştin. Bu konuda bana destek verdiğin için ayrıca teşekkür ederim.”

“Aptal GeceKanatlar gibi aklından geçenleri anlayamadığım için özür dilerim,” dedi Glory. “Konusu açılmışken, Sen zihin okuyabilen GeceKanatlar'dan mısın?” Gözlerini kısip Deathbringer'a baktı. “Şu an ne düşünüyorum?”

“Benim çok zeki, inanılmaz etkileyici ve öldürmeye kıyamayacağın kadar yakışıklı olduğumu mu?” diye bir tahminde bulundu.

Aslında Glory'nin beklediğinden daha iyi başarılı bir tahminde bulunmuştu. Boynunu kabartıp tekrar GeceKanat'ın burnunu dürttü. “Bilemedin,” dedi. “Senin başımı-

za çok dert açmaya başladığını düşünüyordum. Sonunda beni öldürmeye karar verdin mi?”

Deathbringer’ın yüzündeki gülümseme birden yok oldu. Bu soruyu ciddi ciddi düşünüyor gibi onu süzmeye başladı.

“Bu kadar uzun süre düşünmen pek hoşuma gitmedi,” dedi Glory.

“Başka bir seçeneğim var mı diye düşünüyordum,” dedi Deathbringer. “Ama bu emir benden çıkmadı.”

“Kimden çıktı peki?” diye sordu Tsunami. “GeceKanat kraliçesinden mi?”

Deathbringer, Glory’nin anlam veremediği tuhaf bir ifadeye büründü. “Söyleyemem.”

“GeceKanatlar’ın beni neden öldürmek istediğini bir türlü anlayamıyorum,” dedi Glory.

“Buna artık ben de şaşıyorum,” dedi Deathbringer. Hem cesur hem de dürüst bir tavrı vardı.

“Demek şaşıyorsun,” dedi Glory. “Ama sanırım bu emri yine de yerine getireceksin.”

“Sanırım demek çok doğru olmaz,” dedi Deathbringer. “Belki diyelim.”

“Bu açıklamayla içimi rahatlattığın pek söylenemez,” dedi Glory. “Hatta üzerimde *tam tersi bir etki yarattı.*”

GeceKanat tekrar sırtıttı. Bunu yapmaya bir son vermesi gerekiyordu. Sırtınca dikkati dağılıyordu.

“O zaman ne yapacağız?” diye sordu Tsunami. “Onu bırakamayız. YağmurKanat köyüne de götüremeyiz.”

“Onu bağlayıp ormanda tek başına bırakalım ve canava-

ra yem olmasını bekleyelim,” dedi Glory. Gözlerini kısıp Deathbriner’a baktı. Yüzünde korkudan eser yoktu. “Sana canavardan bahsetmiş miydik?” diye sordu. “Etraftaki YağmurKanatlar’ı kaçırdıktan sonra muhtemelen mideye indiriyor. Seni burada bağlı bulunca çok heyecanlanacağına eminim.”

“Ah, hayır,” dedi Deathbringer. “Lütfen beni canavarın yakalayabileceği bir yerde tek başıma bırakmayın.”

Glory ağzını açıp kapattı. Aklına mükemmel ama aynı zamanda da korkunç bir fikir gelmişti. Bu fikri bir süre gözden geçirdikten sonra tekrar GeceKanat’ın burnunu dürttü.

“Bizimle *dalga* mı geçiyorsun?” diye sordu. “Tsunami, sözlerinde sen de bir ciddiyetsizlik sezdin mi?”

“Burada bir canavar olduğuna inanmıyor gibi,” dedi Tsunami. “Bu arada ben de bu konuda pek emin değilim.”

Ya da canavarla işbirliği içinde, diye düşündü Glory. *Ya da en azından canavarı tanıyor ve ondan korkmuyor.* Bu düşüncelerini dışa vurmamaya karar verdi. Tsunami tekrar onu sorguya çekmek isteyecekti; fakat Glory bunun vakit kaybı olacağından emindi. Deathbringer’a sert davranarak ondan hiçbir şey öğrenemeyeceklerdi.

Üstelik kafasındaki plan yavaş yavaş şekillendiğinden bir an önce harekete geçmek istiyordu. Bunun için de Tsunami’den kurtulması gerekiyordu.

“Onu tünelden uzaklaştırıp bağlayalım,” dedi. “Sonra gidip diğerlerine haber ver. Bizi kimin ve neden öldürmek istediğini söyleyene dek başında sırayla nöbet tutalım.”

“Ve hangimizi öldürmek istediğini,” dedi Tsunami. “Sadece seni değil, birkaçımızı öldürmesi emri verilmiş.”

“Bir de bu durumdan nasıl kurtulacağımızı,” dedi Glory.

“Sizin için uzun bir bekleyiş olacak,” dedi Deathbringer. “Size hiçbir şey söylememem emredildi.”

Tsunami ve Glory onu duymazlıktan geldi. Kopardığı sarmaşıkların en kalınıyla kanatlarını bağladılar. Tsunami koşmasını diye pençelerini birbirine bağlayıp boynuna bir ip geçirdi ve ejderi ormana doğru sürüklemeye başladı. Kısa bir süre yürüdüktan sonra Tsunami bir ağacı gözüne kestirdi ve ejderi sıkıca ağaca bağladılar.

“Uzaklaştığımız an bu sarmaşıkları yakar,” dedi Tsunami.

“O zaman biz de uzaklaşmayız,” dedi Glory. “Diğerlerine haber ver. Ben gizli ve ölümcül silahımla başında bekleyeceğim.”

“Neymiş o?” diye sordu Deathbringer. “Dur tahmin edeyim. Kıvrak zekân mı?”

“Kaçmaya çalış da yaşayarak öğren bakalım,” dedi Glory.

GeceKanat oldukça rahat bir tavırla ağaca yaslandı. Kaçmaya hiç niyeti yok gibi görünüyordu. *Tuhaf bir ejder*, diye düşündü Glory.

Glory, “İlk olarak Clay’i gönder,” dedi Tsunami’ye. “Bir sonraki nöbeti ona verebiliriz.”

“Şu an bana üstünlük tasladığının farkındasındır umarım,” dedi Tsunami. “Şimdilik görmezden geleceğim ama aklımdan çıkacağını sanma.”

“Ah, git başımdan.” DenizKanat karanlıkta kaybolana dek Glory kanatlarını çırpıyordu.

Kanatlarından çıkan sesler kesildiği an, ormandaki gece sesleri etrafa hâkim oldu. Ağaç hışırtıları arasında öten böcekler, şakıyan gece kuşları ve sıkılmış seyirciler gibi ho-murdanan kurbağalar.

“Ne kadar çok ses var,” dedi Deathbringer. “Hayat dolu bir yer.”

“Senin geldiğin yere benzemiyor mu?” diye sordu Glory.

“Buz Krallığı buradan çok daha sessiz,” dedi. “Kum Krallığı da.” GeceKanat toprakları hakkında hiçbir şey söylemedi; Glory de zaten söylemesini beklemiyordu.

Ağaçlara bakıp düşünceye daldı. Clay nöbete geçtiğinde buradan sıvışabilirdi. Bir süre ortadan kaybolursa kimse fark etmezdi. Gidip canavarı tek başına arayabilirdi. Ona soracak olursanız her şeyi kendi başına yapmaya bayılıyordu.

“Sakin öyle bir şey yapma,” dedi Deathbringer aniden.

“Aklımdan geçenleri okumasan iyi edersin,” diye çıkıştı Glory.

“Okumama gerek yok,” dedi. “Saçma bir şeyler yapmayı planladığın her hâlimden belli oluyor.”

“Saçma değil,” dedi. “Oldukça akıllıca bir plan. Ve canavarı yakalamanın tek yolu bu olabilir.”

“Belki de canavarı kendi hâline bırakmalısınız,” dedi. “Unutun bu işi. Kehaneti gerçekleştirme görevinize odaklanın.”

Glory bir an duraksadı. Kehanet, yani savaşın sonlan-

ması önemli bir görevdi. Birkaç kayıp YağmurKanat'ı bulmak bununla karşılaştırılmazdı bile. Ama bir söz vermişti.

“O aptal kehanette adım bile geçmiyor,” dedi.

“Biliyorum,” dedi GeceKanat. “Ama yine de kehanet konusunda oldukça büyük bir başarı göstereceğine inanıyorum.”

“Bu çok saçma,” dedi. “Ve YağmurKanatlar’danım. Bana ihtiyaçları var.” Bu konuda oldukça kararlıydı. “Ve bunu tek başıma yapmam gerekiyor.”

“Dur bir dakika,” dedi Deathbringer neşeli bir sesle. “Neden ki? Sonuçta sana yardım edebilecek arkadaşların var.”

Glory başını iki yana salladı. “Bu konuda bana yardım edemezler. O canavar ya da her neyse bir grup ejdere asla yaklaşmaz. Tek başına ormanda gezen YağmurKanatlar’a saldırıyor.”

“Yani sen...”

Glory gülümsedi. “Kendimi yem olarak kullanacağım.”

Glory, “Ona dikkat et,” dedi Clay’e. “Konuşmasına izin verme.”

“Mmm,” diye şikâyet etti Deathbringer ağzını sıkıca saran sarmaşıkların arasından. Ormana kaçmadan önce Deathbringer’ın planını Clay’e anlatmasını istemiyordu. Ayrıca tüm gece onu planından caydırmaya çalışırken GeceKanat’ı dinlemekten usanmıştı. Böylece Clay geldikten hemen sonra doğan güneşi huzur içinde izleyebilmişti.

“Merak etme,” dedi Clay. “Burada oturup her zamanki korkutucu tavrımı takınacağım.” Omuzlarını dikip kollarını çatmaya çalıştı.

“Çok korkutucusun,” diye onayladı Glory.

Sarmaşıklar neredeyse tüm suratını sarmasına rağmen Deathbringer’ın Clay’in tavrında etkilenmediği belli oluyordu.

“Yakında nöbeti devralması için birini göndereceğim,” dedi uzaklaşırken.

Ama önce şu canavarı yakalayacağım.

Deathbringer ne derse desin, bu saçma bir plan değildi. Yalnız gezen bir YağmurKanat canavarının tam da aradığı

şeydi. Ve Mangrove dahil tüm YağmurKanatlar bu kadar ahmakken başka bir ejderi yem olarak kullanmayı göze alamıyordu.

Üstelik bildiği kadarıyla zehrini başka canlılar üzerinde kullanan tek YağmurKanat kendisiydi. Bunu yapmayı çok sevmese de sonuçta birkaç ejderin bildiği bir güçlü bir silaha sahipti ve zorda kaldığı her durumda bu silahı kullanabileceğini biliyordu.

İlk önce tünele doğru yol aldı. Henüz durumu tam olarak çözememiş olsa da, tünelin kayıp YağmurKanatlar'la bir ilgisi olduğundan hâlâ emindi.

Peki tüneli kim yapmıştı? Ve planları neydi? Etrafta dolaşan YağmurKanatlar'ı çalmak mı? Neden?

Glory tünel girişinin yakınlarında dolaşırken bir düzlük bulup oturdu ve düşünmeye koyuldu.

Kalesi tünele yakın olduğundan Burn en güçlü şüpheliydi. Fakat Glory, zehri Kraliçe Scarlet'ın pullarının arasında yayılırken Burn'ün yüzündeki bakışı görmüştü. Burn hem şaşırılmış hem de dehşete kapılmıştı. KumKanat kraliçesinin daha önce Glory'nin zehrine benzer bir şey görmediği ortadaydı. YağmurKanatlar'ı kaçırان o olsaydı zehir eğitimleri hakkında bildi sahibi olurdu.

Glory küçük bir çalının önünde durup zehrini akıttı. Siyah ve yapışkan madde tüm yapraklara dağıldıktan sonra bitkinin neredeyse tamamı soldu, kurudu ve sonra da öldü. Glory tuhaf bir suçluluk hissiyle başını eğip çalıya baktı.

Canavarın ona saldırmasını beklerken zehirle hedef

alma konusunda biraz alıştırma yapabilirdi. Uzun yapraklı bir bitki daha bulup yapraklardan birine isabet ettirmeye çalıştı.

Çalılığın yarısı bir anda “garip bir sesle” eriyip çimenlerin içinde kayboldu.

“Hımm,” dedi Glory dışından. “Pek beceremedim sanırım.”

Tekrar denedi. Ve sonra tekrar. Her hedefe gereğinden fazla zarar vermiş gibiydi.

Glory durup kuyruğuyla kendine vurdu.

Biraz kafanı kullan, Glory.

Eğer zehir alıştırmaları sırasında çevreye bu kadar zarar verdiyse, diğer ejderlerin de aynısını yaptığını düşündü. Bu yüzden Bromeliad, Kinkajou’nun kaybolduğu yeri göstermese de, Glory kendisi bulabilirdi.

Şaleden başlayıp geçtiği bitkileri inceleyerek yürüme-ye başladı. Vıraklayan kurbağalar dik dik ona bakıyordu. Büyük gagalı, kırmızı ve sarı renkte iki kuş onu bir süre takip ederken ejder dilinin karmaşığına benzeyen bir dilde sesli sesli dedikodu yaptı.

Ama hiçbir yerde bir zehir izine rastlayamadı. Zehir eğitimleri ormanın başka bir bölgesinde olabilirdi; belki de bu gizli tünelin kaçırılmalarla bir ilgisi yoktu.

Glory inatla aramaya devam etti. Tünelin başka bir açıklaması olabilir miydi? Çölle orman arasına kısa bir geçit yapmayı kim isterdi? Hiç kimse... Daha önce hiç kimse ormana gelmemiştii ve YağmurKanatlar da buradan hiç ayrılmamıştı.

Ama savaş düşündüklerinden daha yakında, diye düşündü. Hemen kapılarının önünde, bu huzurlu dünyalarını mahvetmeye hazır bekliyor. Ağaç tepelerine bakarken gözünün önüne Kraliçe Magnificent geldi. Ve bu işe yaramaz kraliçe bunu duyunca ne yapacak?

Blaze de Magnificent'tan daha iyi sayılmazdı. *Onu seçersek, KumKanatlar en az YağmurKanatlar kadar güçsüz olacak.*

Tekrar başını kaldırıp ağaçlara baktı. Hava mı kararıyordu? Güneş henüz birkaç saat önce doğmuştu.

Burnuna büyük bir yağmur damlası düştü. Rüzgârın etkisiyle savrulan yaprakların arasından gelen damlalar git gide artıyordu. Glory kanatlarını içeri gömdü.

Yağmur günler önce zehir eğitimi izlerini silmiştir, diye düşündü. Ama pençelerinden yapışan çamur parçalarından çıkan sesler arasında yürümeye devam etti.

Tepedeki ağaçların birleşip şemsiye görevi gördüğü ve yağmuru biraz olsun engellediği küçük bir yer buldu. Orada durdu, kanatlarını silkip gerindi. *Bu çok saçma, dedi kendi kendine. Hiçbir şey bulamayacağım ve bu havada hiçbir şey beni yakalamayacak. Canavarlar yağmurda avlanmaya çıkar mı hiç? Kurulanmak için köye dönse hiç fena olmayacaktı.*

Ama tam arkasını dönüp uçacakken, pembe çiçeklerin ardında bir gölge fark etti. Glory durup daha yakından bakmaya çalıştı.

Yaprakların birçoğu solmuş, çürümüş ve siyahlaşmıştı. Yerde koyu damlalar birikmişti.

Birisi burada alıştırma yapıyordu, diye düşündü Glory. Kinkajou olabilir. Belki de başka bir kayıp ejderdir. Yerdeki

yaprak yığınıncını incelerken yerde yarım pençe izi buldu. Sunny'ninkinden bile küçük bir pençe izi. Eğilip izi kokladı.

Ve tam o sırada biri başının arkasına sertçe vurdu.

Glory kanatlarında hissettiği baskıyla kendine geldi. Neler olduğunu kavrayabilmek için bir süre daha gözlerini kapattı.

Yerde sürükleniyor gibi hissediyordu. Çamuru içine çeken bir şeye sarılmış gibi sol tarafı ıslak ve yapışkandı. Hâlâ yağmur yağıyordu. Etrafına sarılı olan şey, dışarıdan gelen sesleri engelliyordu. Devasa, çuval gibi bir şeyin içinde olduğunu düşünüyordu.

Kanatları bağlanmış ve pençelerinin etrafına kalın bir bez sarılmıştı. Dahası, çenesi ip ya da sarmaşık gibi bir şeyle sıkıca kapatılmıştı.

Yani zehrini kullanması imkânsızdı.

Bu aynı zamanda onu yakalayan şeyin akılsız bir yaratık olmadığı anlamına geliyordu. Onu bağlayacak kadar zeki idi. Muhtemelen zehrinin olduğunu biliyordu. Ya da dişlerinden korunmaya çalışmıştı.

Kuyruğu sert bir şeye çarpınca irkildi. Gözlerini açtı; etraf kapkaranlıktı. Hayır, bir dakika... Tamamen karanlık değildi. Etrafındaki kalın bezden süzülen açık yeşil bir ışık vardı. Burnunun dibindeki bezden gelen ölü hayvan, çürümüş yumurta ve is kokuları ormandaki ıslak yaprak örtüyordu.

Glory etrafı dinlemeye koyuldu; fakat yere sürten bez sesi dışında hiçbir şey duyamıyordu. Sonra birden içinde

bir ürperti hissetti. Pullarının altında tuhaf bir iğnelenme olduğunu fark etti. Kum Krallığı'na giderken de tıpkı böyle hissetmişti.

Haklıymışım, diye düşündü. Beni tünele götürüyorlar.

Fakat zehri yokken haklı çıktığına pek sevinememişti.

Bir su sesinden sonra akarsuda sürüklendiğini ve su içinde kaldığını fark etti. Birkaç hırıltıdan sonra Glory havaya kaldırıldığını ve sonra soğuk bir taşın üzerine bırakıldığını fark etti.

Kuyruğuna bir şey değdi ve sonra altında kaygan bir buz varmış gibi aşağı doğru kaymaya başladı.

Bir saniye, diye düşündü sendeleyerek. Çöldeki tünelde yokuş yoktu. Neredeyim ben? Bir duvara çarpıp kayarak köşeyi döndükten sonra tekrar hızlandı. Bu yol Kum Krallığı'na gitmiyor. Ama o delik gibi. Yani başka bir dünyaya geçen bir diğer tünel mi? Peki nereye gidiyor?

Aniden bir alana yuvarlandı ve bir kürk yığınınına çarptı. Ne yazık ki kürklerin altındaki kayalar yine de canını yakmıştı.

Glory bir süre inlememeye gayret ederek olduğu yerde uzandı. Bedenindeki tüm kemikler ağrıyordu ve tüm pulları kazanmış gibiydi. Yere inerken dilini ısırılmıştı. Ağzında kan tadı vardı.

Ölü ve is kokusu artmıştı ve artık yağmur yağmıyordu; ama içeri süzülen ışık kaybolmuştu. Çölde olmadığına emindi; hava epey soğuktu. Yakınlardan ateş sesi geliyordu. Glory uzaklardaki gök gürültüsünü işitiyordu; fakat ses gökyüzünden değil, kayaların altından geliyor gibiydi.

Hemen yanında işittiği pençe seslerinden sonra bir şey onu koklamaya başladı. Nefesinden çıkan sese bakılacak olursa, o gece tembel hayvanı yiyen şeye çok benziyordu. Glory pençelerini sıktı. Onu yemeyi mi düşünüyordu? Çünkü bu duruma pek de şaşırılmaz...

“Bir tane daha mı?” dedi bir ses memnuniyetsiz bir tavırla.

Bir süre irkilmişçesine koklamayı bıraktı ve sonra Glory’nin yanından gelen boğuk bir ses, “Evet. Yakalaması kolay oldu. Ormanda tek başınaydı. Diğer YağmurKanatlar gibi aptal işte.”

Ejderler, diye düşündü Glory. Birden içi rahatladı. Sıradan ejderler. Ortada esrarengiz ya da korkunç bir şey yok. Diğer ejderleri kaçırmalarının dışında tabii.

Birkaç ejderin çaresine bakabilirim herhalde. Beni şu çuvaldan çıkarır çıkarmaz. Pençelerini açıp çuvalı yırtmaya çalıştı.

“Mesajı almadın mı?” dedi ilk ejder.

“Aldım,” dedi nefes sesi kuvvetli olan. “Ama ben ormandaki avları seviyorum. Acıkmıştım. Bu ejder de beni yakala diye bağıırıyordu. Üstelik mesajının saçma olduğunu düşündüm.”

“Bizi koruduğu sürece saçma değil.” İlk ejder iç çekti. “Onu da diğerlerinin yanına koy. Ama bundan sonra sana söylenenleri yerine getir.”

“Tamam, tamam,” diye homurdandı ikinci ejder. “Peki, anladık. Deathbringer tehlikenin geçtiğini söyleyene dek ormanda avlanmak yok.”

Glory pullarını kimsenin göremediğine hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Pullarındaki renk cümbüşünü kontrol edemiyordu; hangi renge döndüğünü tahmin bile edemiyordu.

Deathbringer, YağmurKanatlar'ı kimin kaçırdığını biliyordu. Onlarla işbirliği içindeydi. Ve bir şekilde, tehlike geçene dek buna bir son vermelerini istemişti. Bu ne anlama geliyordu? Kehanet ejderlerinin ölmesinden mi bahsediyordu? Ya da Glory ve arkadaşlarının tünelin etrafında dolaşmayı kesmesinden mi?

Ve bu ejderlere mesajı nasıl ulaştırmış olabilirdi? Glory onu Buz Krallığı'nda bırakmış ve sonra çöldeki tünelden ormana girerken görmüştü. Diğerlerini takip ettiğini söylemişti ama belki de tünelden daha önceden haberi vardı. Tünelden geçip bu ejderleri uyarmış ve kehanet ejderleri ormana döndükten sonra çöle gitmiş olabilirdi ama...

Glory tam canavarı yakalayacağı an Deathbringer'ın yanlarında belirdiğini anımsadı.

Bunu bilerek yaptı.

Şu tuhaf nefes alan diğer ejderi uyarıyordu.

Deathbringer onu yakalayacağımızı biliyordu. Belki de onu yakalamamızı istemişti.

Kuyruğunu kıvırdı. *Ve arkadaşlarım şu an Deathbringer'ın yanında. Oraya geri dönmeliyim. Hemen şimdi gitmeliyim.*

Kanatlarını açıp kuyruğunu salladı ve telaşla çuvalı pençeleriyle yırtmaya çalıştı.

“Hey!” diye bağırды boğuk sesli ejder. “Biraz yardıma ihtiyacım var!”

Glory ona yaklaşan ejderlerin adımlarını ve kanat seslerini duyunca çok üzüldü. Orada ikiden daha fazla ejder vardı. Var gücüyle tekmeler savururken ejderler dört bir yanını sardı, pençelerinden tutup onu yere yatırdı.

“Onu burada böyle tutman imkânsız,” dedi ejderlerden biri. “Onu tekrar bayıltmalısın.

“Memnuniyetle,” dedi boğuk sesli.

Sonra bir kez daha Glory kafasında bir darbe hissetti ve her yer karardı.

“Hey!”

Glory kaburgalarından dürtülerek acı içinde uyandı.

“Uyanık mısın?” Küçük pençeler Glory'nin gözkapaklarını tutup kaldırdı ve gözünü açan şey ona o kadar yaklaştı ki, Glory hiçbir şey göremiyordu.

“Mıımm!” dedi Glory zar zor. Önündeki o şeyi itmeye çalıştı; fakat pençelerini çok hareket ettiremediğinden başaramadı.

“Ha ha, bence bunu deneme,” dedi küçük şey. “Tüm hayatımı uyuyan ejderleri uyandırmakla geçirdim. Bana çok sinirlendiklerinde kaçmak konusunda ustayım.” Küçük pençeler boynunu dürttü. “Nasıl olur da seni tanımam?”

“Mıımm!” dedi Glory tekrar. Baş ağrıyordu. Başını tekrar yere yasladı ve net görebilene dek gözlerini kıırttı.

Küçük, elmas şeklindeki burun onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Turuncu ve sarı pullarının arasından beliren dev, koyu gözlerle ona bakıyordu. Küçük ejder en fazla üç yaşında olmalıydı. Tekrar Glory’nin boynunu dürttü.

“Sakin ol. Konuşamadığını biliyorum. Burada ağzı bağlı olmayan tek ejder benim. Zehrimin yeterince güçlü olmadığını düşündüler ya da tehlikeli şeyler yapacak kadar uzağa isabet ettiremediğimi... Böyle düşünmeleri pek doğru değil; çünkü birileri bana düzgün bir *eğitim* verseydi ben de zehrimi gayet güzel kullanabilirdim ve bu kötü ejderler *beni* kafese koyduğuna pişman olurdu.” Öfkelenince kanatlarında kırmızılıklar belirdi.

Glory etrafa bakabilmek için isteksizce doğrulup oturdu. Başındaki ağrı onu deli ediyordu ve ağrı geçene dek gözlerini kapatmak zorundaydı.

Gözlerini tekrar açtığında, etraftaki bulanıklığın yalnız gözlerinden kaynaklanmadığını fark etti. Hava dumanlıydı. Hiç ateş görememesine rağmen pulları sıcaktan yanıp tutuşuyordu. Yukarı baktığında kafasının hemen üstünde dik taşlardan oluşa bir duvar olduğunu fark etti. Sıcaklık kayalardan geliyor gibiydi.

Mağaraya geri döndüm, diye düşündü. Harika.

Çuvaldan kurtulmuştu; fakat kanat ve pençelerindeki bağlar hâlâ duruyordu. Ağzı da hâlâ bağlıydı ama öncekinden biraz farklı hissediyordu. Bu sefer ağzı çok daha sıkıca bağlanmıştı. Gözlerini şaşşı yapıp bağa bakmaya çalıştı.

“Metal bir bant,” diye açıkladı küçük ejder kafasını sevimli bir ifadeyle eğerken. “Boynumdaki gibi. Zehrini kullanamaman için. Ama aynı zamanda da kamufle olup gözden kaybolamaman için. Hangi renge bürünürsen bürün metal bandı görebilirler.” Boynundaki kalın kemeri işaret etti. “Mantıklı ama sinir bozucu, değil mi?” Sustu. “Tıpkı benim gibi! Ha ha! Bu arada, benim adım Kinkajou. Belki merak etmişsindir.”

Kayıp YağmurKanatlar’dan biri burada, diye düşündü Glory. Peki diğerleri nerede? Bu küçük mağarada sadece o ve yavru ejder vardı. Mağaranın girişi pek uzak değildi; ay ışığı içeri süzülüyordu. Glory dikkatlice girişe doğru bir adım attı. Ve bir adım daha. Çatıdan hiçbir şey düşmedi. Hiçbir şey ona saldırmadı. Alarm da çalmadı. Burası nasıl bir hapishaneydi?

Kinkajou konuşarak peşinden gitti. “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Bu konuda çok iyiyim. Özellikle son günlerde hiç kimse konuşmadığından her sohbeta diğer tarafın ne dediğini düşünmek zorundayım. Belki de telepati bulaşıcı bir şeydir. Her neyse, bu mağaradan yürüyerek çıkıp uzaklaşabileceğini düşünüyorsun ve inan bana bu imkânsız; ama sanırım beni dinlemek yerine herkes gibi bunu gidip kendin görmem gerek.”

Glory mağaranın girişine gelince durdu.

Kinkajou haklıydı. Buradan çıkış yoktu.

Mağaranın önünde geniş, durgun bir lava nehri vardı. Dışarıda lavadan gelen sarı, turuncu parlaklıkların dışında hiçbir renk yoktu. Kanatları bağlıken nehirden geçmesi mümkün değildi.

Lava nehrinin başladığı yeri görebilmek için aşağı eğildi. Tepedeki dumanlarla yarıyı görünmeyen kocaman bir dağ gökyüzünü kaplıyordu. Nehrin aşağı eğimli küçük kolları da vardı ve kayalardaki deliklerden kırmızı alevler görünüyordu. Gündüz mü yoksa gece mi olduğu pek anlaşılmıyordu; ışık tuhaftı ve gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Glory en az iki ya da üç saat kadar baygın kaldığını düşünüyordu. Havaya keskin bir çürük yumurta kokusu hâkimdi.

“Fena bir yer, değil mi?” dedi Kinkajou kulağına ve bunun üzerine Glory yerinden sıçradı. “Kim burada yaşamak ister ki? Hiç anlamıyorum.”

Burada kim yaşıyor? diye merak etti Tsunami. Barış Pençeleri mi? Burada mı saklanıyorlar?

Ve sonra zeminin bazı parçalarının hareket ettiğini fark etti. Ve hareket edenler kayalar değil, ejderlerdi. Kanatlarının altında gri, parlak pullar olan siyah ejderler. Dağda en az yüz tane ejder vardı ve bir sürü ejder de etrafında uçuyordu.

Derin bir nefes aldı; burnu kükürtle dolunca bin pişman oldu.

Nerede olduğumuzu biliyorum.

Burası saklı GeceKanatlar toprakları.

Glory yavru ejdere dönüp bağlı pençeleriyle ağızındaki bandı işaret etti.

“İnanamıyorum,” dedi Kinkajou, Glory’nin renk değiştiren pullarına bakarak. “Şu an çok heyecanlısın. Acaba neden? Hımm, bir de meraklısın. Evet, eminim öylesin. Aklında bir sürü soru olmalı. Buraya geldiğimde benim de aklıma birçok zoru vardı. Ve şimdi de... kızgınsın! Aşırı kızgınsın! Ve öfkeden deliye dönüyorsun! Peki, neden bu kadar...”

Bir şeyler anlatmaya çalışmaktan usanan Glory, yavru ejderi bir kanara itip mağaraya geri girdi.

“Ah, sen bana kızgındın,” dedi Kinkajou arkasından giderken. “Bu duruma alışkınım.”

Mağara pek büyük değildi; arka taraftaki dik kayalar da aniden son buluyordu. Glory karanlık uçuruma baktı. YağmurKanatlar’ın ateşi ve karanlıkta görme yeteneği olmadığından hiçbiri buraya yaklaşmaya cesaret edemezdi. Glory kanatları serbest olsaydı bile uçuruma yaklaşmazdı.

“Diğer esirleri buradan ziyaret ediyorum,” dedi Kinkajou. “Benimki dahil tüm esirlerin durduğu mağaralar buraya açılıyor.”

Glory'nin yavru ejdere bakışı birden değişmişti. Kinkajou'nun kanatları bağlı değildi ama çok küçüktü; üç yaşındaki ejderlerin çoğu dinlenmeden uzun yol kat edemezdi. Ne kadar süre uçacağını bilmeden karanlığa dalıp diğer esirlerin mağaralarını aramış olmalıydı. Bu, cesaret gerektiren bir hareketti. Aynı zamanda da çılğincaydı.

Kinkajou başını eğip Glory'ye baktı. "Bu rengin anlamını bilmiyorum," dedi. "İnanmıyorum, sen gerçekten farklısın." Glory'nin kanatlarındaki ipleri çekiştirdi. "Ama bu aynı." İç çekti. "Bunları çıkaramıyorum. Üzgünüm. Çözmesi imkânsız düğümlerden."

Glory pençelerini havaya kaldırdı. Pençeleri kalın bir kumaşla sarılıydı ve iki pençesi birbirine ayrı bir iple bağlanmıştı.

"Bunlar da," dedi Kinkajou düğümü göstererek. "Ne kadar sıkı olduğunu görüyor musun?" Glory gözlerini kısıp baktı. Düğümler hakkında pek bilgisi yoktu. Kinkajou'nun pençelerini işaret edince küçük ejder başını iki yana salladı. "Pençelerim ipi kesecek kadar keskin değil. Daha önce denedim." Kinkajou pençesiyle ipe vurunca ip biraz olsun zarar görmedi.

Glory kuyruğunu yere vurdu.

"Çok sinir bozucu," diye ona katıldı Kinkajou. "Aptal GeceKanatlar. Ama kaçmayı denesek bile aklımızdan geçenleri okuyup bizi durdururlar, değil mi?"

Glory en azından homurdanabildiğini fark edince biraz olsun rahatladı.

"Yani yine de denemek mi istiyorsun?" diye sordu Kin-

kajou sevinerek. Boynu kabardı. “Çünkü benden başka kimse buradan kaçmayı denemek istemiyor. Bir de buradaki yemeklerin ne kadar iğrenç olduğunu görsen... Bize berbat ve ölmüş şeyler yedirmeye çalışıyorlar. Haftalar önce *ölmüş* gibi duran şeyler. Bu aşırı iğrenç şeyleri yiyince midemiz bulanıyor. Hiç meyve yok. Tapir en sonunda açlıktan ölmeye karar verdi. Korkunç bir şey. Ben de mümkün olduğunca az yemeye çalışıyorum.”

Çenesini hiç kapamayan yavru bir ejderle nasıl kaçış planı yapabilirim? diye düşündü Glory. *Üstelik ona hiçbir şey sormazken?*

Örneğin: GeceKanatlar’ın YağmurKanatlar’la ne derdi var?

Neden onları kaçırıp esir tutuyorlar?

Deathbringer’in bu plandaki rolü ne? Ve onlara neden durmalarını söyledi?

“Kafan karışık!” dedi Kinkajou, Glory’nin pullarını işaret ederek. “Ve... yine kızgınsın!”

Keşke ona ÇENESİNİ KAPAMASINI söyleyebileceğim bir renk olsa, diye düşündü Glory.

Mağara girişinden kanat sesleri geliyordu. Kinkajou sesin geldiği yöne döndü ve sonra irkilip gözlerini kapattı.

Glory yavru ejderi itip dışarı baktı. Üç GeceKanat lava nehrinin üzerinden uçup yakınlarda bir mağaraya girerek gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra sendeleyeni bir YağmurKanat’ı sürükleyerek geri çıktılar.

YağmurKanat’ın pulları yağmur bulutları kadar kopkoyu bir griydi; Glory şimdiye dek bu kadar üzgün bir

YağmurKanat görmemişti. Baygın değildi; fakat GeceKanatlar'a ne yardım etti ne de ellerinden kurtulmaya çalıştı. Hiç hareket etmeden, tamamen pes etmiş gibi duruyordu. Glory'nin aklına Jambu'nun rengârenk pulları gelince birden siniri tepesine çıktı. Masum ejderleri yuvalarından koparan GeceKanatlar'a ve arkadaşlarının ortadan kaybolduğunu umursamayan YağmurKanatlar'a çok kızgındı.

Siyah ejderler YağmurKanat'ı nehrin üzerinden geçi-rip kuyruğunu kayalara çarpa çarpa dağın eteğine taşıdılar. Glory, dağın ortasındaki kale gibi bir binaya girip gözden kaybolana dek onları izledi. Uzaktan bakınca bir kaya yığını gibi görüldüğünden daha önce orada bir bina olduğunu fark etmemişti.

"Zavallı Gibbon," dedi Kinkajou. "Sürekli onu inceliyorlar. Sanırım zehri benimkinden daha ilginç."

Glory dönüp ters ters ona baktı.

"Ah, evet," dedi Kinkajou. "Seni oraya götürdüklerinde zehrini kullanamıyormuş gibi falan yap. Bizden tek istedikleri etraftaki şeyleri eritmemiz. Gerçekten çok tuhaf! Kendileri eritseler ne olur sanki? Daha önce bir portakal ve bir yığın yaprak erittim. Benden şu metal kemeri de eritmemi istediler. Ama böyle bir şey istemeleri tabii ki çok saçma çünkü zehrimiz sadece canlı şeylerde işe yarıyor. Sonra da bir kâseye zehir atmamı istediler. Bunu neden yapıyorlar kim bilir? Hiç anlamıyorum."

Bizi inceliyorlar, diye düşündü Glory. Yani en azından zehrimizi inceliyorlar. Dönüp mağaranın ne kadar uzakta olduğunu hesaplamaya çalıştı. Acaba zehrimizi kendileri mi kullan-

mak istiyor? Silah olarak yani? Ama GeceKanatlar savaşmaz. Hep savaştan uzak dururlar. Bu silahlarla neden sahip olmak istiyorlar?

Acaba savaşa katılmayı mı planlıyorlar?

Peki hangi tarafı tutacaklar?

Elbette Blister'ın tarafını, diye düşündü kuyruğuyla başına vurarak. Bu yüzden Blister'ı seçmemizi istediler.

Ama şimdi neden savaşa katılıyorlar ki? Ve GeceKanatlar'ın ağızlarından hiç düşürmediği üstün yetenekleri varken neden YağmurKanatlar'a işkence ediyorlar?

“Kafa yormak böyle bir şey olsa gerek,” dedi Kinkajou bir sütunun üstüne zıplayıp Glory'yi dikkatle izlerken. “Şu an pulların durmadan renk değiştiriyor. Daha önce hiçbir YağmurKanat'ı böyle görmemiştim. Ah, keşke benimle konuşabilsen!”

Keşke, diye düşündü Glory.

“Belki de beraber kaçabiliriz. Sonra da öğretmenim olursun,” dedi Kinkajou. “Herkesin söylediği kadar kötü değilim gerçekten. Ama önce lavayı geçmemiz, sonra ormana giden tüneli bulmamız, oradaki muhafızları geçmemiz, bantlarını çözmemiz gerekiyor. Belki de hepsinden önce bantlarını çözmeliyiz. Aslında daha mantıklı; çünkü o zaman rahatça uçabilirsin. Ama bunları nasıl yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok.”

Sonra sustu ve kanatları düştü. Glory'nin gözüne birden bir çaylak gibi görünmeye başladı. Glory, Kinkajou'nun neden tek başına kaçmadığını merak ediyordu. Ama tünelin nerede olduğunu bilmiyorsa ve yolda muhafızlar var-

sa... Bu küçük ejderin boyunu aşan bir görevdi. Özellikle de başarısız olduğu an diğer YağmurKanatlar gibi bağlanacağı bilirken.

“İpleri kesecek kadar keskin bir şeyler bulabiliriz belki,” dedi Kinkajou tekrar neşelenerek. “Çok keskin bir kaya gibi. Ya da... etrafta kayadan başka pek bir şey yok aslında. Ah! Akşam yemeğimiz gelince o iğrenç leşlerden keskin bir kemik bulabilirim. Ama çok mide bulandırıcı bir iş. Belki sen yapabilirsin.”

Glory, Kinkajou'nun dikkatini çekmek için kuyruğuyla yere vurdu. Ağzını, midesini ve tekrar ağzını işaret ederek pullarıyla merak ettiğini anlatmaya çalıştı.

“Bana bir soru soruyorsun!” dedi Kinkajou sevinçle. “Dur tahmin edeyim. Aç mısın?”

Glory somurtup ağzındaki ipe asılıp mağaranın girişini işaret ederken kollarını kanat gibi çırpıtı, karnını ve sonra tekrar ipi işaret etti.

Kinkajou kaşlarını çattı. “GeceKanatlar ve yemek hakkında bir şey söylüyorsun... Ah! Anladım! Bize yemek verirken ağzımızdaki metal bandı çıkarıp çıkarmadıklarını soruyorsun. Öyle mi? Öyle mi?” Glory başıyla onaylarken mağara girişine döndü. “Sanırım birazdan sorunun cevabını öğreneceksin.”

Küçük ejder hemen zıplayıp duvardaki deliklerden birine girerek gözden kayboldu. Glory karanlıkta parlayan gözlerinden hâlâ onu izlediğini görebiliyordu.

Dört GeceKanat tek tek mağaraya girip dar alana do- luştı. Glory hiç kıpırdamadan dikkatle ejderleri inceledi.

En azından Morrowseer orada değildi. Hiç kimse onun kehaneti bozan ejder olduğunu bilmediğinden orada sıradan bir YağmurKanat olarak daha güvendedi. Daha önce kehanet yüzünden defalarca öldürülmek istenmişti.

Mağaraya giren son ejderin burnunda kötü bir yara izi vardı. Çenesindeki hasar görmüş deriden tuhaf köpükler fışkırıyordu ve burun deliklerinden biri tıkalı olduğundan doğru düzgün nefes alamıyordu.

Konuşmaya başladığı an, Glory onu yakalayan ejderin boğuk sesini tanıdı.

Ormandaki oydu, diye düşündü nefes sesini dinlerken. *Karanlıktaki canavar... Tembel hayvanı yiyen yaratık.*

“Bence bir tuhafılık yok,” dedi kısık sesiyle.

Diğer ejderlerden biri ona ters bir bakış attı. “Tam tersine,” dedi. “Bu ejderde kesin bir terslik var.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi üçüncü ejder.

“Pullarına bir baksana. Yakaladığımız tüm YağmurKanatlar hemen yeşile dönüşüyor. Yeşil korkunun rengi. Ama bu... Diğer renklerin anlamını bilmiyorum ama pullarında turuncu ve kırmızı tonlarıyla ara ara beliren siyahlıklar var.” GeceKanat tıbbi bir müdahale yapar gibi Glory’nin kanatlarındaki lekeleri bir çubukla diğerlerine gösterdi. Oldukça ilginç bir böceği tanıtır gibi bir tonu vardı.

“Çevresine uyum sağlıyor işte,” dedi üçüncü ejder. “Böyle bir yetenekleri var, değil mi?”

Glory gözlerini kısıp pullarını birden parlak mora dönüştürdü.

“İnanamıyorum,” dedi ejder. “Onu hemen laboratuva-

ra götürüp daha yakından incelemeliyiz. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmeden önce onu beslemememizi ve ona dokunmamamızı öneriyorum.”

“Saçmalık,” dedi yaralı GeceKanat. “Tüm YağmurKanatlar aynı. Kokuşmuş ve işe yaramaz.”

“Ayrıca Kraliçe Battlewinner tüm emirlerini yerine getirmemizi istiyor,” dedi dördüncü ejder. Pençelerinin arasındaki tüylü ve kötü kokulu şeyle öne çıktı. “Şimdi beslenme vakti. Bu ejderin laboratuvara gidip gitmeyeceğini kraliçeye daha sonra sorarsınız.”

“Soracağım,” dedi geri çekilerek. “Ben endişemi belirttim sonuçtan. Ne istersen onu yap.” GeceKanat mağaradan çıkıp uçarak uzaklaştı.

Alt etmem gereken yalnız üç ejder kaldı, diye düşündü Glory. Korkak, eğitilmiş, barışçıl YağmurKanatlar'ın zehrini incelemiş olabilirsiniz ama benimkini henüz incelemediniz.

Yaralı ejder sırtındaki kılıftan uzun bir mızrak çıkardı. Pençeye benzeyen üç sivri uç, kırmızı ışıktaki dehşetle parlıyordu. Mızrağı pençelerinin arasına alıp onu incitmek için bahane arıyor gibi siyah dilini çıkardı.

Bizden nefret ediyor, diye düşündü Glory gözlerine bakarken. Kişisel bir durum. Gözü ejderin yaralarına kaydı. Ah. Zehir yarası gibi görünüyor. Hangi cesur YağmurKanat bunu yaptı merak ediyorum doğrusu.

Daha önce zehir saldırısından sağ kurtulan hiç ejder görmediğini fark edince birden ürperdi. Bu, zehir saldırısından kurtulmanın mümkün olduğu anlamına geliyordu. Yani Kraliçe Scarlet hâlâ hayatta olabilirdi.

Ölü hayvan ayaklarının dibinde dururken diğer iki muhafız da mızrağını çıkardı. Glory yemeğine baktı. Kin-kajou gerçekten abartmamıştı. İğrenç ve uzun süre önce ölmüş gibi kokuyordu. Hangi hayvan olduğunu söylemek zordu. Sıçan olabilirdi. Yan tarafındaki siyah ve iltihaplanmış ısırık nehrin yanındaki tembel hayvanınkine çok benziyordu.

Muhafızlardan biri öne çıkıp mızrağını Glory'nin suratına doğrulttu. Glory hırlayarak geri çekildi.

“Yemek istiyorsan kıpırdama,” diye gürlledi yaralı ejder. “Yoksa açlıktan ölürsün. Bizim için hava hoş.”

Glory pençelerini birbirine kenetleyip yüzüne yaklaşan mızrağa baktı. Muhafızın ne yaptığını görmek zordu ama sivri uçların metal banda geçirildikten sonra döndürülerek çekildiğini düşünüyordu. Bant açılır açılmaz tüm Gece-Kanatlar geri sıçrayıp mızrağını kaldırdı.

Ama yeterince hızlı davranamadılar.

Glory saldırarak en yakınındaki mızrağı pençeleri arasına aldı. Mızrağı hızla kendine çekerek muhafızın dengesini bozdu. Yüzüne atmaya çalıştığı zehri ıskalayarak sırtına ve kanatlarına isabet ettirdi.

Muhafız mızrağı bırakıp acıyla bağıarak mağara girişine doğru ilerledi.

Yaralı ejder mızrağını bıraktı. Mağaradan fırlayıp kaçarken az önce yaralanan arkadaşını kenara itti.

Glory mızrağı son muhafıza çevirmek isterken yere düşürdü. Muhafız saldırıp mızrağını Glory'nin boynuna sapladı. Glory muhafıza, tıslayarak zehir fırlatmaya çalışırken muhafız hemen eğilip kurtulmayı başardı. Ardından Glory'yi yüzüstü yere yatırdı. Burnunu taş zemine yaslayıp mızrağın uçlarını boynuna bastırdı.

“İyi denemeydi, YağmurKanat,” diye hırladı. “Ama bir GeceKanat'ı kandırmak o kadar... AAAAAHHH!” Çığılığı mağarada yankılanırken Glory'nin sırtından çekildi.

Glory hemen ayağa kalktı ve ön pençeleriyle ağzını tutan Kinkajou'yu gördü.

“Bunu yaptığıma inanamıyorum,” diye bağırdı Kinkajou. “Olamaz, şu hâline bir baksana.”

GeceKanat boynunu tutarak duvara doğru sendeledi. Kinkajou’nun attığı birkaç damla zehirle pullarından du-man ve köpükler çıkıyordu. Gözlerindeki acı dolu ifadeyle iki YağmurKanat’a döndü.

“Üzgünüm!” diye bağırdı Kinkajou. “Ah, çok acı çekiyorsun gibi görünüyor!”

Glory mızrağı muhafızın pençeleri arasından hızla çekerek onu mağaranın arka tarafındaki uçuruma doğru itti. Karanlıkta tökezlerken hâlâ acıyla uladığını işitiyordu.

“Ama...” dedi Kinkajou.

“Ateş püskürtebildiğini hatırlayınca bir şeyi kalmayacak,” dedi Glory. “O zamana kadar kaçmış olmamız gerek.”

“Kaçmaktan bahsederken bunu şimdi yapacağımızı düşünmemiştim,” dedi Kinkajou. “Yani gerçekten, hemen şimdi. Çok çılğınca. Çılğınsın sen.” Sesinde bir huzursuzluk olmasına rağmen pulları heyecandan parlak sarıya dönmüştü.

“Biraz koyulaşsan iyi olur,” dedi Glory küçük ejderin kanatlarını işaret ederek. “Kaçtığımızı herkese duyurmanın anlamı yok. Onlar gibi görünmeye çalış.” Kendi pullarını GeceKanatlar gibi siyaha dönüştürmeye çalıştı. “Bu arada adım Glory.”

“Tamam,” dedi Kinkajou kuyruğunu sallayarak. Siyah renk, gecenin renkleri üzerine dökülüyor gibi pullarında yayılmaya başladı. “Ama lava nehrini nasıl geçeceğiz?”

Eyvah. Glory bu konuyu tamamen unutmuştu. Ya da planın bu kısmını hiç düşünmemişti. Zehrini kullanabildiği an hiç düşünmeden bu fırsatı değerlendirmişti. *Kimim ben, Tsunami mi?* diye kızdı kendine.

Dahası, yaralı GeceKanat her an destek ekiplerle geri gelebilirdi.

Dişlerini pençelerini saran kumaş parçasına geçirdi. Başını sert bir şekilde sallayarak kumaş yırtmayı başardı. Pençeleri serbest kalır kalmaz mızrağı kapıp vücudunu çevreleyen ipleri kesmeye koyuldu.

“Muhafızlar geliyor,” dedi Kinkajou telaşla.

“Yavru bir GeceKanat gibi davranıp onları oyala,” dedi Glory. Mızrağın bir ucunu ipe geçirmeye çalışırken yanlışlıkla karnına sapladı. Tıslayarak mızrağı kaldırıp tekrar denedi.

“Peki. Tamam. Oyala onları. Sorun değil,” dedi Kinkajou. Mağara girişine gitti. Glory’nin saldırdığı ilk GeceKanat girişte yere uzanmış, kendi bedeninden kurtulmaya çalışır gibi acıyla inliyordu.

Kinkajou bir süre şaşkınlıkla ona baktı ve sonra kaldırdığı kanadıyla boynundaki bandı, omzunu ve sırtını gizlemeyi başardı. Mağaradan başını çıkarıp yukarı baktı.

“Çabuk olun,” diye bağırdı aniden. Glory bunun üzerine yerinden sıçradı. “Bize saldırdı! Ve kaçtı! Bu tarafa gitti!” Dağı işaret etti. “Acele edin! Kıpırdayın biraz! Çok hızlı uçuyordu! Hayır, hayır. Onun icabına ben bakacağım. Siz ötekinin peşinden gidin! Kaçıyor!”

Yukarıdan gelen kanat seslerinin hemen ardından mağaraya bir sıcaklık doldu. O sırada Glory nihayet mızrağı

düğüme geçirebilmeyi başarmıştı. Mızrağı çevire çevire ipi koparmayı başardı. Ama ilk ip çözülmüce dört tane daha olduğunu fark etti.

Onları kandırđımı anlayıp geri gelmeden önce bunları çözmeyi başaramayacağım, diye düşündü. Nehri geçmenin başka bir yolu olmalıydı. Atlama tahtası olarak kullanabilecekleri bir şey bulabilirlerdi.

Aceleyle girişe gidip gözleriyle büyük bir sütun aradı. Kinkajou büyük bir güvenle onu izliyordu. Beş ejderden oluşan bir GeceKanat grubu dağın altındaki gri suya açılan siyah kumlu sahile doğru uçuyordu.

Yalnız beş GeceKanat mı beni durdurmaya çalışacak? diye düşündü Glory. Başını kaldırıp dağa baktı; yolda başka bir destek ekip yoktu.

“Sanırım benim kaçmamdan o kadar da korkmuyorlar,” dedi endişeyle.

“Ama ben çok korkuyorum,” dedi Kinkajou.

“Hey,” dedi Glory yaralı muhafızı dürterek. “Hâlâ uçabiliyorsun, değil mi?”

Ejder birden korkup geri çekildi. “Hayır,” diye inledi. “Her yerim ağrıyor.”

Ciddi bir yarası yok gibiydi. Zehrin etkili kısmından kaçmış, en çok sırtının bir tarafından yara almıştı.

“Beni bu nehirden geçirmezsen daha çok acı çekeceksin,” dedi Glory. “Ya da bu ipleri çözmezsen.” Ağzını açıp köpek dişleriyle onu tehdit edince muhafız kanatlarını başına koyup hızla mağaraya geri girdi.

“Aslında,” dedi yeni bir ses. “Daha iyi bir teklifim var.”

Siyah ejder sırtarak yanına gelirken Glory arkasına döndü.

“Selam, Glory,” dedi Deathbringer.

“Bana şöyle kendini beğenmiş bakma,” diye bağırdı Glory.

“Kendini beğenmiş değil, kahraman bir ejder gibi bakıyorum,” dedi Deathbringer. “Ne kadar komik değil mi? Ben senin esirindim, şimdiyse sen benim esirimsin.”

“Beni esir almaya çalışan ejderlere ne yaptığımı duymadın sanırım,” dedi Glory tıslayarak.

“Tamam, kesin şunu. Size diyorum.” Clay, Deathbringer’in arkasından çıkıp Glory’nin yanına kondu.

“Clay!” diye bağırdı Glory. “Burada ne arıyorsun?”

“Seni kurtarmaya geldik,” dedi kanadını dürterek. “Buna sevinmedin mi?”

“Ben de tam kendimi kurtarmak üzereydim,” dedi Glory. Clay’i görünce gelen pembeleşme isteğini zar zor bastırıyordu. “Belki başka zaman.”

“Onu sakın dinlemeyin!” diye bağırdı Kinkajou. “Biri-leri bizi kurtarmalı. Lütfen bizi kurtarın!”

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu Glory. “Beni burada bulacağını nereden biliyordun yani?”

Clay başıyla Deathbringer’ı gösterdi. Deathbringer

kuyruğunu sallarken biraz daha kibirlendi. “Beni o ikna etti. Sen geri gelmeyince nereye gittiğini bildiğini ve onu serbest bırakırsam seni bulmama yardım edeceğini söyledi.”

“Seni oyuna getirmiş gibi,” dedi Glory şüpheyle Deathbringer’a bakarak. Neden GeceKanatlar’a ihanet et-sin ki? Acaba Clay’i ele geçirmeye mi çalışıyorlardı?

“Bu soruları kaçmayı başardıktan sonra sorarız,” dedi Kinkajou. Havaya sıçrayıp kanatlarını çırttı.

“Ne kadar akıllı bir ejder,” dedi Deathbringer. Glory’ye anlaması zor bir bakış attı. Neşeli, endişeli, hâlinden memnun ve sevimli görünüyordu. “Bana sonra teşekkür edersin. Bekleyebilirim.”

“Önden git ve nefesini tut,” dedi Glory.

“Çık bakalım,” dedi Clay. Glory sırtına daha rahat tır-mansın diye kanatlarını açtı.

Glory bir süre tereddüt etti. *Bir yanı, Bunu kendin ya-pabilirsin. Yardıma ihtiyacın yok. Kanatlarını kaldır ve kurtar kendini,* diyordu.

Ama zamanı kısıtlıydı ve Deathbringer’a güvenememesine rağmen Clay en güvendiği ejderdi. Sonra elinde sıkıca tuttuğu mızrakla Clay’in sırtına çıktı. Kanatları bağlıyken denge kurmak için tuhaf hareketler yapıyordu.

Clay, Glory pençelerini boynuna dolar dolamaz hava-landı. Glory, Clay’in sırtında iki yana kayarken Clay’i ne-redeyse lavaya düşürüyordu. Clay’in kuyruğu kaynayan, kırmızı nehre değdi ve acıyla tıslayarak yukarı doğru kaç-maya çalıştı.

“Sorun değil,” dedi. “Hızlı iyileşir. Dert etme.”

Clay’inki gibi ateşe dayanıklı pullar burada çok işe yarardı, diye düşündü Glory aşağı bakarken. Lava nehrine bakan birçok mağara vardı ama dışarı bakan hiç kimse yoktu.

“Diğer YağmurKanatlar’ı da almalyız,” diye bağırdı Clay’in kulağına. “Hepsini kurtarmalyız.”

“Şimdi mi?” diye sordu Clay. “Yakalanmadan kendimizi kurtarabileceğimizden bile emin değiliz.”

“Onları burada bırakmam,” diye bağırdı. “Mangrove’a Orchid’i bulacağıma dair söz verdim.”

“E buldun zaten,” dedi. “Nerede olduğunu biliyorsun; onu almak için geri gelebiliriz. Diğerler ejderlerden yardım alarak.” Arkasına bakıp hızlandı. “Hem de bir sürü ejderden.”

Glory de arkasına döndü ve yüksek bir kayalığın üstünde duran GeceKanat grubunu gördü. Üçü Clay’i işaret edip diğerlerine bağıriyordu. Volkanın dört bir yanından siyah pullu kafalar beliriyordu.

Arka tarafta telaşla kanat çırparak onlara yetişmeye çalışan Kinkajou’yu da gördü. Göremediği tek ejder çokbilmiş katildi.

“Deathbringer bizimle değil!” diye seslendi.

“Elbette değil,” dedi Clay. İki eğimli kayanın arasından süzülüp sağa döndü. “Kabilesi bize yardım ettiğini öğrenmemeli.”

Glory’nin aklına birden mağarada yaraladığı ejder geldi. Deathbringer’ı görmüş ve konuştuklarını duymuş olmalıydı. Ama bu Deathbringer’ın sorunuydu. “Görevine de

oldu peki? Hani bizi öldürmeye çalışıyordu. Hatırladın mı?”

“Belki de artık bizi öldürmek istemiyordur,” dedi Clay omuz silkerek.

Enteresan, diye düşündü Glory. Ya da Kinkajou'nun diyeceği gibi, aşırı enteresan.

Aynı zamanda içinde tuhaf bir boşluk vardı; ona veda etmek ister gibiydi. Tekrar dönüp arkasına baktı; orada değildi. *Neyse. Belki tekrar gelip beni öldürmeye çalışır.*

Clay'in volkanın tabanındaki adayı çevreleyen siyah kumlu sahile doğru hızlıca kanat çırpıtığını fark etti. Volkanadaki eğri büğrü, yapraksız ağaçlar çamurdan fişkıran kemiklere benziyordu. Sahilin ilerisindeki okyanus, koyu köpüklerle dalgalanıp gürlüyordu.

“Clay,” dedi Glory. “Okyanusu geçip ormana ulaşmayaacağız, değil mi?”

“Hayır,” dedi Clay. “Pyrrhia'nın ne tarafta kaldığını ve ne kadar uzak olduğumuzu bile bilmiyorum. Sen biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Glory. “GeceKanatlar'ın hiçbir haritada yer almayan bir adada yaşamaları mantıklı aslında. Ama daha güzel bir yerde yaşamalarını bekliyordum. Burası iğrenç bir yer.” Öksürdü; çürük yumurta kokusundan ne zaman kurtulacağını merak ediyordu.

Clay sahilin ucundaki küçük, kayalı tepedeki bir mağaraya doğru inmeye başladı.

“Ormana giden geçit burada,” dedi. “Dövüşmeye hazır olun.”

“Her zaman hazırım,” dedi Kinkajou. Glory ağzını açıp dumanlı havayı tattı. Sahilde hiç muhafız göremiyordu.

“Tünelden geçip buraya gelirken dövüştünüz mü?” diye sordu.

“Hayır. Deathbringer önden gidip onları oyaladı. Ama herhalde geri dönmüşlerdir.”

“Bir de arkamızdakiler var,” diye seslendi Kinkajou.

Arkasına bakmasına gerek yoktu; Glory kanat seslerini duyuyordu ve ardında kaç GeceKanat olduğunu bilmek istemiyordu. Mızrağı pençelerinin arasına alıp ucunda Morrowseer’ın olduğunu hayal etti.

Geniş mağara girişine varmışlardı. Clay taş duvarların arasından geçerken hiç yavaşlamadı. Glory gözlerini kırıp karanlığa adapte olmaya çalışırken ileride yanan ateşin ışığını gördü.

Dört ejder tuhaf görünümlü mızraklarıyla ateşin başında toplamıştı. Arkalarındaki daire şeklindeki deliğin kumsuzluğu kuşku uyandırıyordu. Kimseyi deliğe yaklaş-tırmaya niyetleri yok gibiydi.

Bir an önce buradan geçmeliyiz, diye düşündü Glory. Yoksa arkadakilerle de uğraşmak zorunda kalacağız.

Geldiklerini gören ilk muhafız hemen ayağa kalkıp Clay’e vurdu. Glory, Clay’in sırtından savruldu, mızrağını düşürdü ve ateşi kıl payı sıyrarak ejderlerden birine çarptı. Birileri kuyruğunu yakalarken birileri de azını kapattı. *Olamaz, diye düşündü Tsunami. Silahının yine susturulmasına izin veremezdi.*

Çenesini sonuna kadar açıp boynunu çevirdi ve onu

zapt etmeye çalışan muhafıza zehir attı. Siyah damlalar ejderin göğsüne yayıldı. Çıglık atarak geri çekildi ve sendeleyerek ateşe doğru ilerledi. Sonra da pullarından çıkan dumanlarla koşarak sahile kaçtı.

Diğer iki muhafız Glory'yi arkasından yakalayıp tekrar yere yatırdı. İkisi de Morrowseer kadar büyüktü; göğüslerinde metal bir zırh ve suratlarında tuhaf bir miğfer vardı. Glory'nin yüzü yerdeydi. Tsunami'nin taktiğiyle kuyruğunu hızla sallayarak onlara vurmaya çalışıyordu; ama biri kuyruğuna basıp sıkıştırdı.

Glory iki ejdere karşı koymaya çalışıyordu. Bir yanda Clay GeceKanatlar'dan biriyle dövüşüyordu. Pençeleri birbirine çarparken kıyasıya mücadele ediyorlardı.

Kinkajou, diye düşündü Glory. Nereye gitmişti. Acaba tünele mi girmişti?

Küçük ejder birden Glory'nin düşürdüğü mızrakla muhafızların arkasından fırladı. Mızrağı tüm gücüyle savurarak kör ucuyla GeceKanatlar'dan birine vurdu. Muhafız acıyla sendelerken etrafa ölüm dolu bakışlar saçtı.

“Kinkajou!” diye bağırdı Glory. “Zehrini kullan!”

“Ama,” dedi Kinkajou GeceKanat'ın pençelerine vururken. “Ben hiç...”

“Ya da mızrağı kullan! Bu sefer diğer ucunu!”

Kinkajou yüzündeki şaşkın ifadeyle mızrağa baktı. Muhafız tekrar ona saldırırken mızrağı kaldırıp sapladı. Muhafız mızrağı itip kendininkini Kinkajou'ya sağladı. Kinkajou acıyla bağırdı Glory boynundaki çizikten akan kanı fark etti.

Glory öfkeyle pençelerini sıktı. Bunu nasıl yapardı? Kinkajou yavru bir ejderdi. Ayrıca bir YağmurKanat'tı, yani dövüş eğitimi almamıştı.

Glory'yi tutan tek muhafız kalmıştı. Dövüş eğitiminde Sunny'den gördüklerini anımsadı ve debelenmeyi kesti. Üzerindeki muhafız neşeye tısladı.

Glory pullarını zemindeki kayaların rengine dönüştürdü.

“Aptal YağmurKanat,” diye tısladı muhafız. “Seni hâlâ hissedebiliyorum. Kanatlarındaki bağları hâlâ görebiliyorum.”

Glory bunun farkındaydı; ama göremediği bir şeyi tutarken hissettiği tuhaflıkla yavaşlamasını ümit ediyordu. Derin bir nefes alıp aniden büküldü. GeceKanat'ın pulları pençelerinin arasından kayarken bir an kuyruğu serbest kaldı ve kuyruğunu sallayıp hızla muhafızın sırtına vurdu.

Sunny bu hareketi çok seviyordu; ilk başlarda bunun sebebini kimse anlayamamıştı. Diğer KumKanatlar gibi kuyruğunda zehirli bir iğne olsaydı, korkutucu olabilirdi. Ama zararsız bir kuyrukla bunu yapmanın ne anlamı vardı ki?

Hepsi denedikten sonra bu harekette korkunç ve rahatsız edici bit şeyler olduğunu fark etmişlerdi. Şimşek çakmış gibi bir his veriyordu. Kuyruğunun ucunda iğne olsa ağır yaralayacak, önce felç geçirtecek sonra da öldürecek gibi hissettiriyordu. Bu yüzden dövüşürken dikkat dağıtmak için iyi bir yöntemdi.

Glory, YağmurKanatlar'ın GeceKanatlar üzerindeki

kuyruk saldırısı etkisini bilmiyordu; ama denemeye değerdi.

Muhafız, Kraliçe Coral'ın hapisanesindeki yılan balıklarından biri çarpmış gibi kaskatı kesildi. Bu durum çok kısa sürmesine rağmen Glory onu itip serbest kalmayı başardı. Kinkajou'ya saldıran ejdere gidip görebildiği tüm pullarını zehriyle kapladı.

Ejder acıyla bağırarak kayalara doğru kaçtı. Glory, Kinkajou'nun yan tarafında bir kesik daha olduğunu fark etti. Minik ejder titriyordu; pullarında açık yeşil ve beyaz dalgalar vardı.

Kinkajou'ya ulaşmadan diğer ejder pençeleriyle Glory'nin kuyruğunu yakaladı.

"Git buradan!" diye bağırdı Glory deliği işaret ederek. "Hemen!"

Kinkajou tereddütle GeceKanat muhafızına baktı. Glory bir an Kinkajou'nun sözünü dinlemeyip ona yardım etmek için kalacağını düşündü. Ama sonra Kinkajou hiç karşı çıkmadan tünele girip karanlıkta gözden kayboldu.

Neyse, bu iyi oldu, diye düşündü Glory ejder başına mızrakla vururken. *İlk defa biri mantıklı hareket ediyor. Arkadaşlarımın tam aksine.* Arkasına dönmeye çalıştı; fakat GeceKanat onu duvara fırlattı. Glory'nin gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu. *Bayılma. Bayılma.* GeceKanatlar onu tekrar yakalarsa bir daha zehrini kullanma ve kaçma şansı olmayacaktı. Muhtemelen onu aç bırakıp ölüme terk edeceklerdi.

Glory belli belirsiz Clay'in aniden ortaya çıktığını görünce yüreği ağzına geldi. Yaralanmış mıydı? Ona doğru bir adım attı ama arka bacağındaki ağrı onu durdurdu. Muhafız mızrağını bacağına saplamıştı.

Glory öfkeyle tıslayıp muhafızın elindeki mızrağa saldırdı. Ejder hızlıca mızrağı tekrar sapladı ve Glory karnında arı sokmuş gibi bir acı hissetti.

O sırada Clay ateşin tam ortasına kondu. Karnı ve kanatlarından gelen yanık kokusu mağarayı kapladı. Glory, Clay'e bakarken çektiği acıyı kendi pullarında hissetti. Yaraları hızlı iyileşse de, teninin şu an yandığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Clay dişlerini sıkarak eğildi ve ateşin içindeki kömürleri pençeleriyle aldı. Üzerinde uçan GeceKanat'ın neler olduğunu anlamaya vakti yoktu. Clay elindeki kömürleri ejderin suratına fırlattı ve ejder yüzünü korumaya çalışırken ateşten daha fazla kömür çıkarıp atmaya devam etti.

“Clay!” diye bağırdı Glory dövüştüğü muhafız dengesini bozarken. Glory arkaya düştü ve GeceKanat da hemen üstüne çullanıp güçlü pençeleriyle ağzını sıktı.

Alevli kömürler havada uçuyordu. Birçoğu ejderin zırhına çarpıp geri sekti; biri de Glory'nin bağlı kanatlarına isabet etti. Neyse ki birkaçı zırhın boşluklarından içeri girdi. Muhafız Glory'yi bırakıp acıyla inleyerek zırhını pençeledi. Biri omuzlarından tutmadan hemen önce Glory tekrar ayağa kalkmayı başarmıştı. Tıslayarak arkasına döndü. Az kalsın Clay'in suratına zehir atacaktı.

Clay, “Çabuk ol!” diye bağırdı Glory'yi sırtına çıkarır-

ken. Clay bacaklarını toplayıp delikteki muhafızların üzerinden geçerken Glory tekrar boynuna sarıldı. Yaralı Gece-Kanatlar'dan biri Clay'in kuyruğunu tuttu; ama Glory'nin dişlerini görür görmez geri çekildi.

Clay yukarı doğru kıvrılan tünele daldı. Glory başını pullarının arasına gömüp sıkıca tutundu.

Yukarıdan yağmur sesi geliyordu.

Az kaldı, diye düşündü. Kurtulacağız. En azından şimdilik.

Sonunda aydınlığa kavuştular. Yapraklardan hâlâ yağmur damlaları süzülüyordu; ama yine de ağaca vuran güneş ışığı damlalardan yansyordu. Şelale ve örümcek ağlarında beliren gökkuşakları vardı.

Clay, Glory'yi yere indirdikten sonra derin derin nefes alarak en yakın çamur birikintisine atladı.

Glory silkinip ayağa kalktı ve GeceKanat adasına giden tünele baktı. Peşlerinden gelen kimse yok gibiydi; ne bir kanat sesi duyuyor ne de siyah kafalar görüyordu.

Bir süre sonra çöle giden diğer geçidin ne kadar yakın olduğunu fark etti. İlk tünel sütuna yakındı; bu ise akarsuyun diğer tarafındaki ikinci koyu renkli ağaçtaydı.

Varlığından haberdar olmasa ağaç gövdesindeki deliği asla fark edemezdi. Delik birçok ejderin ancak yukarı bakarlarsa görebilecekleri bir yüksekliğe oyulmuştu. Delik de ağaç kadar koyu renkte olduğundan gözden kayboluyordu ve orada olmaması gerektiği hissini o kadar çok yayıyordu ki, deliğin yakınlarına geldiği an bakışlarını uzaklaştırmak istiyordu.

“İkinci bir tünel,” dedi Clay’e. “Çok tuhaf. Sence başka tüneller de var mı?”

“Beni bu sorunun cevabını öğrenince uyandırırısın,” dedi Clay. “Hayır, bekle. Beni bir daha hiç uyandırma. Birkaç yüz yıl uyumak istiyorum.” İki pençe dolusu çamuru başından aşağı döktü ve gözlerini kapatıp rahatladı.

Ağaçların arasından çıkagelen Kinkajou, Glory’ye çarp-tı. “İyi olduğuna çok sevindim!” diye bağırdı. “Seni orada bırakmak istemedim ama o kadar korkmuştum ki...”

“Doğru olanı yaptın,” dedi Glory. Kinkajou’nun hâlâ salladığı mızraktan korunmak için başını eğdi. “Şunu bana ver. Ve tekrar deliğe girip bizi takip eden birileri var mı diye bak bakalım.”

Kinkajou gözlerini kocaman açtı. “Peki ya varsa? O zaman ne yapayım?”

“Onları korkutup o iğrenç adalarına geri gönder,” dedi Glory mızrakla dürterek. “Kanatlarımdaki bağları açar açmaz yardıma geleceğim. Ve becerebilirim bu şeyle boynundaki bandı da çıkaracağım.” Kinkajou’nun boynundaki metal halkayı işaret etti.

Minik ejder kıpırdanmaya başladı. “Ama... şey... dinle... Zehrimi diğer ejderler üzerinde kullanma konusunda pek emin değilim. İlkinde gerçekten ama gerçekten çok kötü hissettim.”

“O zaman sadece zehir atacaktım gibi yap,” dedi Glory. Minik ejderi ağaca doğru itti. “Tünelin girişinde durup ağzını aç ve onları korkutmaya çalış, anlaştık mı?”

Kinkajou bu çözüme çok sevindi. “Tabii ki. Onları korkutacağıma eminim! Beni izle!” Deliğe gitti, kuyruğunu pençelerinin çevresine doladı, ağzını açtı ve gözlerini kızıp

vahşi bakışlarla tüneli izlemeye koyuldu. Muhafızdan çok bir kapı süsü gibi duruyordu ama şimdilik bununla idare etmeleri gerekiyordu.

Glory kanatlarını çözmeye çalışırken bir yandan da onu izliyordu. Kimsenin peşlerinden gelmemiş olması biraz tuhaftı. GeceKanatlar tünelin diğer ucunda dövüşmeleri gereken başka ejderler de olduğunu düşünmüş olabilirdi.

Acaba orada ne kadar kalmıştı? Güneş ışığının açısından sabah olduğunu fark etti. Gece Krallığı'nda aylarca esir kalmış gibi hissediyordu; ama gideli yalnız bir gün olmuştu.

Ormandan yaklaşan sesleri duyduğunda çözmesi gereken sadece tek düğüm kalmıştı.

“Bu korkunç bir fikir! Bunu mantıklı ejderler gibi tartışamaz mıyız?”

“Vaktimiz yok! Bir GeceKanat Clay ve Glory'yi kaçırdı. Onları kurtarmalıyım!”

“Ama onları Deathbringer'ın kaçırdığından emin değiliz. Tünelden geçip geçmediklerini de bilmiyoruz. Kum Krallığı'nın neresindeler...”

“Buradayız!” diye seslendi Glory.

Kısa süren bir sessizliğin ardından kanat sesleri duyuldu. Starflight ve Tsunami ağaçların arasından fırlayıp hızla uçarak Clay'in yanına kondu. Birkaç dakika sonra Sunny de onlara yetişti. Glory'nin tembel hayvanı ürkek bir ifadeyle Sunny'nin başının üstüne oturup sıkıca boynuzlarını tutuyordu.

“Ah, başınıza bir şey gelmediğini biliyordum,” dedi

Sunny neşeyle. Çamura bulanmış Clay'i görünce duraksadı. Gözleri Glory'nin pullarındaki yaralara takıldı. "Şey... siz iyi misiniz?"

"Elbette," dedi Clay. Çamura biraz daha gömüldü.

Silver, Sunny'den Glory'nin boynuna zıpladı ve şikâyet eder bir tavırla Glory'nin kulaklarını çekiştirmeye başladı. Glory, Silver'ı pençelerinin arasına alıp başını okşadı. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ama oraya gelmen hiç güvenli olmazdı."

"Hırrf," diye karşı çıktı tembel hayvan.

"Neredeydiniz?" diye bağırdı Tsunami. "Deathbringer kaçmış! Şu an her yerde olabilir! Her an bir yerden çıkıp seni öldürmeye çalışabilir!"

"Deathbringer orada," dedi Glory ağacı göstererek. Tüm arkadaşları boynunu uzatıp deliğe baktı.

"Bir tünel daha mı?" dedi Sunny. Akarsuya bakıp ürperti. "Bir tuhaflık olduğunu sezdim ama diğer tünelden kaynaklandığını düşünmüştüm."

"Peki bu tünel nereye çıkıyor?" diye sordu Starflight.

Glory başını eğip ona baktı. "Gece Krallığı'na," dedi.

Starflight yavaşça nefes alıp ağaca baktı. Glory sanki duyguları pullarından okunuyor gibi Starflight'ın hem korktuğunu hem de meraklandığını hissetmişti. Onun kabilesi, kendi yuvası oradaydı. Starflight adadaki kokuyu, puslu havayı, korkunç kayaları, her şeyin üzerini kaplayan puslu bulutları ve GeceKanatlar'ın YağmurKanatlar'ı zehirleri için kaçırdığını duysa ne düşünürdü acaba? Bunları düşününce, böyle kötü kabileden olmaktansa tembel bir kabileden olmayı tercih ederdi.

“Dinleyin,” dedi. “Bunu duymadan önce oturmak isteyebilirsiniz.”

Tsunami ve Clay’i tünelin girişinde bıraktılar.

“Sakın buradan *kimsenin* geçmesine izin vermeyin,” dedi Glory öfkeyle. “Buradan burnunu uzatan bir ejder gördüğünüz an bununla kafasına vurun.” Mızrağı Tsunami’ye uzattı.

“Sorun değil,” dedi Tsunami hevesle. Mızrağı pençelerinin arasında döndürdü.

“Yakında döneceğiz,” dedi Glory. “Bir YağmurKanat ordusuyla.”

Tsunami ve Starflight birbirine bakarken Glory boynunu kabarttı. “Ne düşündüğünüzü biliyorum,” dedi. “Söylemenize gerek yok.”

“Sadece...” dedi Starflight. “Yani sence bu iyi bir fikir mi? YağmurKanatlar pek ordu kurabilecek ejderler gibi durmuyor. GeceKanatlar onları kolayca alt edebilir.”

“Özellikle de geleceği görenlerden biri geldiğinizi anlarsa,” dedi Sunny.

“Benim kaçacağımı göremediler,” dedi Glory. “Hepsi o kadar güçlü değil. Onları durdurup diğerlerini kurtarabiliriz.”

“Belki ortada bir yanlış anlama vardır,” dedi Starflight pençelerini ağaca yaslayarak. “Belki ben gidip onlarla konuşsam...”

“İşte o zaman sen de harika bir lava hapishanesine düşersin,” dedi Glory. “Ya da ölürsün. Unutma, Death-bringer’ın öldürmeye çalıştığı ejderlerden biri sen olabilirsin.”

Kanatlarını tekrar kullanabilmek harika bir histi. Üst dallara doğru uçarken kanatlarını genişçe açtı. Silver neşeli sesler çıkararak omzuna tutunuyordu.

Kinkajou büyük bir hevesle kuyruğunu sallayarak en öncen gidiyordu. Glory GeceKanat mızrağıyla bantları çıkarmanın yolunu bulmuştu; Kinkajou'nun boynunda bir delik açsa da, minik ejder mutluluktan acıyı umursamıyordu. Pullarındaki pembe ve yeşil çizgiler köye yaklaştıkça parlaklaşıyordu.

“Her gün beni mi aradılar?” diye sordu yavru ejder Glory'nin yanına dönerek. “Ben ortadan kaybolunca Bromeliad kalp krizi geçirdi mi? Suratının ne hâle geldiğini tahmin edebiliyorum.” Kinkajou ağzını büzüp gülünç bir hâle bürünerek Bromeliad'ı taklit etti. “Bu yavru ejder bilerek ortadan kayboldu! Zaten tam bir baş belası!” Kinkajou kıkırdadı. “Umarım beni ararken kendinden geçmiştir. Huysuz ve yaşlı şey. Ah, döndüğümü görünce herkes kim bilir ne kadar sevinecek!”

“Şey,” dedi Glory. “Hoş geldin partisi yoksa üzülme ama.”

“Coconut orada!” diye bağırdı Kinkajou köyün dışındaki hamaklardan birinde uzanan küçük ejderi göstererek. “Ah, baksanıza ne kadar yorgun. Geçen yıl havada süzülme dersini birlikte almıştık. Eminim o da beni arıyordu. Coconut! Benim! Geri geldim!” Zümrüt yeşili ejder kalkana dek kuyruğuyla hamağı salladı.

“Hı?” dedi ejder. “Ne dedin?”

“Geri döndüm!” dedi Kinkajou. Kanatlarıyla sıkıca sa-

rılırken ejderi az kalsın hamaktan düşürüyordu. “Sapasağlamım! Yuvama dönmeyi başardım!”

Coconut kibarca geri çekildi. “Kinkajou?” Gözlerini kısıp ona baktı. “Bir yere mi gitmiştin?”

“Neredeyse üç haftadır buralarda değildim,” dedi Kinkajou. Diğer ejder başını iki yana sallarken Kinkajou’nun yüzündeki gülümseme kayboldu. “Beni özlemedin mi?”

“Şey,” dedi. “Çok işim vardı.”

“Eminim öyledir,” dedi Glory sinirlenerek. “Bir saat içinde Magnificent’ın köşküne gel ve bulabildiğin tüm YağmurKanatlar’ı da getir. Kabile toplantısı yapacağız.”

“Ne yapacağız dedin sen?” diye sordu Coconut.

“Ve eğer gelmezsen seni bu hamağa bağlarım ve sonsuza dek burada kalırsın,” dedi Glory. “Hemen şimdi gidip diğerlerine haber ver. Hemen!”

Coconut şaşkınlıkla hamaktan atlayıp uçarak uzaklaştı.

Glory, Kinkajou’yu köy merkezine doğru götürdü. Yavru ejderin kanatları bükülüp mavi-griye dönüşmüştü.

“Güvenini kazandığın yavru ejderleri hayal kırıklığına uğratmak,” dedi Glory. “Tipik bir YağmurKanat özelliği gibi.”

“Beni arayan *birileri* olmalı,” dedi Kinkajou.

“Evet, ben aradım,” dedi Glory. Kraliçenin ağaç evini görünce o yöne ilerledi. Starflight ve Sunny henüz onlara yetişememişti. Belki de şu an Glory’nin bu planı nasıl eline yüzüne buluşturacağından bahsediyorlardı. Ya da YağmurKanatlar’ı kurtarmaktan daha önemliymiş gibi Webs’e bakıyorlardı.

Bugün Magnificent'ın evinin önündeki bekleme sırası daha kısaydı; bekleme katında oturan yalnız iki ejder vardı ve ikisi de pek üzgün görünmüyordu. Glory yanlarından geçip sarmaşıklı perdeden içeri daldı ve tahta zeminde kayarak durdu.

YağmurKanat kraliçesi sıçradı ve tembel hayvanı irkileterek kraliçenin kafasının üstüne oturdu.

“Onları buldum,” dedi Glory. Magnificent'la görüşmekte olan ejderlere göz gezdirdi. Mavi-yeşil pullarıyla Tsunami'yi anımsatan genç YağmurKanat'ın pullarındaki beyaz benekler de Tsunami'nin incilerine benziyordu. Yanında da gri renkte yaşlı bir ejder vardı. “Majesteleri, kayıp YağmurKanatlar'ı buldum.”

“Ah, bana Maggie de lütfen,” dedi kraliçe. “Hangi kayıp YağmurKanatlar?”

“Bulmak için beni görevlendirdiğiniz ejderler,” dedi Glory sabırsızca. “Orchid ve Kraliçe Splendor gibi. Kinkajou da kayıptı.”

“Ah,” dedi Magnificent. Pullarında koyu mor dalgalar belirdi. “Harika! Çok mutlu oldum. Gidip Mangrove'a haber verin. Nihayet şu ejderin dırdırından kurtulacağım.” Diğer YağmurKanatlar'a döndü.

“Hayır, beni dinleyin,” dedi Glory. “Kaçırılmışlar. Gidip diğerlerini de kurtarmamız gerek.”

Magnificent şaşkınlıkla Kinkajou'ya baktı.

“O hariç,” dedi Glory. “Yani onu kurtarmayı başardık. Ama diğerleri hâlâ orada. Kabileyi toplayıp onları kurtarmak için bir sefer düzenlemeliyiz.”

“Sefer mi?” dedi Magnificent. Gözleri pencerenin önünde yavaşça sürünen kertenkeleye takıldı.

“Onları kimin elinden kurtaracağız?” diye sordu mavi-yeşil YağmurKanat.

“GeceKanatlar’dan,” dedi Glory. “YağmurKanatlar’ı kaçırp esir alıyolar.” GeceKanatlar’ın sürüyerek taşıdığı gri ejderin nasıl üzülerək kuyruk salladığını anımsayınca tısladı.

“Diğer ejderlerle dövüşmemizi mi istiyorsun?” dedi kraliçe. “Bunu nasıl yapabiliriz ki?”

Glory başını kavradı. Pullarının öfkeden kırmızı tonlarına döndüğünün farkındaydı; ama tüm enerjisini kraliçeyle tartışmaya harcamalıydı. “Zehrinizle,” dedi sakince. “Kamufle olarak. Pençelerinizi ve dişlerinizle. Kaçırılan ejderleri kurtarmak için gereken her şeyi yaparak.”

“Biz dövüşmeyiz,” dedi kraliçe. Yavru ejderlere üç ay konusunda bilgi veriyordu sanki. “YağmurKanatlar’ın doğasında yok. Biz barışçıl bir kabileyiz.”

“Başka bir önerin var mı?” dedi Glory. “Çaldıkları ejderleri nazikçe GeceKanatlar’dan geri mi isteyelim? Sonuçta ejderleri kaçıran bir kabile mantıklı kararlar veriyor olmalı. Tartışmaya açık olduklarına eminim.”

Kraliçe Magnificent pençelerine bakıp düşündü ve sonra tembel hayvanını çenesinin altından kaşdı. “Biraz akıllıca düşünelim. Onları gerçekten kurtarmak zorunda mıyız?”

Glory birden GeceKanat volkanından aşağı atlamış gibi hissetti. Gözlerini dikip kraliçeye baktı. “Onları orada mı bırakacaksın yani?”

“İnanılmaz,” dedi mavi ejder Glory’nin pullarına bakarak. “Daha önce hiç bu kadar kırmızı bir ejder görmemiş-tim.”

“Sadece birkaç ejderden bahsediyoruz,” dedi kraliçe pençesini sallayarak. “Değil mi? Beş ya da altı tane olmalı.”

“On dört,” dedi Kinkajou. “Orada ölen üç ejderi say-mazsak tabii.”

Mangrove bile kaç ejderin kaybolduğunu fark edememiş, diye düşündü Glory. Yine öfkelen-di. Kimse aramaya çıkmadan önce üç ejder çoktan ölmüştü. Acaba kurtarılmayı mı bekliyorlar-dı? Birilerinin peşlerinden geleceğini biliyorlar mıydı, yoksa hiç umutları yok muydu?

“Gördün mü? Sadece on dört ejdermiş,” dedi Magnifi-cent. “Onları bulmamız pek bir şey değiştirmez, değil mi? Kabilede hâlâ bir sürü ejder var.”

Glory bir süre ne cevap vereceğini bilemedi. Kabile-sindeki ejderler ölürken onları kurtarmak için pençesini bile kaldırmayan bir kraliçe göreceği yüz yıl düşünse aklı-na gelmezdi. Kraliçe bile bu kadar umursamıyorsa, diğer YağmurKanatlar ne yapsın?

Ve Glory’nin bu konuda yapacağı hiçbir şey yoktu. Ne kehanet ejderi ne de sıradan bir YağmurKanat’tı. Ne kadar istese de YağmurKanatlar’ı tek başına kurtaramazdı. Kra-liçe ve ordusu olmadan Glory bir tembel hayvan kadar işe yaramazdı.

Kraliçeye söylemek istediği binlerce şey vardı: Senin sorunun ne böyle? Sadakat nedir bilir misin? Ya da sevgi?

Bir ejder ortadan kaybolduğunda birileri bir şeyler yapmalı.

Ve sonra ne söyleyeceğine karar verdi.

Kanatlarını açıp büyük ejderi işaret etti. “Kraliçe Magnificent, YağmurKanat tahtına geçebilmek için size meydan okuyorum.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AĞAÇLARIN ÜSTÜNDE
BİR TAHT

“Yani kraliçe mi olmak istiyorsun?” dedi Magnificent şaşkın bir ifadeyle başını eğerek. “Bu konuda kararlıysan senin için bir şeyler yapabileceğimize eminim. Diğerleriyle konuşup seni bir sonraki yıl Grandeur ve Exquisite’in arasına aldırabilirim.”

“Hayır, tam şu an kraliçe olmalıyım,” dedi Glory. Magnificent’in kendinden ne kadar büyük ve ne kadar yaşlı olduğunu düşünmemeye çalıştı. *Ayrıca hiç savaş eğitimi almadığından ve altı yıl boyunca her sabah GökKanat pençesiyle uyanmadığından eminim.* “Eğer sen bu YağmurKanatlar’ı kurtarmak istemiyorsan, ben kurtarırım. Ne pahasına olursa olsun. Bunu için tahta geçmem gerekse de.”

“İnanılmaz,” dedi Kinkajou.

“Bunu nasıl yapacaksın ki?” dedi Kraliçe Magnificent. Başını eğip çiçek kolyelerinden birini düzeltmeye koyuldu.

“Çok basit,” dedi Glory. “Dövüşeceğiz. Kim hayatta kalırsa tahtın sahibi olur.”

Kraliçenin pullarında korkudan yeşil ve beyaz parlaklıklar belirdi. Glory’ye baktı. “Sırf kraliçe olabilmek için bir ejderi mi öldüreceksin?”

“Diğer kabilelerde işler böyle yürüyor,” dedi Glory.

“Ama *burada* değil,” dedi Magnificent. “Bu *zalimlik*.”

“Asıl zalimce olan ejderleri kurtarma şansınız varken onları kaderlerine terk etmeniz,” dedi Glory öfkeyle.

Kraliçe Magnificent umursamaz bir tavırla ön pençelerini sallayarak Kinkajou ve mavi-yeşil ejdere döndü. “Hiçbir YağmurKanat’ın zorla tahta gelen bir kraliçeye itaat edeceğini sanmıyorum. Değil mi?”

Mavi-yeşil ejder omuz silkti; ama Kinkajou göğsünü kabartıp Glory’ye baktı. “Glory’ye her ne yaparsa yapsın itaat ederim,” dedi.

“YağmurKanatlar böyle şeyler yapmaz,” diye karşı çıktı Magnificent.

“Anladığım kadarıyla YağmurKanatlar’ın tek yaptığı yatmak,” dedi Glory. “Bu yüzden bence sen rahatına bak, ben de kraliçe olayım. Zaten bu görevi kimse istemiyor, değil mi?”

“Ya kraliçe olmanı istemiyorsam?” diye gürlledi kraliçe.

“Eski bir yöntem var,” diye araya girdi yaşlı ejder. “Belki bilmek istersiniz.” Herkes ona dönerken yaşlı ejder kendi kendine gülü. “Bana böyle bakma, Maggie. Bu adil bir yöntem. İkinizin de tahta geçme şansını eşit kılıyor.”

“Neymiş?” diye sordu Glory.

“Bir yarışma,” dedi. “Efsaneye göre çok eskilerde bizim kabilemizde de taht kavgaları yaşanırdı; ama YağmurKanatlar zamanla kimsenin ölmeyeceği bir yöntem geliştirmişti. Biri tahta geçmek isterse, kraliçeyi bir yarışmada yenmek zorundaydı. Ve kraliçe yarışmayı belirleme hakkına sahipti.”

“Çok yorucu bir görev gibi,” dedi Magnificent somurtarak.

“Tamam, bence adil bir yol,” dedi Glory. Klasik YağmurKanat saçmalıklarındandı; fakat o da kraliçe olurken kimseyi öldürmek istemiyordu. “Ne tür yarışmalar yapıyorlardı?”

Yaşlı ejder gözlerini kısıp başını kaldırdı. “Dur bir düşüneyim,” dedi pençeleriyle sayarak. “Bir keresinde ağaçların arasında süzülme yarışı görmüştüm. Henüz küçük bir ejderken de bir kamuflej yarışması vardı. Biri saklanıyor, diğeri de onu bulmaya çalışıyordu. Diğeri en hızlı buran kazanıyordu.”

“Saklambaç oyununun kazananı tahta geçer,” dedi Glory. “Neden olmasın?” Bu çözümün onu biraz korkuttuğunu kimsenin fark etmemesini umuyordu. Ölümüne dövüşürken Magnificent’in aklına gelebilecek ağaçlar arasında süzülme, çiçek koparma gibi oyunlardan çok daha başarılı olacağından emindi. Ama YağmurKanat kraliçesi olmak istiyorsa, bir YağmurKanat gibi davranmalıydı. Her tarafı aynı kırmızılıkta olan pullarıyla Magnificent’a döndü. “Hadi yarışmayı belirleyin majesteleri.”

Magnificent gözlerini kısıtı. “Bir gün düşünme süresi istiyorum,” dedi.

“Geleneklere uygun bir istek,” dedi yaşlı ejder.

Glory kuyruğunu yere vurdu. Kaçırılan YağmurKanatlar orada bir gün daha dayanamayabilirdi. GeceKanatlar yerlerinin keşfedilmesi üzerine kim bilir ne yapacaktı? Ya kanıtları yok etmek için tüm esirleri öldürürlerse? Ya şim-

diden ordularını toplayıp savunma birliklerini geliştiriyorlarsa? GeceKanatlar'ı hazırlıksız yakalayıp hızlı ve güçlü bir saldırı düzenlemek... Glory'nin planı buydu.

Belki bu gece yalnız başıma geri dönebilirim, diye düşündü. Gizlice tünelden sıvışıp herkesi serbest bırakır ve yolumu kesen tüm GeceKanatlar'ı öldürüp tüm YağmurKanatlar'ı geri getiririm.

Ama sonra onu taşa yatıran GeceKanat pençelerini ve çenesindeki metal bandı anımsadı. Eğer tek başına gidip yakalanırsa, kimsenin zamanında onu kurtarmaya gelemezdi. GeceKanatlar onu oracıkta öldürürdü. Ve sonra esir düşen YağmurKanatlar'ı kurtarmak hayal olurdu.

Hayır, yanında bir ordu olmadan kimseyi kurtaramazdı. Yani tahtın gücüne ihtiyacı vardı. Bu gücü elde edebilmek için de yarışmayı kazanmalıydı. Belki bir gün içinde hazırlanma şansı olabilirdi. Jambu daha önce söz verdiği gibi ona ağaçlar arasında süzülmeyi öğretebilirdi.

“Peki,” dedi kraliçenin gözlerine bakarak. “Yarın güneş doğarken.”

“Arboretum'da,” dedi Magnificent sinsi bir gülümsemeyle. Glory'nin Arboretum'un nerede olduğunu bilmediğine emin gibiydi.

YağmurKanat köyünün yerleşim planına da çalış, dedi Glory kendi kendine. Belki köyün farklı noktalarına gitmemi gerektiren bir oyun seçer.

Magnificent yaşlı ejdere dönüp başını salladı. “Senin adın neydi?”

“Handsome⁴,” dedi. Glory’ye göz kırptı. “İsimlerimiz her zaman karakterimize ya da dış görünüşümüze uygun olmayabiliyor.”

“Bu saçma fikir ondan çıktığından yarışmanın hakemi Handsome olacak,” dedi Magnificent. “Sen de kabul edersen tabii, küçük şey.”

“Bu fikre bayıldım,” dedi Glory. “Son kraliçelik gününü iyi değerlendir.”

Sarmaşıklı perdeden dışarı çıkıp bir süre köprüde dikildi ve derin derin nefes aldı. Az önce yapığı şeyin henüz yeni farkına varıyordu.

Deli miyim ben?

Gerçekten YağmurKanat kraliçesi olmak istiyor muyum ki? Kraliçe olursam sonsuza dek buraya hapsolacağım. Bu umarsız ejderlerin hayatını yoluna sokmaya çalışacağım.

Arkadaşlarının bu konuda ne tepki vereceğini az çok tahmin ediyordu.

Başını kaldırdığında sıradaki yirmi beş kadar YağmurKanat’ın ona baktığını fark etti. Sıradakilerden biri Coconut’tı. Tüm kötü bir araya getirmek istiyordu; ama görünüşe bakılırsa en çok bu kadar ejderi toplayabilirdi

Yüzlerindeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla hepsi Magnificent’la yaptıkları konuşmayı duymuştu. Ve YağmurKanatlar’ı tanıdığı kadarıyla bu bilginin köyle hızla yayılacağını biliyordu. Bunun asıl nedeni de yarın gün doğumunda izleyecek bir eğlence çıkmasıydı.

Ağaç evden çıkınca Kinkajou da dışarıdaki ejderleri

4 (İng): Yakışıklı. (Çevirmenin notu)

gördü. “Kinkajou!” diye seslendi. “Az önce olanları duy-
dun mu?”

Ejder pençelerinden birini yere sürterek, “Elbette,”
dedi.

“Bir kez olsun gerçek bir kraliçemiz olacak,” dedi Kin-
kajou gururla.

Birkaç YağmurKanat birbirine bakıp pullarını mora
çalan tuhaf bir turuncu tonuna dönüştürdüler. Glory bu
rengin şaşkınlık anlamına geldiğini düşünüyordu; pek sık
büründüğü bir renk değildi.

“Gerçek bir kraliçe mi?” dedi bir diğer YağmurKanat.
“Böyle bir şeye ihtiyacımız var mı peki?”

“Şimdiki kraliçelerimizin nesi var ki?” diye sordu başka
bir ejder.

“Bu soruyu neden Gibbon’a sormuyorsun,” diye ya-
nıtladı Kinkajou. “Ya da Orchid’e? Splendor, Tualang ve
Loris’e?”

Bunun üzerine tüm ejderler yüzlerini asmıştı, bazıları
Orchid ve Splendor’un ağaçların arasından belirip açıkla-
ma yapmasını bekler gibi etrafa bakınıyordu.

“Himm, doğru,” dedi Kinkajou. “Bir süredir onlara
rastlamadınız, değil mi? Çünkü kaçırıldılar. Tıpkı benim
gibi. Ve hâlâ orada tutsaklar. Sevdikleri herkesten ve her
şeyden uzak bir yerde acıyla ölen Tapir, Bright ve Oran-
gutan hariç. Ve işe bir çare bulmak isteyen tek ejder Glory.
Bu yüzden yeni kraliçemiz Glory olmalı.”

Bu konuşmanın ardından gelen tuhaf sessizlik
Glory’nin pek hoşuna gitmemişti. YağmurKanatlar, şu

sözü geçen Glory'nin kim olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzünü buruşturmuştu.

“Sakin onu dinlemeyin.” Bromeliad diğer ejderlerin arasından geçip gözlerini Kinkajou'ya dikti. Dilini ağzından çıkarıp geri soktu. “Bu ejder tam bir baş belası. Ben ceza alayım diye üç haftadır ormanda saklanıyor. Şimdi de dikkat çekebilmek için böyle saçma bir hikâye uydurmuş.”

Kinkajou'nun pullarında birden vahşi tonda bir turuncu belirdi. Bromeliad'a dişlerini gösterip tısladı.

Kinkajou'yu arkasına alarak, “Daha neler, Bromeliad,” dedi Glory. “Tüm anlattıkları doğru. Ben de oradaydım.” Sonra diğer ejderlerin dikkatini çekmeye çalıştı. Ağaç tepelerinde de yavaş yavaş toplanmalar başlıyordu. “Beni dinleyin. Arkadaşlarınız şu an acı çekiyor. Duman ve ölü hayvan kokan bir yerde işkence görüyor ve mağaralarda hapsediliyorlar. Orada ne bir meyve ne de güneşlenme vakti var.”

Dalların arasından korkmuş ejderlerin mırıldanmaları geliyordu. “*Güneşlenmiyorlar mıymış?*” dedi tiz bir ses.

Glory köprüde bir adım öne çıkınca birçok Yağmur-Kanat korkuya kapıldı. “Onların yerinde siz olabilirdiniz ve bu *hâlâ* mümkün. Eğer onları kurtarmaya siz gitmezseniz kim gidecek? Sonsuza dek geri dönmeyecekler.” Glory kuyruğunu şaklattı. “Bu sorunları çözmek yerine yatıp uyumayı tercih ettiğinizi biliyorum; ama bu ejderler sizin kabilenizden ve size ihtiyaçları var.”

Arkasındaki ağaç eve bakıp sesini biraz daha yükseltti. “İşte bu yüzden yarın tahta ben geçeceğim. En büyük

meyve parçalarını ya da güneşlenmek için en yüksek katları istediğimden değil. Bunu kayıp YağmurKanatlar ve sizin için yapıyorum. Bütün hayatınızı içinizi kemirecek bu düşünceyle geçirmeyin diye. *Arkadaşlarımız hâlâ geri gelmedi ve onları kurtarabilirdik.*”

Glory derin bir nefes aldı ve onu dinleyen YağmurKanatlar'ı inceledi.

Birçoğu şaşkındı; ama birkaç tanesinin pullarında utanç ve suçluluk duyduklarında beliren koyu mor çizgiler vardı. Suçluluk, renk dizisinde gururun hemen yanında yer alıyordu.

Hımm, diye düşündü Glory. Hepsi az önce yaptığım konuşma sayesinde. Okuduğu parşömenlerdeki konuşmalar daha inandırıcı ve daha normal geliyordu. Her bölümün sonunda coşkulu konuşmalar yapılırdı. Fakat şu an bir grup ejder gözlerini dikmiş ona bakarken hikâyelerdeki konuşmaların sonunda ne yapıldığını ve nasıl konuşma alanınının kibarca terk edildiğini bir türlü hatırlayamıyordu.

“İşte o kadar!” dedi Kinkajou dilini çıkarıp Bromeliad'a bakarak.

Glory, yapılması gereken hareketin bu olmadığından emindi.

Kinkajou, “Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu Glory'ye neşeyle. Pullarındaki mavi-gri renk yok olmuş ve tüm enerjisi geri gelmişti. “Sen dert etme. Ne yapacağımızı çok iyi biliyorum. Yiyecek güzel bir şeyler bulacağız!”

Glory, gözlerini kocaman açmış onu dinleyen ejderlere arkasını dönüp Kinkajou'ya baktı. "Sen git. Ben olanları arkadaşlarıma anlatacağım. Ve yarına kadar bana tüm YağmurKanat yeteneklerini öğretecek birini bulacağım."

"Ben öğretirim!" dedi Kinkajou. "Bir şeyler yedikten sonra tabii. Ormandaki tüm meyveleri yemek istiyorum. Nerede buluşalım?"

"Doktorların kulübesinde," dedi Glory iç çekerek. "Mangrove'u da getir."

Kinkajou ağaçların arasına daldı. Glory başını çevirip baktı; Silver hâlâ omzunda uyuyordu. Kalabalığı umursamadan kanatlarını açıp uçarak uzaklaştı. Magnificent'in yol tarifini doğru hatırlıyorsa, doktorların kulübesi çok uzakta değildi.

Kırmızı böğürtlenli balkonu görünce yapraklardan yapılmış çatısı deliklerle dolu eve doğru indi. İçerideki yataklardan yalnız ikisi doluydu. Birinde Webs, diğerinde de uçarken bir ağaca çarpmış gibi görünen, ağzı sargılı bir YağmurKanat yatıyordu. Beyaz ve mavi renkte üç ejder bir köşede toplanmış, muz yiyip alçak sesle sohbet ediyordu.

Glory'nin de tahmin ettiği gibi Sunny ve Starflight, Webs'in yanına çömelmiş, korkuyla ona bakıyordu. Ashında Webs'e bakan Sunny'ydi. Starflight her zamanki gibi Sunny'ye bakıyordu.

Webs örümcek şeklindeki yaprakların üzerine uzanmış güneşleniyordu. Blister ona saldırdığından beri ilk kez uyurken rahatça nefes alıyordu. Sunny haklıydı; kaktüs suyu gerçekten işe yaramıştı. Kuyruğundaki yara tama-

men iyileşmemişti ama kenarları kurumuş ve siyahlıklar azalmıştı.

“Sanırım onu kurtardınız,” dedi Glory yanlarına gide rek.

“Umarım,” dedi Sunny. “Ama hâlâ tam iyileşmiş değil. Uykusunda GökKanatlar’ın Yaz Sarayı’nı bulmalarının kendi suçu olduğunu sayıklayıp duruyor.”

“Haksız sayılmaz aslında,” dedi Glory.

“Ah, ne kadar anlayışlısın,” dedi Starflight. “Webs, Crocodile’in onu takip ettiğini bilmiyordu.”

Crocodile, Glory Gece Krallığı’na gitmeden önce zehrini attığı son ejderdi. ÇamurKanat’ın korku dolu bakışları gözünün önüne gelince başka şeylere odaklanmaya çalıştı. Sonuçta bunu kendini korumak için yapmıştı. Daha öncekini de. YağmurKanat halkı da kendilerini korumayı öğrenmeliydi.

Sunny kanadıyla Glory’nin omzunu okşayınca Glory birden irkildi. “Kesiklerin tedavi edilmeli,” dedi Sunny.

“Bu kesik değil,” dedi Glory arka bacağındaki kanayan kesiği göstererek. Bacağındaki acı gitgide artıyordu. “Bu bir savaş yarası.”

“Evet, çok güçlü ve yırtıcı bir ejdersin,” dedi Sunny. Glory onun dalga geçip geçmediğini düşünürken Sunny başıyla işaret ederek mavi-beyaz ejderleri çağırdı. Sunny’nin onunla dalga geçmesi pek mümkün değildi. YağmurKanatlar yaralarına krem sürerken dönüp onları izledi.

“Şuna bak,” diye tısladı; ama kısa bir süre sonra acısı geçmiş, yerini bir uyuşukluk almıştı. Glory yarasını ince-

leyip kremi kokladı; krem nane gibi kokuyordu. “Hımm,” dedi. “Kinkajou adında bir ejder buraya gelmek üzere. Bu kremden ona da sürseniz iyi olur.” Sunny’nin ona manalı bir şekilde baktığını fark edip başını sallayarak doktorlara, “Teşekkürler,” dedi.

Starflight, “Ordun nerede?” diye sordu Glory’ye alaycı bir tavırla.

“Bu konu üzerinde çalışıyorum,” dedi Glory. Sunny, Webs’in üzerine uzanıp yarasının bandını düzeltilti. “Bu arada,” diye devam etti Glory ve, “YağmurKanat kraliçesi olmaya karar verdim,” diye ekledi.

Sunny birden yerinden sıçradı ve Webs’in üzerine konarken Webs uyanmadan, “Ooof,” diye inledi.

“Ama neden? Kraliçe olmak gibi bir hayalin yoktu,” dedi. “Nereden biliyorsun ki?” dedi Glory. Doktorların başka şeylerle ilgileniyor gibi görünmeye çalışırken onlara kulak misafiri olduğunun farkındaydı. “Sürekli Tsunami’nin kraliçe olma isteğini dinlediğinizden benimkine sıra gelmedi. Neyse, Onları GeceKanatlar’a saldırmaya ikna etmek için kraliçe olmam gerek.”

“Saldırmak mı?” dedi Starflight korkuyla.

“Bence harika bir kraliçe olacaksın,” dedi Sunny sarı kanatlarını çırparak.

“Rubl,” diye ona katıldı uyanan tembel hayvan.

“GeceKanatlar’la savaşmak sorunda kalmayız belki,” dedi Starflight ağlamaklı bir sesle. “Gidip onlarla konuşabilirim. YağmurKanatlar’ı neden kaçırdıklarını öğrenebilirim.”

“Yine de oradakileri kurtarmamız gerekiyor,” dedi Glory. “Belki de GeceKanatlar onları serbest bırakır,” dedi Starflight. “Belki onlara her şeyi anlatsam...”

“Onlara ejderleri bağlayıp mağaralara koymanın kötü bir şey olduğunu mu söyleyeceksin?” dedi Glory. “Eminim bunu daha önce fark etmemişlerdir. Ya da Yağmur-Kanat zehrini çalmadan önce nazikçe izin almaları gerektiğini mi?”

“ÇamurKanatlar’ı da unutma,” diye ekledi Sunny. “O iki askeri neden öldürdüler?”

Ölen ÇamurKanatlar, Glory’nin aklından tamamen çıkmıştı. Eğer onları da GeceKanatlar öldürdüyse neyin peşindeler?

Glory, “Beni dinle,” dedi Starflight’a. “Kabilenle onlara karşı savaşırken tanışmak istemediğini biliyorum. Ama onlara güvenemeyiz. Senin için bile güvenli değil; Deathbringer’ın öldüreceği ejderler listesinde belki sen de vardın.”

“Beni öldürmezler!” diye çıkıştı Starflight. “Ben de onlardan biriyim!”

“Pek sayılmaz,” dedi Glory. “Her neyse, gerçekleri gün yüzüne çıkarırken zehirli ejderlerden oluşan bir destek ordusu kurmak istiyorum. Sizce de mantıklı değil mi?”

Starflight pençelerini birbirine geçirdi. Glory yakındaki pencerelerden birine bakınca iki ejderin hemen kamufle olup gözden kaybolduğunu fark etti. Gözlerini kısınca dallarda başka hareketlilikler de fark etti. Nihayet kabilesi sözlerine kulak veriyordu.

“Bekle,” dedi Sunny oturup kanatlarını kabartarak. “Eğer kraliçe olmak istiyorsan Magnificent’ı öldürmen gerekmiyor mu?”

“Hiç kimse ölmeden tahtın sahibini belirleyecek başka bir yöntemleri var,” dedi Glory. “Sonuçta YağmurKanatlar’dan bahsediyoruz.”

“Öyle mi? *Mükemmel*,” dedi Sunny beklenmedik bir içtenlikle. “Bu yöntemi tüm kabileler uygulamalı. Savaşı sonlandırdıktan sonra herkese bu YağmurKanat yöntemi ni öğretebiliriz.”

Glory şaşkınlıkla ona baktı. Bir YağmurKanat yöntemine bu kadar heyecanlanmak hiç normal değildi. Diğer ejderlerin böyle heyecanlanmayacağından emindi.

“Adım adım ilerlesek daha iyi olmaz mı?” dedi kuyruğunu Sunny’ye vurarak. “Diğer kabileler yüzyıllardır kendi yöntemini kullanıyor.”

“Ne var yani?” dedi Sunny. “Her şey değişebilir.”

“Kraliçeler onlara meydan okuyan ejderleri öldürmezse,” diye karşı çıktı Starflight ve, “diğerleri tahta geçene dek pes etmez. Ve meydan okuyan kişi kazanırsa, kraliçe tahtı geri almak ister. Kraliçe krallığı yönetmektense tüm zamanını tahtı elinde tutmaya çalışmakla geçirir,” diye ekledi.

“O zaman yeni kurallar getiririz,” dedi Sunny inatla. “Diğer ejderler yılın belirli zamanlarında kraliçeye meydan okuyabilir ve her ejderin yalnız iki kez deneme şansı vardır gibi. Biz ejderiz, tırtıl değil. İstersek her şeyi değiştirebiliriz.”

“Ejderler ejderlikten vazgeçmez, Sunny,” dedi Glory. “Savaşmak bizim doğamızda var.”

“Aynı şey YağmurKanatlar için geçerli değil,” dedi Sunny. “Onlar da ejder.”

“Ama...” *YağmurKanatlar’da bir tuhaflık var*, diye düşündü Glory. Doktorlar ve ağaçtaki diğer ejderler her şeyi dinliyorken bunu yüksek sesle söylemek istememişti; ama Starflight’ın da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

“Belki YağmurKanatlar bizde daha gelişmiştir,” dedi Sunny. “Belki diğer ejderler de onlara özenmeli. Çok mutlular, öyle değil mi?”

Haklı, diye düşündü Glory. *Ama ben de Kraliçe Scarlet’ın esiri olarak ve tüm gün ananas yiyerek mutlu bir ejder olabilirdim. Peki o zaman arkadaşlarım nerede olurdu?*

“Böyle mutluluğa ulaşılacağını düşünmüyorum,” dedi Glory yavaşça. “Bence aynı zamanda bir şeylere önem vermelisin. Sana ihtiyacı olsan diğer ejderler gibi mesela. Ve yine de daha az gelişmiş ejderler gelip topraklarını işgal etmeye çalışır ve birilerini kaçırsa diye her an savaşmaya hazır olmalısın.”

“Parşömenleri olmayan ejderlerin gerçekten mutlu olabileceğine inanmıyorum,” dedi Starflight bilmiş bir tavırla. “Haftalardır hiç parşömen okumadım ve kendimi berbat hissediyorum.”

“Zavallı Starflight,” dedi Sunny içtenlikle ve kanadını okşadı. “Glory kraliçe olunca tüm sorunları halledebiliriz. Starflight herkese okumayı öğretir; Tsunami de kendini korumayı.”

“Ve bir daha hiç kimse kaybolmasın diye yumurtaların ve köydeki ejderlerin bir listesini yapacağız. Bir de kayıp YağmurKanatlar’ı kurtarıp bir KumKanat kraliçesi seçecek ve savaşa bir son vereceğiz,” dedi Glory. “Hiç sorun değil. Bana yalnız bir hafta verin.”

Sunny bunun harika bir plan olduğunu düşünüyor gibi birden neşelendi.

Kraliçe olunca, diye düşündü Glory. Bunu söylemek hoşuma gitti.

Glory pencerelerden birine bakınca Kinkajou ve Mangrove’un geldiğini gördü. Birkaç meraklı ejder ağaçların arasından kuyruğunu sallıyordu. Glory onu izleyen ejderlerin daha da fazlaştığını fark etti.

Mangrove’un pulları parlak sarı ve limon yeşili karışımıydı. *Heyecanlı ve korkmuş ama daha karmaşık hisler besliyor,* diye düşündü Glory. Kinkajou’nun dönüşüyle hem Orchid’in hâlâ hayatta olduğunu hem de ne kadar berbat bir yerde olduğunu ve onu kurtarmanın zorluğunu öğrenmişti. Glory içten içe tünelden tek başına geçip diğerlerini kurtarmaya gitmeye kalkarsa Tsunami ve Clay’in onu durdurmasını diliyordu.

“Ejderlere dair önemli değişiklikler yapmak ve YağmurKanat kabilesini yenilemeden önce kazanmam gerek,” dedi. “Şimdi gidip yarınki yarışmaya hazırlanacağım. Diğerleri tüneli gözetlerken gelip izlemek isteyen olursa, yarışma gün doğumunda Arboretum’da olacak.”

“Orada olacağım,” dedi Sunny. “İlk defa gerçekten sevdiğimiz biri kraliçe olacak.”

“Eğer kazanırsan tabii,” diye ekledi Starflight üzgün bir tavırla.

“Kazanacağım,” dedi Glory tekrar Mangrove’un pullarına bakarak. Orchid’i ve zincirlenen, leşlerle beslenen, ağızları bağlı, güneş görmeyen ve kabilesinden uzak bir yerde tutsak edilen diğer orman ejderlerini düşündü. “Kazanmak zorundayım.”

“Papaya,” dedi Glory. “Yıldız meyvesi, ekşi greyfurt, mandalina, kombu, pitaya, mango, armut ve meyve gibi görünen ama aslında kötü görünümlü bir salyangoz olan şey.” Pençesiyle mor salyangozun kabuğunu dürtünce antenleri tekrar belirdi.

Güneş tepedeydi ve sabah yağmuru dinmişti. Fakat ejderler ağaçlarda hoplayıp zıpladıkça hâlâ ıslanıyorlardı. Yağmur yağarken ortadan kaybolan tüm tukanlar ve papağanlar geri gelip yüksek dallara konmuş ve sanki bir daha güneşin çıkmasını hiç beklemiyorlarmış gibi ötüyorlardı.

Tüm sabahı Mangrove ve Kinkajou’yla çalışarak geçirdikten sonra Glory gördüğü tüm kuşları tanıyabiliyordu. Kuşları, böcekleri, meyveleri, Magnificent’in sorabileceği her şeyi. Ne zaman yorulduğunu hissetse, YağmurKanatlar’ın mağaralarındaki puslu havayı düşünüp tekrar odaklanabiliyordu.

“İnanılmaz,” dedi Kinkajou. Koyu gözlerini kocaman açıp şaşkınlıkla Tsunami’ye baktı. “Bunca şeyi bu kadar çabuk nasıl öğrendin?”

“Gerçekten hiçbirini yemedin mi?” diye sordu Mangrove kırk kadar meyveyi tanıtırken.

“Bir ya da iki tanesini yemiştim,” dedi Glory. “Hepsini tatsam daha iyi olur, değil mi? Gözlerimi bağlayarak sorular sorabilir.”

“Bunun daha önce kimsenin aklına geldiğini sanmıyorum,” dedi Mangrove. “Ama belli olmaz.” Birkaç pee darbesiyle muzlardan birini soyup Glory’ye fırlattı.

“Tat yarişmasında Clay iyi iş çıkarırdı,” dedi Sunny ağaçların arasından. Altın rengi pulları güneş işığında parlıyordu. Kuk, turuncu bir maymun kuyruğuyla oynuyordu; ama Sunny hiç tepki vermiyordu.

“Kesinlikle,” dedi Clay büyük bir hevesle. “Hepsini yiyecek misin?”

Glory muzdan bir ısırık daha alıp gerisini yukarı fırlattı. Clay yakalamaya çalışırken tüm muzunu peelerine bulaştırdı. Büyük bir zevkle peçelerini yaladı.

“Aynı anda kamufle de olabilirsin,” dedi Mangrove. “Bakalım bu mangoyla ayı renge brnebilecek misin?” Burnuyla mangoyu yuvarladı.

Glory mangonun kabuğunu inceledikten sonra pulları açık yeşile döndü; kuyruğunda ve kanatlarında kırmızı gölgeler ve siyah benekler vardı.

“Harika,” dedi Sunny.

“Hepsini yiyecek misin?” diye sordu Clay.

Glory güldü. “Clay, bırak da en azından tadına bakayım.” Mangrove’un muzunu soyuşunu örnek alınca meyveyi berbat etti. Mangonun sarı posası tüm pullarına bulaştı ve Silver aşağı inip Glory’nin kolunu yalamaya koyuldu.

Vakit kaybetmeyi bırak artık, diye kızdı kendine. Günün

yarısı çoktan geçti ve hâlâ zehir atma, ağaçlardan süzülme ve kamufle olma konusunda alıştırma yapman gerek.

“Bunu söylemek için uygun bir zaman mı bilmiyorum ama izleniyorsun,” dedi Sunny.

Glory ve Mangrove başını kaldırıp baktı. Mangrove’dan kimsenin dikkatini çekmeyecek bir yer seçmesini istemişti. Etrafına her baktığında onu izleyen YağmurKanatlar görünce rahatsız oluyordu. Muhtemelen tüm kabile onun YağmurKanat yeteneklerine sahip olmadığını biliyordu; ama kraliçe olmadan bir gün önce tüm hatalarını görmelerine gerek yoktu.

Ama Sunny haklıydı. Köyün gizli bir köşesinde olmalarına rağmen Glory ağaç gövdelerinden ve hamaklardan başını çıkarıp onu izleyen ejderler görüyordu. Başını çevirip onlara baktığında, çoğu hemen renk değiştirip ortadan kayboluyordu. Kim bilir kamufle olup kraliçeye meydan okuyan ejderi merakla izleyen daha kaç YağmurKanat vardı?

Peki, ister beğenin ister beğenmeyin, diye düşündü Glory. Ben sıradan bir YağmurKanat değilim; ama belki de kraliçenin böyle olması gerekiyordur.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu ağzına meyveleri tıkarken. *Böğürtlenin tadı diğer kırmızı meyveden daha keskin. İncir de çöl rüzgârına benziyor. Guavayı her gün hiç bıkmadan yiyebilirim. “Zehir eğitimine geçelim mi?”*

“Şimdi güneşlenme vakti,” dedi Kinkajou. Mangrove gökyüzüne bakarak başını salladı.

“Aklınızı mı kaçırdınız?” dedi Glory. Papayalardan birini alıp yanlışlıkla ön pençeleri arasında ezdi. “Hazırlan-

mak için yalnızca bir günüm var ve onu da sülük gibi uyuyarak geçiremem.”

“Güneşlenmenin uyumakla bir ilgisi yok.” diye çıkıştı Mangrove. “Güneşlenirken enerji topluyoruz.”

“Hırrb fırrb,” diye onayladı Glory’nin tembel hayvanı. Tırmanıp Glory’nin kulağını çekiştirdi.

“Çalışmayı tercih ederim,” dedi Glory. Kinkajou’nun üzgün yüzünü görünce de, “Siz ikiniz gidin. Ben tek başıma devam ederim.”

“Hayır,” dedi Mangrove. “Kazanmak istiyorsan enerji toplamalısın. Gerekirse üzerine oturup seni zorla uyuturuz.”

“Ben varım,” dedi Clay. “Arkadaşlarımın üzerine oturmakta bir numarayım.”

Sunny kıkırdarken, “Clay!” dedi Glory. “Hiç komik değil! Miskinliğe ayıracak vaktim yok!”

“Glory’nin miskin kelimesiyle bir alıp veremediği var,” dedi Sunny. “Gardiyanlarımız eskiden ona hep öyle derdi. Bu yüzden uykuya ihtiyaç duymadığını göstererek kendini kanıtlamaya çalışıyor.”

Glory boynunu kabartıp Sunny’ye baktı. “Pardon. Bana mı dedin?”

Sunny omuz silkti. “Bunu söyleyen Starflight,” dedi. “Ama bence de mantıklı.”

“İhtiyaç duyduğunda uyumak miskinlik değildir,” dedi Mangrove. “Böyle düşünmen çok saçma. Uyumak nefes almak kadar önemlidir. Zamanım yok diyerek uykuyu es geçemezsin.”

“Ve yemeği,” diye katıldı Clay. “Yemeği de uykuyu da es geçemezsin.” ÇamurKanat daldan zıplayıp yanına kondu ve mangolardan birini büyük pençelerinin arasına alıp ezdi. Çömelerek Glory’yle göz göze geldi. Silver, Glory’nin başına doğru eğilip boynuzlarını dürttü.

“Glory,” dedi Clay. “Bir saniyeliğine de olsa panikle-meyi kes ve şu an hissettiklerine odaklan. Fiziksel olarak yani.”

“Paniklediğim falan yok,” dedi Glory pullarını kabartarak. “Ama delirmek üzereyim.”

“Yani?” diye üsteledi Clay.

“Yani gitgide daha çok deliriyorum,” diye yanıtladı. Clay sabırla onu dinledi.

Bir de... *yorgun* düştüğünü fark etti Glory derin bir nefes alırken. Uzun süredir doğru düzgün uyumamıştı. Güneş ışığının pullarında bıraktığı hissi hayal etti.

“Peki, tamam,” dedi Glory. “Ama bir saat sonra beni uyandır, anlaştık mı?”

“Bakarız,” dedi Clay.

“Rrllll!” diye sevindi tembel hayvan.

“Hadi,” dedi Kinkajou heyecanlı. “Çok iyi bir yer biliyorum!”

Glory, Kinkajou ve Mangrove havalanınca, kamufle olmuş diğer YağmurKanatlar’da da bir hareketlenme oldu. Kinkajou, ağaç tepelerinin hemen üstünde, yaprakların güneşi engellemediği kata yöneldi. Ortaya doğru çöken zemin ağaçların çevresinde yetişen sarmaşıkların pembe çiçekleriyle kaplıydı.

“Sen buraya geç,” dedi Kinkajou ortadaki deliği göstererek. Glory isteksizce sarmaşıkların arasına kıvrılır kıvrılmaz kemiklerine işleyen sıcaklığı hissetti. Silver neşeyle Glory’nin omzuna geçip sokuldu. Bir yanına Kinkajou, diğer yanına da Mangrove yerleşirken Glory yerinden sıçradı. Artık bu sorunun cevabını biliyordu: Diğer Yağmur-Kanatlar dokunulmaktan rahatsız olmuyordu; bu konuda tek sorun yaşayan kendisiydi.

“Şey...” diye söze girdi ama diğer iki YağmurKanat çoktan derin derin nefes almaya başlamıştı.

Glory gözlerini kapattı; daha önce hiç böyle uykuya dalmamıştı.

Bir süre sonra gözlerini açtı ve Kraliçe Scarlet’ın bal rengi gözleriyle karşılaştı.

Glory tıslayarak geri çekildi ve hemen ağzını açtı.

“Aklından bile geçirme,” diye güreledi kraliçe. “Yetmedi mi yaptıkların?”

Glory durup GökKanat’ın yüzünü inceledi.

Yüzü her zamankinden daha güzeldi. Pulları arkasındaki yosunlardan filizlenen orkideler kadar parlak turuncuydu; gözlerinin üzerindeki küçük yakutlar güneş ışığıyla parıldıyordu.

Ve Scarlet’in vücudunda tuhaf bir şey vardı. Kusursuz pullarının altında Glory koyu ve erimiş bir şey gördü; yüzü perişan hâldeydi. Sonra Scarlet’in arkasında, tavanından bazıları tuhaf bir şekilde parıldaayan kavanozlar sarkan karanlık bir oda gördü.

“Ah, sen aslında burada değilsin,” dedi Glory. Glory’nin arkasında tekrar orman belirdi ve pulları tekrar eski mükemmelliğine kavuştu. Kraliçe, Glory’nin uyuduğu katın köşesine konmuştu; ama yakından bakınca GökKanat’ın pençelerinin alt taraftaki yapraklara değmediğini fark etti.

Glory oturup kuyruğunu pençelerinin etrafına doladı. Kinkajou ve Mangrove iki yanında uyuyor, tembel hayvan omzunda horluyor ve güneş yükseliyordu.

“Şu an uyanık mıyım?” diye sordu Glory.

“Hayır,” dedi Scarlet. “Günlerdir seni uyurken yakalamaya çalışıyorum.” Pençeleri arasında masmavi parlayan, küçük, yıldız şeklinde bir safiri havaya kaldırdı. “Bunun ne olduğunu anladığımdan beri.”

“Rüya taşı,” dedi Glory. Şeklini parşömenlerden hatırlıyordu. “Daha önce bu taş hakkında bir şeyler okumuştum. Üç yüz yıl önce bir animus ejder bunlardan üç tane yapmış, değil mi? Sonuncusunun leş yiyici Kraliçe Oasis’i öldürüp tüm hazineyi çaldığında kaybolduğunu sanıyordum.”

“Demek ki öyle değilmiş,” dedi Scarlet pençesini açıp elindeki taşa bakarken.

“O zaman gerçekten hayattasın,” dedi Glory.

“Bunu fark edince daha çok üzüleceğini düşünüyordum,” dedi Scarlet.

Glory kuyruğunu salladı. “Seni öldürmek istemiyordum. Sadece bizi öldürmene engel olmaya çalışıyordum.”

“Hiçbir zaman sizi öldürmeye çalışmadım,” dedi Scarlet. “Sizi sevmiştim. Birlikte heyecanlı şeyler yaşayabiliydik.” Ayağa kalkıp Glory’yle burun buruna geldi. “Bunu söyleyince hatırladım. Bir şey denemek istemişim.”

Aniden pençesini çıkarıp Glory’nin yüzüne savurdu. Glory, pullarının üzerine buzlu su dökülmüş gibi hissediyordu. Soğuktu ama canı yanmıyordu. Scarlet’in pençeleri aslında orada değildi. Scarlet tekrar saldırırken Glory bu düşünceye odaklanmaya çalıştı. Gözlerini kapatıp hiç kıpırdamadı. Şu an GökKanat kraliçesi ona zarar veremezdi. Tüm olanlar bir rüyadan ibaretti.

Birkaç dakika sonra Glory tekrar gözlerini açtı ve Scarlet tıslayarak geri çekildi. Burnundan çıkan duman dalgalanarak boynuzlarına dolandı ve koyu, biçimsiz burnu bir kez daha sallandı. Yine aynı odadaydı.

“Neredesin?” diye sordu Glory.

“Söylersem gelip beni kurtaracak mısınız?” diye sordu Scarlet.

“Hiç sanmam,” dedi Glory. “Dur bir düşüneyim. Hayır, kesinlikle hayır.”

“Ama bana borçlusun,” dedi Scarlet pençesini yere vurarak.

Glory başını iki yana eğdi. “Sana borçlu olduğumu nereden çıkardın?”

“Bana yaptığından,” dedi Scarlet. “Önceden güzeldim. Her şeye sahiptim.”

“Ağacın üzerinde asılı duran harika bir süs ejderi dahil,” dedi Glory. “Hatırlıyorum.”

“Beni kurtarmazsan buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım ve sonra seni bulduğum an öldüreceğim,” dedi Scarlet.

“İçimden bir ses seni kurtarsam da kurtarmasam da beni öldürmeyi planladığını söylüyor,” dedi Glory.

Scarlet derin bir tıslamanın ardından Glory'nin suratına ateş püskürttü. *Sakin ol*, diye düşündü Glory. *Sakin ol*.

“Birileri seni esir mi aldı?” diye sordu Glory. Hemen aklında bir kabile geldi. “GeceKanatlar mı?”

“Eğer bana yardım etmezsen başka birini bulacağım,” diye gürlledi Scarlet.

Ve sonra ardında bir parça duman bırakarak aniden gözden kayboldu.

İşte sorumun cevabını buldum. Scarlet hayatta. Glory altındaki yaprakların titrediğini fark etti. Hayır, bir saniye. Titreyen benim.

Kinkajou, Glory'nin titrediğini hissetmiş gibi uykusunda sığırdı. Glory'ye biraz daha sokulunca pullarındaki sıcaklık Glory'nin içini ısıttı.

Yavaşça gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve rüyadan çıkmaya çalıştı.

Uyandığı an bir saati aştığını fark etti. Silver önüne çömelmiş telaşla Glory'nin burnunu okşuyordu. Diğer ikisi de uyanmış, mutlu bir ifadeyle esniyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu Kinkajou.

“Evet,” dedi Glory. *Ama aynı zamanda da hayır.*

“Hadi o zaman ağaçlar arasında süzölmeye gidelim!” dedi Kinkajou sevinçle.

“Bana uyar,” dedi Mangrove; Glory de başını sallayarak onayladı. Tartışacak durumda değildi.

Glory, YağmurKanat kraliçesi olması konusunda Scarlet'in de düşündüğünü merak ediyordu. Acaba kraliçe olunca daha güvende olur muydu?

Sunny ve Clay alttaki daldan pençe salladı. *Onlara söylemeli miyim? Söylemeliyim. Söyleyeceğim ama henüz değil.* İlk önce Starflight'la konuşup rüya taşı hakkında hatırladıklarını öğrenmek ve Scarlet'in nerede olduğunu tahmin edebilsin diye gördüğü odayı anlatmak istiyordu. Böyle bir işin içinden ancak Starflight'ın zekâsını kullanarak çıkabilirdi.

Glory gizli kanatlar eşliğinde havalandığında GökKanat kraliçesinin nerede odluğunu merak ediyordu. Ve onu bir daha ne zaman göreceğini.

Meğer Arboretum, YağmurKanat köyünün merkeziymiş. Yerden epey yüksekte, sıkıca örülmüş sarmaşık ve dallardan oluşan, üstü açık, ağaç evler ve hamaklarla kaplı bir yer. Birçok ağaç ev meyve ve çiçek buketi dağıtım alanı olarak kullanılıyordu. Gök mavisi ve turuncu kuşlar yaprakların arasında dolaşıp sohbet ediyor ve az sonraki gösteriye arkadaşlarını çağırır gibi ötüyordu.

Ortadaki dairenin çevresinde tüm köyün toplanacağı genişlikte yer var gibiydi. Ve görünüşe bakılırsa tüm köy oradaydı. Glory, tahta geçitte durup önündeki stadyumu incelerken dört bir yandan ejder ve tembel hayvan sesleri yükseliyordu.

Glory birden arkadaşlarının Kraliçe Scarlet'ı eğlendirebilmek için dövuştüğü GökKanat arenasını anımsadı. Tsunami'nin kuyruğunu salladığını görünce, onun da aynı hislere kapıldığını fark etti.

"Bu hiç adil değil," diye somurttu Tsunami. "Eğer kazanırsan..."

"Bana majesteleri diye hitap etmek zorunda kalacaksın," dedi Glory sırtarak. "Biliyorum. Sence de harika değil mi?"

“Ah, yüzünde hep bu ifade olacak,” dedi Tsunami. “Seni ısırılmamak için kendimi zor tutacağım.”

“Ama beni ısırırsan, muhafızlarım seni zindana atar,” dedi pençelerini emir verir bir tavırla sallarken.

“YağmurKanatlar’ın zindanı yok,” dedi Kinkajou.

“Bir sürprizim var. Tsunami’ye özel bir zindan yaptıracağım,” dedi Glory.

“Yerime Starflight gelse daha iyi olurdu sanırım,” dedi Tsunami. “Kötü haberi biraz olsun geç öğrendim.”

Starflight ve Clay, GeceKanat tüneline nöbet tutuyordu. Henüz tünelden gelen bir duman kütle bile görme-mişlerdi. Bu olay Glory’yi bir yandan korkutuyor bir yandansa rahatlatıyordu. GeceKanatlar, YağmurKanatlar’dan korkuyor olabilirdi. Bu durum onların işini kolaylaştıracaktı.

Glory henüz Starflight’la konuşmamıştı; Starflight tüm gece tünelde nöbet tutmuştu. *Yarışma biter bitmez onunla konuşacağım*, diye düşündü. *Ona Kraliçe Scarlet’tan bahsetmek GeceKanatlar’la savaşıma korkusunu biraz olsun bastırabilir.*

Ve şu an Kraliçe Scarlet’ı düşünecek durumda değilim.

“Tünelde nöbet tutan ben olmalıydım,” dedi Sunny. “Neden bana izin vermediğinizi anlamıyorum.”

“Çünkü burada kalıp bana moral vermen gerek,” dedi Glory. “Bunu senden daha iyi kim yapabilir?”

“Kendimi baskı altında hissediyorum,” dedi Sunny. Kuyruğuyla tahta geçidi itti. “Ama elbette sana moral vereceğim. Kazanacağına eminim. Bundan hiç şüphem yok.”

Ama Glory bundan o kadar da emin değildi. Görünüşe bakılırsa rakiplerinin sayısı bir gecede artmıştı.

Kraliçe Magnificent gölgeğin tam ortasında bekliyordu. Göz alıcı morluktaki pullarının her biri altın sarısı çizgilerle kaplıydı. Glory daha önce bu renge bürünmeyi denememişti. Çiçek kolyelerini çıkarmış, yerine beyaz bir taç gibi görünen küçük bir zambak dizisi takmıştı.

Kraliçenin arkasında hepsi birbirinden büyük, güzel ve renklerinden anlaşıldığı kadarıyla bir o kadar da öfkeli dört YağmurKanat vardı.

Glory, "Bunlar kim?" diye sordu Kinkajou'ya.

"Diğer kraliçeler," diye fısıldadı Kinkajou. "Yani sırayla tahta geçen kraliçeler. Sanırım onlar da senin kraliçe olmanı istemiyor."

"Aralarında Magnificent'tan daha iyi olan var mı?" diye sordu Glory. Başka bir çözüm yolu olabilirdi. YağmurKanatlar'ı koruyabilecek diğer ejderlerin kraliçe olmasında bir sorun yoktu.

Ama Kinkajou başını iki yana salladı ve, "Hepsi hemen hemen aynı," dedi. Görev başında çok fazla avokado ve papaya yemiş gibi görünen bir kraliçeyi işaret etti. "Bu Dazzling. Ona istediğini getiren kimsenin bir dediğini iki etmez. Magnificent'tan önce tahtta o vardı; Magnificent'tan sonra sıra Grandeur'da."

Diğerlerinden daha yaşlı görünen Grandeur, suratını asmış, uykulu gözlerle etrafı izliyordu. Boynu açık turuncu, pullarının geri kalanıysa yer yer parlayan açık eflatun rengindeydi.

“Görevdeyken onu görmeye gelenlere haftada yalnız bir saat ayırır. Sona kalan dona kalır. Bir saat içinde sırası gelmeyenler bir hafta beklemek zorunda kalır. Genelde ormana kadar kuyruk olur. Ve neredeyse tüm istekleri reddeder. Gerçekten çok yaşlı bir ejder. Çok uzun süredir kraliçelik yapıyor.”

Kinkajou sırtında iki tane, kuyruğunun ucunda da bir tane tembel hayvan duran ejderi işaret etti. Bu kraliçenin pulları tıpkı tembel hayvanlarındaki gibi gümüş rengindeydi ve rüzgâr vurmuş gibi hafifçe parlıyordu.

“Bu Exquisite,” dedi Kinkajou. “Tembel hayvan delisi. Evinde yirmi tane tembel hayvanı var. Sürekli onlardan bahseder, onları en iyi meyvelerle besler, kendi pençeleriyle temizler ve kraliçe olduğunda tembel hayvanlarına küçük hamaklar ve çiçekten kolyeler yaptırır. Hiçbir ejderi tembel hayvanları kadar önemsemez.”

“Dazzling, Grandeur, Exquisite,” diye mırıldandı Glory. Bu isimleri de öğrendiklerine ekledi. “Peki ya sonuncusu? Dur tahmin edeyim. Splendiferous? Astonishing? Göz Kamaştırıcı Güzellikte Bir Ejder?”

“Bu Fruit Bat,” dedi Kinkajou.

“Peki,” dedi Glory. “Bunu beklemiyordum. Hiç kimse- nin ailesi yoksa yeni doğan ejderlerin ismini kim veriyor?”

“Sırayla gittiğimiz bir liste var,” dedi Kinkajou. “Genelde havalı isimli ejderler kraliçe olmak istiyor. Fruit Bat bir istisna. Yalnız çiçeklerin esansını çıkarıp onlar gibi kokabilmek için bu işe girdi.”

Glory yüzünü buruşturdu. “Çok acayip. Bunun kraliçe olmakla ne gibi bir bilgisi olabilir ki?”

Kinkajou omuz silkti. "Pek de iyi gittiği söylenemez. Neredeyse otuz yıldır uğraşüyor. Kraliyet bahçelerine girebilmek için kraliçe olmaya karar verdi. Her ayın sonunda bahçeler mahvoluyor. Çiçek bakıcısı arkadaşım Tamarin her seferinde deliye dönüyor."

"En iyisi Magnificent gibi," dedi Glory pençesini tahtadaki deliklerden birine geçirirken.

"Magnificent'ın en büyük problemi unutkanlığı," dedi Kinkajou. "Verdiği sözleri, kabiledede olup bitenleri, ona sorulanları hatırlayamıyor ve dahası bunu umursamıyor da. Hepimiz buna alıştık." Koyu ve parlak gözlerini Glory'ye çevirdi. "Ama sen kraliçe olursan her şey çok farklı olur!"

Umarım, diye düşündü Glory. Umarım iyi yönde bir farklılık yaratırım. Peki ya onlardan daha başarılı olamazsam?

Burnunu boyundaki orkide dizisine daldırmış Fruit Bat'e baktı.

En azından bazularından daha başarılı olacağıma eminim.

Kraliçenin ağaç evinde gördüğü yaşlı ejder Magnificent'ın yanında belirdi. Gözlerini kısıp etrafa bakarken Glory'yi görüp selam verdi.

"Bana şans dile," diye mırıldandı Glory tembel hayvanını Sunny'ye verirken. Silver gergin sesler çıkarıp olan biteni daha iyi izleyebilmek için hemen Sunny'nin kafasına tırmandı.

Glory tam önüne konarken Magnificent boynunu düzleştirdi. Diğer dört kraliçe de kuyruğunu yere çarptı.

"O zaman planımız ne?" dedi Glory kanatlarını sallayarak. "Beşinizi de yenmem mi gerek?" Kendine ağaçlarda gezen yusufluklarla aynı tonda bir sarı seçmişti. Magni-

ficent ona ne yaparsa yapsın yarışma boyunca bu renkte kalmaya kararlıydı. Glory'nin ilk amacı kızdığında, üzüldüğünde ve en kötüsü de korktuğunda kimseye belli etmemekti.

Magnificent cevap veremeden, "Hayır," diye araya girdi Handsome. "Kurallar böyle değil. Meydan okuyan kişi sadece o an tahtta olan kraliçeyle yarışır."

"Ama diğer kraliyet üyeleri de yarışmaya dahil olmak istiyor," dedi Magnificent. "Bu yüzden hep birlikte çalıştık." Yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki, Glory kraliçeyi hamağa sarıp boğmak istedi. "Yani senin de bir takım kurman gerek."

"Takımın yok," dedi Glory. Ardından hemen sustu. *Aslında var sayılır.* Kocaman gözlerle onu izleyen Sunny ve Tsunami'ye baktı.

Diğerlerini bu işe sokmanın bir anlamı yok. Kraliçeleri tek başıma da yenebilirim. Beş YağmurKanat'ın benden nasıl bir üstünlüğü olabilir ki? Ve onları kimseden yardım almadan tek başıma herkes daha çok etkilenmez mi?

Önceki günkü bağın acılarını hâlâ hissettiği kanatlarını gerdi.

Bu düşünce tarzı ona çok tanıdık geldi. Kendini yem olarak ormana atma kararını da böyle almıştı.

Ama sonunda geri döndüm, değil mi? Tek başıma da her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Kinkajou, Clay ve Deathbringer olmasaydı hâlâ GeceKanat hapishanesinde olurdu. Hatta GeceKanatlar kim olduğunu öğrense çoktan ölmüş olurdu.

Aptallık etme. Kraliçelik yarışında başkalarından yardım alırsan incilerin dökülmez.

“Ejderlerini seç hadi,” dedi Magnificent. “İstedğin dörtlüyü seçebilirsin.”

İşim çok kolay, diye düşündü Glory. Hayatta zaten dört arkadaşı vardı. Mangrove’u tünele gönderip Starflight ve Clay’i takımına alabilirdi.

Tam ağzını açıp ona seslenirken birden tereddüt etti.

Belki de bu kadar kolay karar vermemeliyim. Dazzling, Grandeur, Exquisite ve Fruit Bat’e baktı. Hepsi kazanmaya hevesli ve hazır gibiydi. Daha önce bu kadar kendine güvenen YağmurKanatlar’a pek rastlamamıştı.

Kazanacaklarına eminler.

“Hadi,” dedi kraliçe. “Kimi istersen seçebilirsin.”

Glory başını eğip Magnificent’a baktı. *Bu bir tuzak. Arkadaşlarımı seçmemi istiyor.*

Yarışmada kamufle olma ya da zehir atma gibi sadece YağmurKanatlar’ın gerçekleştirebileceği görevler olacak.

Üstelik gelecekteki halkım başka kabileden ejderlere onlardan daha çok güvendiğimi düşünecek.

YağmurKanatlar pek hırslı olmadığı için bunun yanlış olduğunu söyleyemem.

“Kinkajou’yu seçiyorum,” dedi Glory. “Keyifli bir yarışma olacak.”

“Ve Mangrove’u,” diye devam etti. Mangrove kalabalığın arasından çıkıp eğilerek Glory’yi selamladı. Orchid hâlâ oradaydı. Mangrove onu kurtarmak için her şeyi yapardı.

İşte diğer seçimler biraz zor olacaktı.

Glory gözlerini kapatıp iç çekti. “Jambu’yu seçiyorum.”

“EVET!” diye bağırdı kardeşi havalara uçarak. “Benden bahsediyor!” Etrafındaki sarmaşıklar arasında sıçrarken ağzı kulaklarına varıyordu.

Başka? Glory ormanda tanıştığı ejderlere göz gezdirdi. *Liana. Bromeliad. Coconut.* Ümit veren bir grup değildi. Onlar hakkında pek bir şey bilmese de hiçbirinin iyi bir takım arkadaşı olabileceğine inanmıyordu.

Kinkajou yanına geldi; durmadan kıpırdanırken yeşil pulları arasından koyu mavi baloncuklar geçiyordu. Glory, minik ejderin kraliçeleri tanırken bahsettiği birini anımsadı. Hiç tanımadığı bir ejderi seçmek büyük riskti; ama sonuçta seçtiği ejder diğer YağmurKanatlar’dan daha kötü olamazdı.

“Ve Tamarin’i seçiyorum,” dedi. Hakkında tüm bildiği Kinkajou’nun arkadaşı olduğu, işine ve çiçeklerine önem verdiği ve Fruit Bat’le çok iyi anlaşamadığıydı. Üçü de iyi özellikler sayılırdı.

Kalabalığın sesi kıyıya vuran dalgalar gibi uğulduyordu. Kraliçe Magnificent kahkahalarla gülmeye başladı.

“Tamarin mi?” dedi Kinkajou. “Emin misin?”

“Çok geç,” dedi Magnificent. “Artık seçimini yaptı. Biri-leri Tamarin’i ortaya gelmesi için yönlendirsin.”

Kalabalığın arasından çıkan küçük ejder sendeleyerek birkaç adım atıp durdu. Açık yeşil pullarıyla hiç kıpırdamadan duruyordu. Gözleri tuhaf bir açık mavi tonundaydı ve Glory’nin arkasındaki ağaçlara bakıyordu.

Glory, “Sorun ne?” diye sordu Kinkajou’ya bakarak. “Neden onu seçmeyeyim ki?”

“İstersen seçebilirsin tabii,” dedi Kinkajou. “Ama Tamarin kör.”

Kinkajou aceleyle ilerleyip arkadaşının kulağına fısıldayarak ve Tamarin'i Glory'ye yöneltti. Gözleri görmeyen YağmurKanat sarmaşıktan geçerken her yaprak arasındaki boşluğun yerini biliyor gibi kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Kanatlarını bir böcek anteni gibi yukarı açtı.

“Bu Glory,” dedi Kinkajou. “Yeni kraliçe adayımız.” Tamarin'in ön pençelerini tutup Glory'nin yüzüne ve kanatlarına sürdü.

“Neden beni seçtin ki?” diye ağzından kaçırdı Tamarin. Omzunda sadece bir dizi çiçek vardı. Kırmızı, pembe ve morun tonları birbirine hiç uymasa da harika kokuyorlardı. Bu koku Glory'nin karnını acıktırmadan hindistan cevizi ve balı anımsattı.

“Ona senden bahsettim,” dedi Kinkajou. Bunu söylerken sesi titredi çünkü çok da fazla bir şey anlatmamıştı.

“Kör ejderlerin yalnız parşömenlerdeki hikâyelerde var olduğunu sanıyordum,” dedi Glory. Tamarin'in gözlerine doğru kanat çırpıtı ama Tamarin tepki vermedi. “Ağaçların arasında nasıl uçuyorsun? Nasıl konuyorsun? Katlar

arasında geçiş yaparken ya da hamakta yatarken düştüğün olmuyor mu hiç?”

“Bunlar geçmişte kaldı,” diye yanıtladı Tamarin. Rahatladıkça pullarının yeşili açılmaya başladı. “İlk başlarda sürekli oluyordu.”

Kanatlarını yukarı kaldırıp karnınındaki yara izini gösterdi. Glory, Tamarin’in kanatlarında ve boynunda birkaç yara izi daha olduğunu fark etti. Bunlar diğer ejderlerdeki savaşı yaralarına benzemiyordu. Karanlıkta uçmaya çalışırken ağaçlara çarpan, düşen ve dallara takılan bir yavru ejderin yaralarıydı.

“Ama diğerleri bana çok iyi baktı,” dedi Tamarin. “Çevremde hep bana göz kulak olan, yardım eden ve uçmayı öğreten birileri vardı.” Glory bakışlarını kabileye çevirdi. Hiç kimsenin yavru bir ejderin sorumluluğunu alacağını düşünmezdi. Ama tüm kabilenin ona yardım ettiğini öğrenince ümitlendi. “Artık tüm köyü öğrendim, bütün yolları ve engelleri ezberliyorum.” Rüzgârın yönünü hissediyormuş gibi boynunu eğip kaldırdı.

Kraliçe Magnificent mor kanatlarını açıp ön pençeleri üzerinde doğruldu. “Hadi başlayalım!” diye bağırdı. “Tabii fikrini değiştiren yoksa?”

“Biz hazırız,” dedi Glory.

“Açılış konuşması yok mu?” dedi Jambu üzgün bir sesle.

Kinkajou ve Mangrove sabırsızlıkla burunlarını eğdi. Tamarin’in kulakları kıpırdıyordu.

“Dün bir konuşma yapmıştım,” diye çıkıştı Glory.

“Bir tane de bizim için yap,” dedi Kinkajou. Pulları, hissettiklerini saklamaya çalışıyormuş gibi koyu yeşil yaprakların rengine bürünüyordu. Mangrove ise bıkkın bir gökyüzü mavisi rengindeydi.

“Hımm. Peki. Elinizden gelenin en iyisini yapın,” dedi Glory. “Ve teşekkürler falan işte.”

Kinkajou gülmemek için kendini zor tuttu.

“İnanılmaz,” dedi Mangrove. “Gerçekten çok etkilendim.”

Kraliçe Magnificent eliyle işaret edince iki iri yarı YağmurKanat maun ağacından yapılmış alçak bir masa getirdi. Üzerinde her biri özenle yerleştirilip kahverengiye boyanmış, ejder gözü büyüklüğünde beş fındık vardı.

“Bu yarışma her biri kabilemizin özel yetenekleriyle ilgili beş bölümden oluşuyor,” dedi Kraliçe Magnificent. “Her bölüm için bir ejder yarışacak ve beş oyundan üçünü kazanan tahtın sahibi olacak.” Sivri pençesiyle ilk fındığı işaret etti. “Zehir arma.” İkinciye işaret etti. “Çiçek toplama.” Üçüncü: “Ağaçların üzerinde uçuş.” Dördüncü: “Meyve toplama.”

Son fındığı eline alıp çevirdi. “Ve elbette bir kamuflej yarışması da olmalı. Sonuçta YağmurKanat’ız.” Kocaman bir gülümsemeyle fındığı yerine bıraktı. “Meyve toplamayla başlayalım; biz diğer yarışmaları tamamlayana dek anca biter.”

“Kesilikle,” dedi Handsome. “Çok mantıklı. Yarışma çok basit. Ejderler bir saat içinde farklı türlerde meyveler toplamaya çalışacak. En çok farklı meyve toplayan kazanır.”

“Bizim takımdan Dazzling yarışacak,” dedi Magnificent kanadıyla iri kraliçeyi göstererek. “Ya sizin takımdan?”

Glory pullarında belirmek isteyen heyecanı kontrol etmeye çalışarak ejderlerini inceledi. Tüm yarışmalar YağmurKanat yeteneklerini ölçüyordu. Bir yandan arkadaşları yerine YağmurKanatlar’ı seçerek Manificent’ı alt etmişti. Ama diğer yandan da takım arkadaşlarını neredeyse hiç tanıımıyordu. Kimin hangi konuda iyi olduğunu bilmiyordu.

“Peki,” dedi Glory alçak sesle. “Kim hangi görevi alacak. Jambu, sen ağaçlar arasında süzülme eğitimi veriyorsun. Hızlı mısın? Ağaç tepesinde uçma yarışına girmek ister misin?”

“Tabii ki!” dedi kardeşi. Heyecanı pembe pullarından anlaşılıyordu.

“Ben çiçek yarışmasına gireyim,” dedi Tamarin. “İçinde çiçek geçen her görevi yerine getirebilirim.”

Glory tereddüt etti. “Ama çiçek toplamakta bahsetti.”

“Çiçekleri tanıyorum,” diye üsteledi Tamarin.

Ona bir şans ver, dedi içinden bir ses. *İyi bir kraliçe öyle yapardı.* “Peki.” Glory masadaki diğer fındıklara bakarak yarışmaları düşündü. Tek günlük eğitimin ardından kendini hiçbir alanda yeterli hissetmiyordu.

“Bence ben kamuflaj yarışmasına katılmalıyım,” dedi. “Ormanda meyveleri nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yok ve zehir atma konusunda da uzman değilim.” Dün alıştırmaya yaparken önüne konan her şeyi eritip mahvettiğini hatırladı. “Mangrove, senin meyve toplayıcısı oldu-

ğunu biliyorum. Ama Kinkajou... Üzgünüm ama Bromeliad'dan duyduğuma göre zehir konusunda pek başarılı değilmişsin.”

“Bromeliad yaşlı bir ahmak da ondan,” dedi Kinkajou öfkeyle. “Zehir atma konusunda çok başarılıyım! Yemin ederim! Üstelik Mangrove benden daha çok meyve taşıyabilir.”

Glory alını kaşdı. Sonuçta bu yarışmalardan üçünü kazanması yeterliydi. “Peki,” dedi kararını bekleyen kraliçelere dönerek. “Meyve toplama yarışmasına Mangrove girecek.”

Mangrove kanatlarını açıp eğilerek Dazzling'i selamladı. Handsome'dan gelen işaretle ters yönlerdeki ağaçların arasına dalıp geçerken küçük, kırmızı kelebekler dalga dalga havaya yayıldı.

“Şimdi,” dedi Handsome. Gökyüzüne bakıp izleyen tüm ejderler onu duyabilsin diye etrafında bir daire çizdi. “Sıradaki yarışma! Hız ve çevikliği ölçmek için ağaç tepesinde uçma yarışı!”

Magnificent masadaki fındıklardan birini çevirdi. “Exquisite, senin sıran.”

“Ve benim!” dedi Jambu sevinçle.

Handsome gülümsedi. “Son izlediğim yarışma hiç unutmayacağım. Sen yarışmıştın, değil mi?” diye sordu Mangrove'a. “Rakibin kimdi?”

“Önemli biri değil,” dedi Grandeur soğuk bir ifadeyle. “Tabii ki ben kazandım.”

“Ama artık yarışmak için fazla yaşlısın,” dedi Magnificent ve Grandeur'un ters bakışlarını yakalayamadı.

Exquisite bir adım öne çıkarken kuyruğundaki tembel hayvan boynuna tırmandı. Sırtındaki diğer iki hayvan omzundan sarmaşıklara geçsin diye kanatlarını indirdi.

Güçlü omuzlar, diye düşündü Glory. Büyük kanatlar. *Eminim hızlı uçuyordur.* İri, gümüş rengi kraliçenin yanında Jambu pembe bir maymun gibi duruyordu.

Handsome, Arboretum’u çevreleyen ağaçların tepesini işaret etti. Yüksek dalların tepesinde üç ejder genişliğinde küçük bir kat vardı. Koyu tahtaların üzerini kaplayan şeftali rengi çiçekler tembel hayvan kürklerinden yapılmış gri iplerle bağlanmıştı.

“Yarış burada başlayıp burada biter,” dedi. “Ağaçların dışında kalan bölümde Arboretum’u üç kez çevreleyeceksiniz. İç kısma giderseniz elenirsiniz. Rakibinize dokunursanız elenirsiniz. Ağaçların dışında kalan bölümde istediğiniz yolu kullanabilirsiniz; ama her turun sonunda buraya dokunmak zorundasınız. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi Jambu kanatlarını gererek.

Exquisite cevap vermedi. İki tembel hayvanını okşarken hayvanlar da pençelerine tırmandı.

“Majesteleri?” dedi Handsome ve sonra sustu. “Şey... Exquisite? Kuralları anladınız mı?”

“Elbette,” dedi hayvanlarını salarken. Üçüncüyü de ikisinin yanına koyup başlarını okşadı. “Hemen döneceğim, tatlı şeyler. Maggie Teyzeniz için bu yarış kazanmak zorundayım.”

“Bana şöyle hitap etmeyi kes artık,” dedi Magnificent sinirli bir şekilde. “Ben kimsenin teyzesi falan değilim.

Hele bir tembel hayvan sürüsünün teyzesi hiç değilim! Ve bunu sadece benim için yapmıyorsun koca kafa. Bu senin de tahtın.”

“Tamam, geçti,” dedi kıvrılıp yatan tembel hayvanlarına. “Maggie Teyzeniz size kızmadı. Bugün gerçekten önemli bir şey yapmak zorunda olduğu için morali bozuk.” Herkesin duyabileceği yükseklikte bir fısıltıyla, “Üstelik siz onun tembel hayvanından daha güzelsiniz diye kıskanıyor,” diye ekledi.

Magnificent bir kraliçeye hiç yakışmayacak bir şekilde hırlayarak üç tembel hayvana kötü kötü baktı. Exquisite yarışırken onları Arboretum’dan atacak gibiydi.

Glory, “Bol şans,” dedi Jambu’ya. “Lütfen bu yarışa kazan.”

“Kazanmak istiyorum,” dedi sevinçle. Handsome ve Exquisite’i yukarı doğru takip etti ve aşağıda onu izleyen tüm ejderlere pençe salladı. Sunny ve birkaç ejder daha ona karşılık verdi. Glory, herkesin kimi desteklediğini merak ediyordu. Acaba kazanmasını isteyen kimse var mıydı? Bunun ne demek olduğunu ve kazanırsa dünyalarında neler değişeceğini biliyorlar mıydı?

Bakışlarını YağmurKanatlar’a, çok yakında halkı olacak ejderlere çevirdi. Pullarından hislerini anlamaya çalıştı; ama görünüşe bakılırsa bugün partiye gider gibi herkes kendine özel bir renk seçmişti. Yalnız ara ara heyecandan pullarında sarı çizgiler belire ejderler görüyordu. Ve içinden bir ses bu ejderlerin tüm yeniliklere aynı tepkiyi vereceğini söylüyordu.

Handsome, sarmal ejder kuyruğuna benzeyen bir dalın üzerine çıkıp kanatlarını açtı.

“Tukanın sesinin duyunca başlayacaksınız,” dedi Jambu ve Exquisite’e. “Kuralları unutmayın. Hazır... ve GAAK!”

Glory sestən o kadar irkildi ki, yarışın başını kaçırdı. Handsome büyük gagalı kuşların sesini taklit etme konusunda çok iyiydi. Eğer bu da bir YağmurKanat yeteneğiye, bunu denemek bile daha önce aklına gelmemiştir.

Exquisite sarmaşıklardan dallara, dallardan tekrar geri zıplayarak Jambu’nun önüne geçti. Kuyruğu Jambu’nunkinden daha uzun olduğundan uzaktaki dallara daha iyi tutunabiliyor, daha geniş açıyla sallanabiliyordu. Ama Jambu dar kanatları sayesinde bazı küçük dalların arasından geçebilirken Exquisite etrafından dolaşmak zorunda kalıyordu. İlk turu tamamladıklarında Jambu’nun dili dışarı çıkmıştı.

“Hadi Jambu!” diye bağırdı Sunny. “Kazanan sen olacaksın! Ormandaki en hızlı ejder sensin! Evet!” Kin-kajou’nun Tamarin’i dürtmesi üzerine ikisi de bağırp te-zahürat etmeye başladı.

Glory aslında bu kadar gürültünün dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyordu. Ama Jambu’nun kanatları seslerden sonra hızlanmış gibiydi. Bir ağaç gövdesinden geçti, amber çiçeğiyle kaplı bir sarmaşığı geride bırakarak Exquisite’in önüne geçmeyi başardı.

Demek işe yarıyor, diye düşündü Glory. “Oley!” diye bağırdı. “Süper Jambu! Muhteşem yarışçı! Harika uçuyor! Oley!”

Tsunami’nin gülererek ona baktığını görünce DenizKanat’a dil çıkardı.

Jambu ikinci turu bitirip başlangıç noktasına dokundu ve tekrar havalandı. Aynı noktaya birkaç dakika sonra ulaşan Exquisite de onu takip etti. Öfkeli bakışlarla kanatlarını kabarttı.

İkisi ağaçların arasından geçerken Glory'nin kalbi hızla çarpıyordu. Yalnız bir tur kalmıştı; Jambu biraz daha önce kalmayı başarabilirse kazanacaktı. *Sabret hadi*. Glory orada olup Jambu'yu hızlandırmak isterken pençeleriyle yanındaki sarmaşıkları deşeliyordu.

Jambu bir ağaçtan sekerek dallardaki bir deliğe daldı. Son dönemeçten geçip birden hızını kesmek için kanatlarını yaydı. Bir süre hiç kıpırdamadı ve ardından Glory boynuna bir sarmaşık doladığını fark etti. Arkasına dönüp nefes almaya çalışırken yana düştü.

Glory heyecanla Jambu'nun devrilip ağaçlara çarpışını izledi. O sırada Exquisite, Jambu'yu geçip varış noktasına kondu. Kanatlarını kaldırıp zaferini kutlarken pullarında koyu mor dalgalar belirliyordu.

Ama Glory'nin gördüğü bir şey daha vardı.

Jambu'nun boynundaki sarmaşık kendi kendine ortaya çıkmamıştı. Jambu'nun boğulmak üzere olduğu yerde bir şey onu geri çekiyordu.

Aslında birden fazla şey... Kabarık, gri tüylü şeyler...

“Nasıl olur da bizi hile yapmakla suçlarsın?” diye sordu Magnificent.

“Nasıl olur da *hile* yaparsınız diye sorsak daha doğru olmaz mı?” diye karşı çıktı Glory.

“Takım arkadaşımın tembel hayvanları yarış süresince buradaydı,” dedi kraliçe.

“Bu üçü buradaydı,” dedi Glory. Exquisite’in omuzlarına tırmanan diğer tüy yumaklarını işaret etti. “Exquisite’in kazanamayacağını anlayınca müdahale etmeleri için ormana yerleştirmiş olabileceği bir sürü tembel hayvan olduğunu biliyoruz.”

“Hımm,” dedi Grandeur gözlerini kısarak. Tüm yarışı hiç kıpırdamadan, sıkılarak izlemişti.

“Saçmalık,” dedi Exquisite.

“Tembel hayvanları bunu yapabilecek zekâya sahip değil,” dedi Magnificent.

“Sen öyle san!” diye çıkıştı Exquisite boynunu kabartarak. Glory’ye bakıp sakinleşti. “Ama asla böyle bir şey yapmazlar.”

“Söylediğin her şeyi yaparlar,” diye bağırdı Kinkajou.

Sinirden kuyruğu turuncuya dönmüştü. Yanındaki tembel hayvanlardan birine dişlerini gösterdi ve hayvan da öfkeli bir ses çıkardı.

“Kesin şunu,” dedi Handsome. “Jambu, ne gördün?”

Glory, pulları mavi-griye dönünce kardeşini zar zor tanıdı. Üzülerek omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Her şey çok ani gelişti. Uçarken bir an boynuma bir şey dolandı. Ağaçta tembel hayvanlar vardı ama...”

“Ama bu hayvanların Exquisite’le ya da önüne çıkan sarmaşıkla bir ilgisi olduğunu kanıtlayamazsın,” diye tamamladı Magnificent.

Jambu üzülerek Glory’ye baktı.

“Dert etme, Jambu,” dedi Glory. “Adil bir yarış olsaydı kazanacağından eminim.” Sesini izleyen tüm Yağmur-Kanatlar’ın duyabileceği kadar yükseltmişti. Magnificent yavaşça tıslayarak masadaki fındıklardan birini aldı. Kuyruğunu sallayarak fındığı içi oyulmuş bir hindistan cevizi kabuğuna attı.

“Devam edelim,” dedi Handsome boğazını temizleyerek. “Çiçek toplamaya geçelim mi?”

Tamarin öne çıktı. Kanatları titriyordu ve pulları yine açık yeşildi. Glory, Tamarin’in hislerini dışarı yansıttığını fark edip etmediğini merak ediyordu.

Aklında bir soru daha geldi. “Kamufle olabiliyor musun?” diye sordu Tamarin’e. “Yani sonuçta aynı renge bürünmek istediğin şeyi göremiyorsun.”

“Evet, yine de kamufle olabiliyorum,” dedi Tamarin. “Bunu nasıl yaptığımı sorma.” Gözlerini kapatıp birkaç

derin nefes aldı. Birden tüm bedeni ışığın ve gölgenin tonlarını da alarak koyu yeşile döndü ve sarmaşıklarla bir oldu.

“Rengimi seçemiyorum,” diye açıkları Tamarin. “Yani benden pullarımı kırmızıya dönüştürmemi istersen bunu başaramam. Ama rahatladığım an etraftaki şeylerin rengine dönüşüyorum.”

“Olağanüstü,” dedi Glory. Üstelik Tamarin korkusunu biraz yemiş gibi duruyordu.

Fruit Bat kocaman orkide kolyesini sallayıp arkasına getirerek öne çıktı. Hareket edince aşırı tatlı bir koku ve çürük yaprak kokusu da öne çıktı. GeceKanatlar kadar kötü kokmuyordu ama yine de pek hoş değildi.

“Peki, bu yarışma nasıl olacak?” diye sordu Glory. “Ve bu kez kimsenin hile yapmadığından nasıl emin olacağız?”

Glory, Magnificent’in pullarını kontrol edemeyip kırmızıya döndüğünü görünce sevindi. Diğer ejderleri sınırlandırmek konusunda iyi olduğunu biliyordu. Tsunami’ye baktı; çok öfkeli görünüyordu. Arboretum’a girip beş kraliçeyi tek başına alt etmeye hazır gibiydi.

“Öhö öhö,” dedi Handsome birkaç kez boğazını temizleyerek. “Evet. Yarışmaya geçelim. Bu bölümde kraliçe çiçek toplama yarışması yapılmasını emretti. Bu yüzde bu sabah Arboretum’un bir yerine bir çiçek sakladım. Çok nadir görülen, görkemli bir tarçın orkidesi. Yalnız sık rastlanan sarı türden değil, zor bulunan kırmızı türden.”

“Aaa,” dedi izleyen YağmurKanatlar.

“İlk bulan kazanır,” dedi Handsome.

Bir çiçek mi? diye düşündü Glory. Bu dev alanda mı? Her yerde olabilir. Üstelik Tamarin göremiyor. Çiçeği aramaya nereden başlayacaktı ki? Çiçekleri ayırt edebilse bile sarı mı kırmızı mı olduğunu nereden anlayacaktı?

İlk kez Glory ümitsizliğe kapılıp yarışmayı kaybedeceğini düşündü. Belki de kraliçe olamayacaktı. Magnificent'a gözlerini kısarak bakıp kuyruğunu salladı. *Peki. Gerekirse YağmurKanatlar'ı Gece Krallığı'ndan kurtarmanın başka bir yolunu bulurum.*

Handsome kanatlarını açtı. "Başlayabilirsiniz!"

Fruit Bat hemen harekete geçti. Glory'nin beklediğinden daha hızlıydı; etrafta dolaşıp gördüğü her deliği koklamaya başladı. Yaprak yığınlarını desip sarmaşıkların altına bakındı. Katların dışında kalan ejder kuyruklarını itti. Gördüğü her kırmızılığa doğru zıplarken bir sürü masum kuşu ve böceği korkuttu.

Bu sırada Tamarin hâlâ aynı yerdeydi. Burun delikleri hareket ediyordu. Derin derin nefes alırken kanatları kal-kıp iniyordu.

Birkaç dakika sonra Glory, "Şey..." dedi.

"Şşşt," dedi Kinkajou. "Şu an meşgul."

"Meşgulken daha meşgul gibi görünse olur mu?" diye sordu Glory.

Tamarin tekrar nefes alıp burnunu havaya kaldırdı. Aradığı çiçeğin deseni boynunda belirdi.

Glory, "Kokusunu mu alıyor?" diye fısıldadı Kinkajou'ya. "Yapmaya çalıştığı bu mu?"

"Yapacak," diye söz verdi Kinkajou. "İnanılmaz bir bur-nu var."

“Sana güveniyorum.” dedi Glory. “Ama şu a milyonlarca çiçeğin kokusunu alabilir. Ejderlerin, maymunların ve diğer hayvanların kokusu da çiçekten daha keskin. Böyle bulması imkânsız.”

“Tamarin’in nasıl bir burnu olduğunu bilmiyorsun,” dedi Kinkajou. “Şimdi sessiz ol.”

Glory oturup kuyruğunu pençelerinin etrafına doladı. Şu an yapabileceği başka bir şey yoktu. Fruit Bat gibi harekete geçip dört bir yanı aramak istiyordu; ama takım arkadaşına yardım etmesi yasaktı.

Kraliçe olunca böyle mi yapacağım? Birilerine emir verecek ve sonra ejderlerin emirlerimi yerine getirmesini mi bekleyeceğim?

Tanıştığı diğer kraliçeleri düşündü. Kraliçe Coral ve Kraliçe Scarlet pis işleri adamlarına yaptırıyordu; ama Burn ve Blister her işin peşinden kendi koşuyor gibiydi. Belki de bu, henüz kraliçe olmadıklarındandı. Ya da onca yıllık savaş tecrübesinden ve eğitimden sonra kendilerinden başka kimseye güvenemiyorlardı.

Glory tekrar Sunny ve Tsunami’ye baktı. Her birine farklı konularda güveniyordu. Sunny’ye gücü yetmese de doğru olduğunu düşündüğü şeyi en azından deneme konusunda güveniyordu. Starflight’ın ne cesareti ne de savaşma yeteneği vardı; ama Glory bir sorunu çözmek istediği an Starflight’ın zekâsına güvenebiliyordu. Bu yüzden Scarlet konusunda ilk ona danışmak istiyordu.

Canını dişine takarak savaşma konusunda Tsunami’ye güveniyordu. Bazıları gereksiz olsa da, şimdiye kadar her durumda ne kadar atak olduğunu göstermişti. Clay de arkadaşlarını kurtarmak için her şeyi yapardı.

Takımında neredeyse hiç tanımadığı YağmurKanatlar yerine arkadaşları olsun istiyordu. Kinkajou'yu seviyordu ama kendi kaderini belirlerken bu kadar çaresiz olmak acı vericiydi. *Kraliçe olmak isteyen benim. Bu yüzden yalnız ben mücadele etmeliyim.*

Magnificent, bir Tamarin'e bir Fruit Bat'e bakıyordu. Tamarin nihayet bir adım öne çıktığında kraliçe tısladı ve Fruit Bat rakibinin ne yaptığını görebilmek için geri döndü.

"Tamarin," dedi Glory yavaşça. "Çiçeğin nerede olduğunu biliyorsan acele et; çünkü Fruit Bat seni izliyor ve sanırım senden önce davranmaya çalışacak."

Göremeyen YağmurKanat derin bir nefes daha aldı, çömeldi ve sonra havalandı. Konmak istediği yeri neredeyse kaçıyordu ama kuyruğu platforma değince hedefini fark etti ve geri dönüp zarifçe kondu. Jambu ve Exquisite'in yarışının başladığı noktadaydı; şeftali rengi, yıldız şeklinde çiçeklerle kaplı yerde.

Fruit Bat, Tamarin'in arkasından gitti. Tamarin onu hızla selamlayıp çiçekleri kokladı. Fruit Bat yanına konarken, Tamarin çiçek demetlerinden birini kapıp tembel hayvan tüyünden yapılmış kurdelesini çekip kopardı.

Açık pembe çiçekler yere savrulunca demetin içinde gizli bir çiçek belirdi. Çiçek pençesi ejder, ejderha ateşi gibi parlıyordu.

Magnificent ve Fruit Bat öfkeden çılgına döndü.

"İşte bu çok ümit verici," dedi Tamarin gülümseyerek.

"Başardın!" diye bağırdı Kinkajou. "Onu buldun!" Sevinçle Glory'yi dürttü. "Size bunu başaracağını söylemiştim."

Magnificent o kadar sinirlenmişti ki, eğer YağmurKanatlar'ın ateşi olsaydı burnundan ve kulaklarından duman fışkıracığına emindi Glory.

"İyi iş çıkardın," dedi Glory. Tamarin pençelerinin arasında sıkıca tuttuğu çiçekle yanına kondu. "Gerçekten çok etkilendim."

Glory masaya uzanıp fındıklardan birini aldı. Magnificent'a sert bir bakış atarak fındığı kendi hindistan cevizi kabuğuna koydu. Durum eşitlenmişti. Üç yarışma daha vardı.

Ve sonra kraliçe olacaktı.

Glory, "Sıradaki yarışma hangisi?" diye sordu Magnificent'a. Artık kendine çok daha fazla güveniyordu. "Kamuflej yarışmasına geçelim mi?"

Magnificent, Glory'ye dişlerini gösterdi. "Harika olur."

Handsome, "Daha önce hiç kamuflej yarışmasına katıldın mı?" diye sordu Glory'ye.

"Pek sayılmaz," dedi Glory. "Ama beni öldürmek isteyen ejderler karşısında çok kez kamufle oldum. Yani zorluklara göğüs gerebilmekten bahsediyorsan, evet bunu daha önce yaptım."

"Aslında kuralları biliyor musun diye merak etmişim," dedi Handsome bıyık altından gülererek. "Ama zor değil zaten. Biri bu noktaya yakın bir yerde saklanacak. Diğeri de onu bulmaya çalışacak. Sonra sıra diğerine geçecek. Kimin daha kısa sürede diğerini bulduğuna ben kadar vereceğim. Eğer arada zaman farkı yok gibiyse tekrar deneyeceğiz."

"Anladım," dedi Glory.

Handsome, Gradeur'a döndü ve, "Hatırlıyor mu-

sun...” diye söze girdi. Glory hangisinin daha yaşlı olduğunu merak ediyordu. İkisi de Bulut Pençesi Dağları’ndan önce dünyaya gelmiş gibi görünüyordu.

“Tabii ki hatırlıyorum,” diye sözünü kesti Grandeur. Kalabalığa dönüp herkes susana dek tısladı. “Her şeyi hatırlıyorum. Topraklarımızı işgal eden ejderlerden kaçmak için kamufle olmak zorunda kaldığımız zamanları hatırlıyorum. O zaman bunları oyun gereği yapmıyorduk. Hayatta kalmak için yapıyorduk.”

“Sıkıcı hikâyeler anlatmayı kes artık,” dedi Magnificent öfkeyle.

Handsome, Glory’nin gözlerini uzun, kalın bir yaprakla bağladı. Etraf kararınca, Tamarin’in dünyayı hep böyle gördüğünü düşündü. Parşömenlerde yalnız bir göremeyen ejderden bahsediliyordu; o da Scorching’den de eski zamanlara dayanıyordu.

Kısa bir süre sonra göz bağı çözüldü. Yüzlerce meraklı ejder gözlerini dikmiş onu izliyordu.

“Başlayabilirsin,” dedi yaşlı ejder başını sallayarak.

Glory gözlerini kırıp bir ipucuna ulaşabilmek için etrafında döndü.

Magnificent tamamen gözden kaybolmuştu. Beyaz çiçekli tacı sarmaşıkların üzerinde duruyordu. Sarı uçlu mor pullarından eser yoktu ve etraftaki hamaklarda da herhangi bir kıpırtı görülüyordu.

Nerede olabilir?

Unutkan ve aşırı tembel bir ejder olsaydım nereye saklanırdım?

Magnificent’in rahatça uzana bileceği bir yer varken ağaca tırmanan ya da kuyruğunda asılı duran bir ejder ol-

duğunu düşünmüyordu. Geçitler de ejderlerle dolu olduğundan aralarından sıvışamazdı.

Glory'nin aklına bir fikir geldi. Onu izleyen Yağmur-Kanatlar'a döndü. Bazıları Magnificent'in nereye saklandığını görmüş olabilirdi. Ve hepsi de hayatları boyunca bu tür saklambaç oyunları oynamıştı. Onlar da gözleriyle alanı tarayıp kraliçeyi bulmaya çalışıyor olmalıydı.

Exquisite ve Fruit Bat'in gözlerini yosunlarla çevrili bir ağaca diktiğini fark etti. Sanki gözlerini hiç ayırmadan Glory'nin dikkatini çekmek istiyorlardı. Fruit Bat'in Grandeur'u dürtmesi üzerine yaşlı ejder yüzünü buruşturup Glory'ye baktı.

Sonra Glory birkaç YağmurKanat'ın arenanın diğer tarafındaki meyve tezgâhına baktığını fark etti. Gözlerini kısıp dikkatle göz gezdirdikten sonra eğilip fısıldaştılar.

Bir bakayım, diye düşündü Glory.

Zıplayıp arenanın diğer tarafına uçtu. Alçak duvarları masa olarak da kullanılabilen ve tahta platform, mango, ananas, yıldız şeklindeki yeşil meyve ve yapışkan meyvelerle doluydu. Yukarıdaki sallardan muzlar sarkıyordu.

Kuyruğunu zeminde gezdirdikten sonra masaları inceledi; ama hiçbir iz bulamadı. Başını kaldırıp sallanan muzları dürttü. Bazılarının sarkışında bir tuhaflık vardı. Üzerlerinde ağır bir şey oturuyor gibiydi.

Esrarengiz bir durumdu. Yalnız gölge, ışık, yeşil yapraklar ve parlak sarı muzlar görüyordu. Ama uzandığı an pençeleri ejder pullarına değdi ve duyduğu tıslamayla aradığını nihayet bulduğunu fark etti.

“Majesteleri,” dedi Glory kibarca eğilerek. “Kamufle

olma yeteneğinizden oldukça etkilendim,” diye ekledi samimi bir ifadeyle.

“Bir de seni görelim bakalım,” diye homurdandı Magnificent pullarını mora dönüştürürken.

Tüm YağmurKanatlar alkışlarken arenanın ortasına geri döndüler. Ejderlerin onu kısa sürede kraliçeyi bulduğundan alkışlıyor olmasını diliyordu. Şimdiyse Magnificent’tan daha iyi saklanmalıydı.

Handsome, Magnificent’in gözlerini bağlamak için öne çıktı.

Glory pullarını yerdeki sarmaşıkların rengine dönüştürdü. Nereye gittiğini hiç kimse bilmesin istiyordu, özellikle de diğer kraliçeler.

İlk olarak havalanıp gökyüzü rengine bürünmeyi düşündü; ama havada kalmak için kanatlarını sürekli çırpmalıydı ve Magnificent’in çıkacak esintiyi hissetmesinden korktu.

İşte bu yüzen Exquisite ve Fruit Bat’in az önce baktığı ağaçta karar kıldı. Kabarık yosunları pençelerinin altına alarak ağacın bir köşesine ilişti. Pulları yosun kaplı ağacın kahverengi ve yeşiline uyum sağladı. Ağaca tırmandıktan sonra yeterince yükseğe ulaştığını hissettiği an dönüp aşağıda olan biteni izlemeye koyuldu. Vücudunu ağaca yaslayıp Mangrove’un öğrettiği taktiği uygulayarak sırtına küçük, mavi bir kurbağa da ekledi.

Handsome’un Mangrove’a aramaya başlamasını söylediğini işitti. Kraliçe gözlerini açar açmaz diğer kraliçelere döndü. Exquisite ve Fruit Bat şaşkınlıkla kanatlarını iki yana açtı. Grandeur ise sakince esnedi.

Magnificent etrafında dönüp her şeyi gözlemlemeye koyuldu. Öfkeyle hafifçe tısladıktan sonra kanatlarını içine gömdü. Birden dişlerini çıkarıp Sunny'nin durduğu dairenin köşesine ilerledi.

Arkadaşlarımı incitmeye cesaret edemez! Fakat Sunny yerinden sıçrayınca Glory irkildi. Aynı anda Silver Sunny'nin sırtından atlayıp bağırarak Glory'nin saklandığı ağaca doğru koşmaya başladı.

Magnificent tembel hayvanın nereye gittiğini görünce onu geçip ağaca çarpınca Glory sarsıldı. Kraliçe ağaca o kadar hızlı tırmandı ki, Onu bulduğunu fark edemeden Glory'nin kanatlarına bastı. Zafer çığılığı atarken geri dönüp Glory'nin burnunu itti.

“Seni buldum!” dedi Magnificent çığılık çığılığa.

Silver da kraliçenin arkasından yetişip titreyerek kendini Glory'nin kollarına attı. Silver'ı göğsüne yaslayıp okşayabilmek için dallardan birine tutundu.

Glory, “Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu Magnificent'a. “Zararsız bir tembel hayvanı korkutmanın?” Aşağıdaki ejderlerin söylenmesinden ve şaşırmasından anlaşıldığı kadarıyla YağmurKanatlar hayvanlarına böyle davranmıyordu.

“Sonuçta onu öldürmedim ya,” dedi Magnificent. “Önemli olan bu. Ben kazandım.”

Glory üzülerek Handsome'a baktı. Handsome pençelerini açarak yapacak bir şey olmadığını anlatmaya çalıştı.

“Kraliçe haklı,” dedi. “Bu tur Magnificent kazandı.”

Hey, şuna bakın,” dedi Magnificent neşeyle ağaçların üzerindeki kanatları işaret ederek. “Meyve toplayıcılar geri geliyor.” Arboretum’un ortasına uçup masadaki fındıklardan birini kapdı.

İkiye bir.

Sunny, “Hile yapmadı mı?” diye bağırdı Glory takım arkadaşlarına bakarken. Kinkajou’nun pulları öfkeden kıpkırmızıydı ve Jambu da tekrar mavi-griye dönmüştü. Glory kardeşinin pullarına yansıyabilecek başka hisleri olup olmadığını merak ediyordu.

“Kesinlikle hile yaptı!” diye bağırdı Tsunami. “Bu yanına kâr kalamaz! Yuuh!”

Magnificent, “Sustur şunları,” dedi somurtarak. Handsome kanatlarını açıp boğazını temizledi.

“Kraliçe hiçbir kuralı ihlal etmedi. İçim buna pek el vermese de resmî olarak kazanan o.”

Mangrove ve Dazzling ağaçların arasından aşağı süzülürken Magnificent gözlerini ikisine dikti.

Glory tepki veremeyecek kadar sersemlemişti. Diğerleri bunu hile olarak adlandırabilirdi; ama Glory’ye göre

kendisi nasıl YağmurKanatlar'dan ipucu alarak onu buldursa, Magnificent da kendi yöntemini kullanmıştı.

Yani Glory gerçekten kaybetmişti. Yenilmişti. Mangrove ve Dazzling her boydan ve şekilden topladıkları meyveyi yeşil alana döktüğünde sayma işlemine dikkatini pek verememişti. Handsome her meyveyi eline alıp bir süre bir şeyler geveledikten sonra kümeliyordu.

Tek başıma yarışsaydım çoktan kaybetmiştim, diye düşündü Glory. Magnificent'la birebir gerçekleştirecek bir yarışmada tahtı ona kaptıracaktı. Şimdi tahtı kazanırsa diğer YağmurKanatlar sayesindeydi. Hiç tanımadığı Tamarin, Mangrove, Kinkajou sayesinde. Eğer başarılılarsa tabii.

Kinkajou'nun gözleri Mangrove'un topladığı meyvelere kenetlendi. Sessizce kuyruğunu oynatarak hepsini tek tek sayıyordu.

Handsome son olarak elleyince içinden yeşil bir sıvı akan koyu mavi meyveyi inceledi. Başını sallayarak meyveyi Mangrove'un topladıklarının arasına yerleştirdi. Kinkajou neşeyle Glory'ye baktı.

"On yediye on sekiz," dedi Handsome. "Kazanan Mangrove."

"Ne?" diye ciyakladı Magnificent. Etrafında dönüp bakışlarını Dazzling'e çevirdi. Dazzling'in ağzının çevresinde sarı benekler ve göğsünün altında yeşil bir çizgi vardı. "Bazılarını yemişsin! On dokuz tane vardı..." Sonra birden sustu.

"Üzgünüm," diye mırıldadı Dazzling. "On altı tane yeter diye düşündüm."

"Ama yanlış düşündün," diye gürlledi Magnificent.

“Pardon,” dedi Handsome. “Az önce, ‘On dokuz tane vardı,’ mı dedin?”

İki kraliçe birbirine bakarken derin bir sessizlik oldu. Magnificent kuyruğunu sallayıp küçümseyici bir tavırla Handsome’a baktı.

“Yoksa bir şey mi ima etmek istiyorsun?” diye sordu soğukkanlılıkla.

“Evet!” diye araya girdi Kinkajou. “Meyveleri önceden toplayıp bir yere saklamışsınız!”

“Saçmalık,” dedi kraliçe. Kanatlarındaki kırmızı renk birden yok oldu. “Ve bunu asla kanıtlayamazsınız.”

Glory kraliçenin bugün suçluluk hissini saklayabilmek için mor rengi seçtiğini fark etti. *Akıllıca*, diye düşündü kendi pullarına göz gezdirirken. Az önce beliren sarı biraz açılmış, omuzlarında ve kanatlarında küçük, gri bulutlar toplanıyordu.

Dazzling, “Fark eder mi?” dedi Kinkajou’ya. “Zaten siz kazandınız.”

Kinkajou, Glory’yi kuyruğuyla dürtünce Glory kendine geldi. Hâlâ bir şans vardı. Durum eşitlenmişti; bir yarışma daha vardı.

“Tekrar hile yapmayı planlıyorsanız elbette fark eder,” dedi açıkça.

“Buna gerek kalacağını sanmıyorum.” Yapraklar rüzgârın etkisiyle hışırdarken Grandeur görkemli bir tavırla Glory ve Magnificent’in arasından geçti. Kemikleri küttürdüyordu ve pullarındaki grilikler yüzünden ay ışığını yansıtıyor gibi görünüyordu. Diğer kraliçelere pek benzeriyordu. Aslına bakacak olursak diğer ejderlerin hiçbirine

benzemiyordu. Glory, Grandeur'un gerçek bir kraliçe gibi görünen ve ona yakışır bir şekilde hareket eden tek kraliçe olduğunu düşünüyordu.

Boynunu kabartıp yukarıdan Kinkajou'ya baktı. "Bu küçük yaratığın tek başıma üstesinden gelebilirim."

"Görürüz," dedi Kinkajou cesurca; ama korktuğu boynundaki yeşil çizgilerden belli oluyordu. *Bu görev onun boyunu aşabilir,* diye endişelendi Glory. Kinkajou, Grandeur'un yarısı kadar bile değildi ve neredeyse hiç eğitim almamıştı. GeceKanatlar zehrinin etkisini çok hafif bulduğundan ağzını bağlamakla bile uğraşmamıştı. Nasıl kazanabilirdi ki?

Handsome, Arboretum'un ortasındaki iki ejdere el salladı. "Her zamanki zehir alıştırması kuralları geçerli," dedi. "Tüm dikkatinizle sadece canlıları hedef almaya çalışın." Mesafe ve hedefi ölçüt alacağız. Kim başlamak ister?"

"Ben," dedi Grandeur. Handsome iki yardımcısıyla uzun, cilalı bir tahta parçasını sarmaşıklarda yuvarlarken Grandeur onları izledi. Tahta beş pençe genişliğinde ve yirmi pençe boyundaydı.

Tahtanın bir ucunu Grandeur'un ön pençelerine bıraktılar. YağmurKanatlar önündeki tahtayı kırmızı halı gibi bomboş bırakıp dört bir yana kaçışırken boynunu ve çenesini esnetti.

"Ne zaman istersen..." diye söze girdi Handsome.

Grandeur ağzını açıp siyah zehrini fırlattı. Damlalar tahtanın en uzak ucuna isabet edip tahtayı cayır cayır yakarak üzerinde delikler açtı. İzleyen tüm ejderler kraliçenin performansına hayran kaldı.

Glory, "Sanırım bu epey etkileyici bir atıştı," dedi Mangrove'a.

Mangrove sorusunu iç çekerek yanıtladı.

Grandeur nazik bir ifadeyle Kinkajou'ya bakarak yerini ona bıraktı. Minik ejder korkuyla öne çıktı, ağzını tüm gücüyle açtı ve tahtaya minik bir zehir damlası fırlattı.

Zehri Grandeur'unkinin ancak çeyreği kadar yok kat edebilmişti.

Glory birden ümitsizliğe kapıldı. Mangrove bağırarak başını pençelerinin arasına aldı.

"Bir de hedef alma bölümü var," dedi ümidini kaybetmeyen Jambu. Küçük ejderin sırtını okşadı. O sırada Hand-some'un yardımcıları ortaya üzerine üç sarı, üç beyaz halka çizilmiş bir hedef tahtası getiriyordu.

Kinkajou, "Ya kaybedersem," dedi Glory'ye. "Tüm o ejderler... Ya benim yüzümden onları bir daha göremezsek? Ya benim yüzümden kraliçe olamazsan?"

"Kes şunu," dedi Glory pençeyle Kinkajou'nun pençesini tutarak. "Ben kendi yarışmamı kaybettim, unuttun mu? Kaybedersek bu herkesten çok benim suçum olur. Ama bir gün kraliçe olacağım. Ve o sırada..." Mangrove'a bakıp dinlediğinden emin olduktan sonra devam etti. "Her ne pahasına olursa olsun Orchid ve diğer ejderleri kurtaracağız. Bir ordum olmayabilir; ama arkadaşlarımla ve katılmak isteyen diğer ejderlerle bir kurtarma timi oluşturabiliriz."

"Bu yüzden şimdi bunları düşünme. Sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalış. Bunu söylememe gerek bile yok; zaten her zaman tüm gücünle çabalyorsun."

"Evet," dedi Kinkajou. "Böyle bir karakterim var." Omuzlarını kabarttı. "Tamam. Aynen böyle yapacağım."

Glory başını kaldırınca Grandeur'un da onları dinlediğini fark etti. Yaşlı ejder arkasına dönüp hedef tahtasına zehir attı. Merkezdeki en küçük halkayı tutturdu.

Magnificent yüzündeki zafer gülümsemesiyle Glory'ye baktı. *Suratındaki o gülümsemeyi yok etmek gerçekten harika olurdu. Bir gün bunu başaracağım. Bu kabilenin kraliçesi ben olacağım. Ben bunun için dünyaya geldim. Bundan eminim.*

Kinkajou, Grandeur'un yanına geçti, ağzını açtı ve tahtaya doğru zehrini fırlattı. Damlalar Grandeur'un kilerin tam üstüne isabet etti. Tahta zehirle biraz daha eridi.

Yaşlı ejder Kinkajou'nun atışını onaylayıp başını okşadı. Sonra başını biraz yana eğip zehrini ikinci halkanın tam ortasına attı.

Kinkajou da derin bir nefes alıp aynısını yaptı. Eriyen tahtadan dumanlar çıkıyordu.

Hemen heyecanlanma, dedi Glory kendine. Ama yine de Kinkajou'nun performansından oldukça etkilenmişti. Kendisinin bu kadar iyi hedef alamayacağını biliyordu. Ama iki ejder bu bölümü eşit tamamlasa da, Grandeur zehrini daha uzağa attığı için o kazanacaktı. Yenilince soğukkanlılığını kaybetme. Sonra da hayatın ona bağlıymış gibi yaşamı tekrar dene. İki meydan okuma arasında ne kadar bekleyeceğimi merak ediyorum doğrusu.

Grandeur ağzını açtı.

Ve sonra ağaçların arasından çıkan bir tembel hayvan tahtanın önüne geçti.

Kinkajou hayvanı itebilmek için önüne atladı.

O an zaman yavaşlamış gibiydi. Glory her zehir damlasının Kinkajou'nun kanadına yavaşça isabet edişini izledi.

Arboretum'daki tüm ejderler çığlık çığlığaydı.

Kinkajou yere yığılırken kanadındaki zehrin isabet ettiği üç nokta haricinde acıdan bembeyaz kesildi.

Glory yanına gittiğinde Grandeur tam karşısında Kinkajou'nun pençelerini tutuyordu. Grandeur'un yüzünde dehşet verici bir ifade vardı.

“Ona yardım edin!” diye bağırdı Glory. Jambu'nun ona günler önce akraba ejderlerin zehirlerinin birbirinin etkisini geçirdiğini söylediğini anımsadı. “Kim senin akraban? Onları hemen buraya getirin!”

“Bilmiyorum,” dedi Grandeur çaresizce. “Yıllardır yumurtlamadım. Uzun süredir zehrimi kimseninkiyle karşılaştırmadım. Hiç akrabam kalmamış olabilir.”

“Bu saçmalık!” diye bağırdı Glory. “Siz ejderler neden böyle şeyleri takip edemiyorsunuz? Zamanında yavruların olmuştur herhalde, sonra onların da yavruları olmuştur...”

“Belki ama kimsenin...”

Kinkajou acıyla irkilerek bağırdı.

“Şimdi başla o zaman,” dedi Glory. “Herkesi dene.

Beni dene.” Tahtayı alıp köşesine dağınık bir damla attı. Tahta içten içe yanıyor gibi cızırdayarak eridi.

Grandeur hiç beklemeden zehrini Glory’ninkinin tam üzerine attı.

Erime birden durdu.

Glory’nin, Grandeur’un yüzündeki şaşkın ifadeyi inceleyecek vakti yoktu. Kinkajou’nun kanadındaki noktalara zehrini atma riskini göze alamazdı; böyle yaparsa Kinkajou’yu daha çok yaralayabilirdi. Hızlıca yerdeki sarmaşıklardan bir yaprak koparıp zehrini ona akıttı ve Kinkajou’nun yaralarına sürdü.

Kanattaki cızırtı yok olurken siyah asidin yayılması da durdu.

Glory, “Bir şeyin yok. İyileşeceksin,” dedi Kinkajou’nun başını tutarken. Küçük ejderin bayıldığını fark etti.

Bu sırada Grandeur şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Ne var?” dedi Glory. “Senin torunun ya da torununun çocuğu falanmışım işte. Sonuçta kan bağı kimsenin umurunda değil.”

“Ama ben umursuyorum,” dedi Grandeur. “Bu senin YağmurKanat kraliçelerinin soyundan geldiğin anlamına geliyor. Yani tahtın son varisi ben değilim.”

Glory şaşkınlıkla ona baktı. “Burada kimsenin kraliyet ailesini önemseydiğini sanmıyordum.”

“Evet, bu konuda ben tekim,” dedi Grandeur. “Eskiden kraliyet ailesine ait yumurtaların listesini yapardık. Ama kızlarım hep işe yaramaz ejderler olduğundan yumurtalarımızı kabileninkiyle birleştirdik. Kraliyet ailesinden

gelmese de kraliçe olma özelliğini taşıyan ejderler doğsun istedik. Tahta geçse başarılı olabileceğini düşündüğüm birkaç yavru ejder vardı; ama dürüst olmak gerekirse şu âna dek hem tahta geçmek isteyen hem de bunu hak eden kimseye rastlamamıştım.”

Bir hınçla ayağa kalkıp Magnificent’ın gözlerinin içine baktı. “Geri çekiliyorum. Kazanan Kinkajou.”

“Ne?” diye bağırdı Magnificent.

Glory, “Ne dediğini duydun mu?” dedi Kinkajou’ya. “Sen kazandın.”

Minik ejder şaşkınlıkla gözlerini kocaman açıp gülümsedi. “Bu... harika bir haber,” diye fısıldadı. Tamarin de yanlarına gelip kanadını Kinkajou’nun başının altına koydu. Glory, Grandeur’un hemen yanında duruyordu. Tüm bu olanlara hâlâ inanamıyordu.

Grandeur, “Zaten taht benim,” dedi Magnificent’a. “Biraz deneyim kazanırsanız belki iyi bir kraliçe olmayı öğrenirsiniz diye bunca zaman size katlandım.” Yüzünü buruşturup Dazzling, Exquisite ve Fruit Bat’e baktı. “Ama emeklerim boşa gitti.”

Magnificent, “Bu ejderi tanıımıyorsun bile,” diye karşı çıktı Glory’yi işaret ederek.

“Sizden daha iyi kraliçelik yapacağından eminim,” dedi Grandeur. Coşkulu bir ifadeyle yarışmayı izleyen kalabalığa döndü. “İşte yeni kraliçeniz! YağmurKanat kraliçesi Glory!”

Tüm YağmurKanatlar bu haberi *sevinçle* karşıladı.

Glory tüm kabilenin kanat çırpıp neşeyle ona tezahü-

rat ettiğini görünce sersemleyip geri çekildi. Renkten renge büründükten sonra heyecandan sarıya dönen ejderler, âdeta bir ayçiçeği tarlası gibi görünüyordu. Glory, *olağanüstü*, diye düşündü kendi kendine.

Kraliçeyim. YağmurKanat kraliçesi Glory. Adım parşömenlerde tarihe böyle yazılacak. Sürekli hata yapan Glory, tembel YağmurKanat Glory ya da altı yıl önce isimsiz bir GökKanat kadar iyi olamayan Glory değil.

Artık tüm bu ejderler benim sorumluluğumda. YağmurKanatlar'ı kurtarıp bir daha kimsenin kaybolmaması konusunda önlemler alırsınız. Starflight onlara okuma ve yazma öğretme konusunda bana yardımcı olur. Onları koruyacağım. Onlara yol göstereceğim. Onları, bizi, gurur duyacağımız bir kabileye dönüştüreceğim.

Kaderini kendi belirleyen, halkını kurtaran, kabilesini Pyrrhia'daki en başarılı kabile hâline getiren Glory.

“Konuşma yap!” dedi Jambu hızla yanına giderek. Pulları pembenin o kadar parlak bir tonuna bürünmüştü ki, ejderler ona bakmakta zorlanıyordu.

“Aman, sakın. Neyse ki bu gürültüde beni kimse duymaz,” dedi Glory coşkulu halkını selamlarken. Sevinçle kardeşine ilişirken kardeşi de kuyruğunu onunkine dolaydı. Glory bundan hiç rahatsız olmadı.

Kardeşi zıplayarak başka bir ejdere dönerken Glory kanadında bir kıpırtı hissetti ve Kinkajou'nun geldiğini düşünerek arkasına döndü; ama gelen Sunny'ydi. KumKanat sevinçle ona gülümserken altın sarısı pullarına yansıyan ışıklar âdeta dans ediyordu.

“Başardın,” dedi.

“Ama tek başıma değil,” dedi Glory. “Bu ejderler sayesinde.” Jambu ve Mangrove’a sarılmak için kanatlarını açtı ama ikisi de heyecanla oradan oraya zıplayıp duruyordu. Tamarin, Kinkajou’ya sarılıyordu; yaralı ejderin pulları bile sevinçten açık pembe olmuştu.

“Bu hiç adil değil,” dedi Tsunami yanlarına konarken. Derince iç çekti. “Bu benim hikâyem olmalıydı. Aptal DenizKanatlar, hâli hazırda gayet iyi bir kraliçeleri var.”

“Belki bir gün DenizKanat kraliçesi olabilirsin,” dedi Glory. “O zaman ben de sana nasıl harika bir kraliçe olacağını hakkında ipuçları veririm.”

Birbirlerine bakıp sırttılar.

“Ben de her zaman bunu söylüyorum zaten,” dedi Tsunami. “Harika bir kader yaratmak için kimin kehanete ihtiyacı var ki?”

“Haklısın,” dedi Glory. “Bak bakalım, kehanet. Sende adım geçmiyor mu? Kusura bakma ama ben de senden ibaret değilim.” Sevgiyle kraliçeliğini kutlayan halkına baktı.

Sunny, yere konan bir kelebek gibi kanatlarını çarptı. “Ama hâlâ sana ihtiyacımız var,” dedi. “Hâlâ bizden birisin ve hiç kimse bizi aksine ikna edemez.”

Glory, Sunny’nin kanatlarını okşayınca hissettiği sıcaklık KumKanat’ın pullarından gelmiyordu. “İlk yapmamız gereken YağmurKanatlar’ı Gece Krallığı’ndan kurtarmak,” dedi. “Yani bir an önce bu ejderlerden bir ordu kurmalıyız. Tsunami bu konuda bana yardımcı olabilir.”

“Evet,” dedi Tsunami pençelerini gerekerek.

“Aslında,” dedi Sunny. “Belki başka bir çözüm...”

Yukarıdaki dallardan gelen sesle Glory etrafında döndü. Clay yolunu kesen ince dalları ve sarmaşıkları iterek ağaçların arasından hızla yanlarına geldi. Dehşetle coşkulu YağmurKanatlar’a ve Glory’ye baktıktan sonra Glory’nin önüne yığıldı.

“Clay!” diye bağırdı Sunny. “Sorun ne Neler oluyor?”

Glory’nin aklına birden korkunç senaryolar geldi. Arkadaşlarından biri zarar görmüş, GeceKanat ordusu tünelden geçmiş olabilirdi.

“Starflight,” dedi Clay. “Ortadan kayboldu.” Korku dolu gözlerle Glory’ye bakınca Glory, Starflight’la son karşılaştıklarında konuştuklarını anımsadı.

“Glory, üzgünüm,” dedi Clay. “Ama sanırım GeceKanatlar’ı uyarmaya gitti.”

SONSÖZ

“Buradan nefret ediyorum,” dedi Flame pençelerinin arasındaki koyu renkli toza bakarken. “Nefret, nefret, nefret ediyorum.”

“Ben daha çok nefret ediyorum,” diye söylendi Squid. Acıyla öksürdü. “Pullarım çok kurudu. Pençelerim acıyor. Ve acıktım.”

“Şu kocaman, yaşlı ve korkunç GeceKanat’tan nefret ediyorum,” diye tısladı Viper.

“Babamın beni götürmelerine izi verdiğiğine inanamıyorum.” Squid mağaranın girişine gidip birden Nautilus onu kurtarmaya gelecekmiş gibi puslu gökyüzüne baktı.

“Şikâyet etmeyi kesin artık,” dedi Fatespeaker kuyruğunu sallayarak. “O kadar da kötü değil.”

Aslında her şey çok kötüydü; fakat bunu diğer dördünün önünde kabul etmeye hiç niyeti yoktu. Ait olduğu yerin, Gece Krallığı’nın bu kadar karanlık ve berbat kokan bir yer olacağını, buradaki ejderlerin de bu kadar aksi olacağını hiç hayal etmemişti. Dünyadaki en harika kabile olmak onları biraz olsun mutlu etmemiş gibiydi.

Ama sonunda yuvasına dönmüştü ve Morrowseer ona

kehanet ejderi olduğunu söylemişti. Bu, GeceKanat olmaktan bile daha harikaydı. Şikâyet edecek ne vardı ki?

“Ölmek istiyorum,” diye inledi Ochre. ÇamurKanat, Morrowseer’ın onları tıktığı mağarada gün boyunca yerde uzanmıştı.

“Ben de ölmek istiyorum,” diye katıldı Flume.

“Berbat kokuyorsun,” dedi Viper.

“Şu hayvan ölüsünü yemeseydim keşke,” diye söylendi Ochre. “Bari sizin payınıza düşenleri yemeseydim,” diye ekledi.

“Öyle bir şeyi asla yemem,” dedi Squid kendini beğenmiş bir tavırla. “Bir adadayız. Babamın kim olduğunu ve kehanet ejderi olduğumu düşünecek olursak birilerinin bana taze balık getirmesi gerekir. Ciddiyim.”

Fatespeaker rahatsızca yerinde kıpırdanıp duruyordu. Huysuz GeceKanatlar’ın getirdiği yiyecek onun da pek hoşuna gitmemişti. Neden her şey bu kadar iğrenç kokuyordu?

Biraz geleceği görmeye odaklan, diye düşündü. Kendini daha iyi hissedersin.

Gözlerini kapattı, alnını buruşturdu ve var gücüyle odaklanmaya çalıştı.

“Bir şey görüyorum,” dedi. Kötü bir haber vereceği her hâlden belliydi.

“Hayır!” diye bağırdı Viper.

“Lütfen söyleme,” dedi Squid.

“Ahh,” diye inledi Ochre.

“İkinizin de ölmesini istiyorum,” dedi Flame.

“Hey, sessiz ol,” dedi Fatespeaker gözlerini hiç açmadan. “Güçlerimi kullanıyorum. Bakın! Bir denizaygırı! Bir denizaygırı gelecek! Yakında bir denizaygırı yiyeceğiz!”

“Bana neden acı çektiriyorsun?” diye inledi Ochre.

“Deniz kenarında yaşarken bile pek denizaygırı yemedik,” dedi Squid.

“Sen her hafta yiyeceğimizi öngörmene rağmen,” diye ekledi Viper yüzünü ekşiterek.

“Her zaman çok net göremiyorum,” dedi Fatespeaker. “Bu aygırın ne zaman göreceğini bilmiyorum. Sadece bir gün geleceğini ve ziyafet çekeceğimizi görebiliyorum. Ve her şeyin tekrar harika olacağını.”

“Önceden her şey harika mıydı yani?” diye hırladı Flame.

“Bize bir iyilik yap ve saçma güçlerini bizimle paylaşmayı kes artık,” dedi Viper.

Nankör kertenkeleler. Fatespeaker mağaranın girişine oturup diğerlerini duymazdan geldi. Eğer arkadaşları onun yeteneklerine saygı göstermiyorsa, o zaman gördüklerini kendine saklamalıydı. En azından bir dahaki sefere dek.

Gece Krallığı volkanı karanlık, kayalık ve siyah ejderlerle kaplıydı. Burada çok daha fazla sayıda GeceKanat olmasını bekliyordu. Krallıktan çok Barış Pençeleri kampına benziyordu. Ama tüm krallığı gezmemişlerdi. Fatespeaker’ın kraliçenin yaşadığını düşündüğü büyük kaleye gitmemişlerdi. GeceKanat kraliçesiyle de tanışmamışlardı. Aslına bakılırsa hiç kimseyle tanışmamışlardı. Morrowser onları tepedeki bu mağaraya sokup apar topar gitmişti.

Fatespeaker uzaktaki siyah kumsala baktı. Mağaranın tepesinde bir mağara vardı ve birçok ejder oraya girmişti. Ve şimdi de pençelerinde yavru bir GeceKanat ejderiyle dışarı çıkıyorlardı.

Ejder Fatespeaker'la aynı yaşta gibiydi. Baygındı. Kanatları aşağı düşmüştü ve pençeleri kumda sürükleniyordu.

Bunun evrenden bir mesaj olduğuna inandığı an birden pulları ürperdi.

Bu ejder önemi biriydi.

Ochre'nin akşam yemeğinden kalan kemikler yan taraftaydı. Squid hedefi tutturamadığından şanslıydı.

“Size sadece gördüklerimi söylemeyeceğimi söyleyeceğim,” dedi. “Çok önemli olduğumu bilsem de.”

Diğerleri her zamanki gibi onu duymazdan geldi.

Bunu dert etmiyordu.

Kendi kabilesinden ejderlerle bir aradaydı. Ve kaderinde ne yazdığını biliyordu. Şu an kaleye götürülen baygın ejder de kaderinin bir parçasıydı.

**Dördüncü Kitap: *Karanlık Sır*'da
devam edecek...**

